CLIVE CUSSLER

MAVİ VURGUN

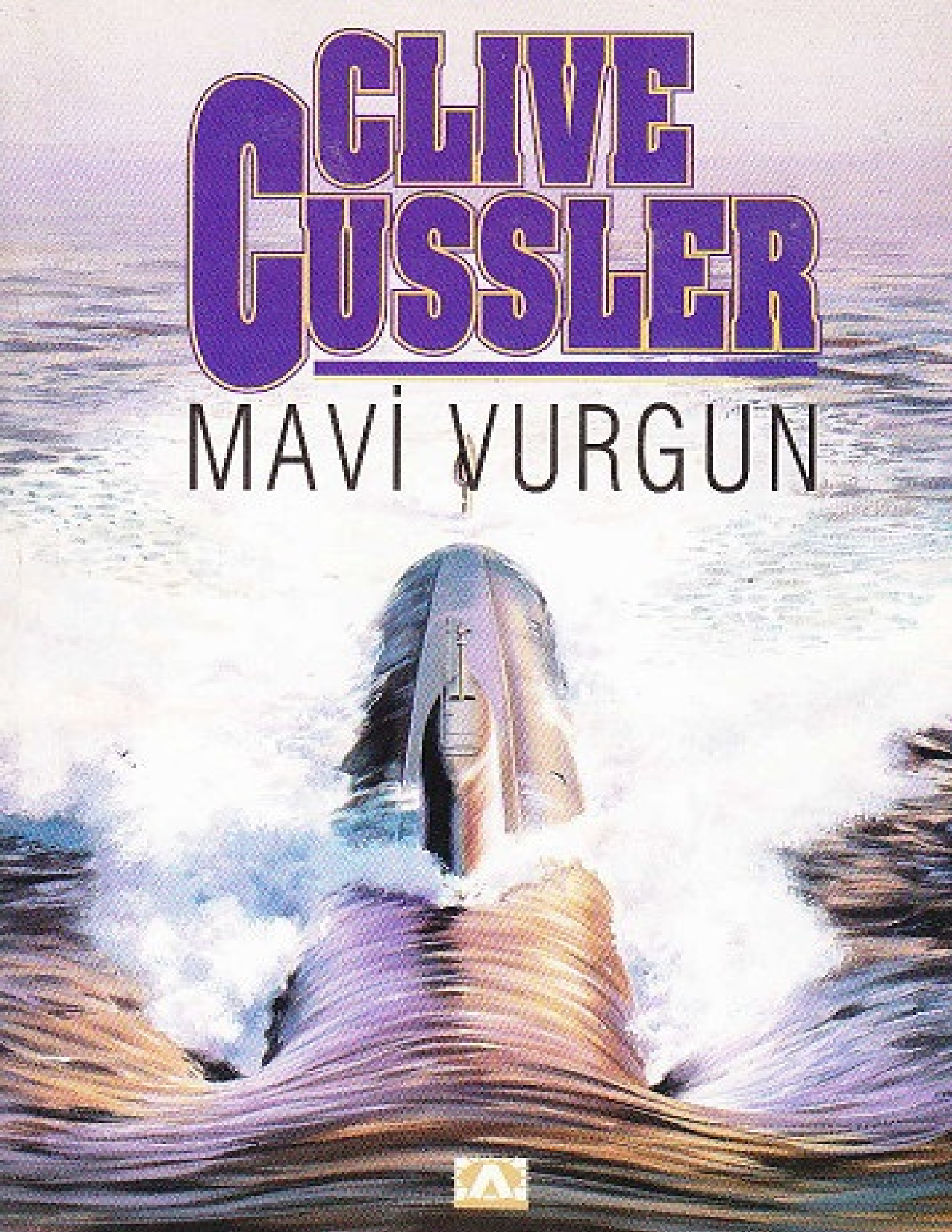

Clive Cussler

Mavi Vurgun

The Mediterranean Caper

Giriş

Günlerden pazardı ve hava cehennem sıcağıydı. Brady Hava Kuvvetleri üssündeki hava trafik kulesinde kontrol operatörü yeni bir sigara yakıp çoraplı ayaklarını portatif klima cihazının üstüne uzatarak bir şeyler olmasını bekledi. Canı haklı olarak çok sıkılıyordu. Pazar günleri hava trafiği yok denecek kadar az olurdu. Akdeniz Operasyon Alanında, hele o sıralarda ortalarda uluslararası politik bir durum olmadığı için askeri pilotlar o gün pek uçmazlardı. Zaman zaman bir uçağın kalkıp indiği olurdu ama bunun nedeni de, genellikte Avrupa ya da Afrika'da bir toplantıya gitmek için acele eden önemli birinin uçağının yakıt alması içindi.

Kontrol memuru göreve başladığından beri belki onuncu kez önündeki büyük uçuş karatahtasına baktı. Giden uçak yoktu, gelen tek uçağın da geliş saatinin 16:00 olacağı tahmin ediliyordu, yani beş saat sonra.

Memur gençti - henüz otuzuna bile gelmemiş - ve sarışın insanların güneşte iyi yanmadıkları söylentisini adeta yalanlıyordu; cildi altın sarısı tüylerle örülü koyu ceviz rengindeydi. Kolundaki dört şerit başçavuş olduğunu gösteriyordu ve ısı otuz derecenin çok üstünde olmasına karşın haki üniformasının koltukaltlarında ter lekesi yoktu. Gömlek yakası açıktı ve kravatsızdı. Hava Kuvvetleri personeline sıcak iklimlerde tanınan bir ayrıcalıktı bu.

Adam öne eğildi. Klima cihazının kanallarını serin havanın bacaklarından içeri girecek şekilde ayarladı. Bu yeni durumdan hoşlanmışçasına gülümsedi sonra. Ellerini ensesinde kavuşturdu, arkasına yaslanıp tavana baktı.

Yine Minneapolis'i ve Nicollet Caddesinde salına salına yürüyen kızları düşünüyordu. Birleşik Devletler'e dönmesine elli dört gün kalmıştı. Her günü büyük bir törenle cebindeki küçük siyah kaplı not defterine işaretlerdi. Belki de yirminci kez esneyerek pencere pervazı üstünde duran dürbünü alıp, kontrol kulesinin altından uzanan kara asfaltta park etmiş uzaklara baktı.

Pist, Ege Denizinin kuzeyindeki Tasos Adasındaydı. Ada Yunan

Makedonyasından on altı mil açıktaydı, kara ile arasındaki denize Tasos Boğazı denirdi. Tasos Adası tümüyle kayalık ve ormanlarla kaplı, yüz yetmiş kare millik bir yerdi. Adada M.Ö. bin yılına ait kalıntılar vardı.

Üs personelinin Brady Alanı diye adlandırdığı havaalanı 1960'lı yılların sonunda Birleşik Devletler ve Yunanistan arasında yapılan bir anlaşmaya dayanarak inşa edilmişti. On tane *F-105* Starfire jeti dışında üste şişko gümüş balinalar gibi oturan iki *C-133* nakliye uçağı vardı.

Çavuş dürbünü uçaklara çevirip bir canlı izi aradı. Havaalanı bomboştu. Askerlerden çoğu ya yakınlardaki Panaghia kasabasına gitmişler bira içiyorlar, ya kumsalda güneşleniyorlar ya da havalandırması olan barakalarında kestiriyorlardı. Ana kapının önünde nöbet tutan bir askeri polis ve beton koruganın tepesinde sürekli dönen radar anteni insan varlığını belirten tek işaretti. Çavuş dürbünü kaldırıp mavi denize doğru çevirdi. Parlak ve bulutsuz bir gündü, Yunan ana kıtasını kolaylıkla görebiliyordu. Dürbünü doğuya çevirip lacivert denizin açık mavi gökle birleştiği ufuk çizgisine baktı. Sıcağın yarattığı titrek buğu dalgaları ötesinde demir atmış bir tekne gördü. Geminin burnunda yazılı adını okuyabilmek için ince ayarını yaptı. Küçük siyah harfleri ancak seçebiliyordu: *İlk Girişim*.

Saçma bir ad, diye düşündü. Adın önemini kavrayamamıştı. Geminin gövdesinde başka işaretler de vardı. Tam ortada uzun ve kalın siyah harflerle NUMA yazıyordu. Çavuş bunun *National Underwater Marine Agency* (Milli Sualtı Denizcilik Dairesi) demek olduğunu biliyordu.

Geminin kıçındaki vinç denizden yuvarlak top gibi bir şey çıkarmaktaydı. Çavuş vincin başında çalışanları görünce pazar günleri sivillerin de çalışmakta oldukları düşüncesiyle keyiflendi.

Birden hoparlörden gelen bir ses dalgınlığını kesiverdi.

"Kontrol Kulesi, burası Radar... Sizi dinliyorum."

Çavuş dürbünü bıraktı, mikrofon düğmesini çevirdi. "Burası Kontrol Kulesi. Radar. Ne oldu? "

"Batıya doğru on mil uzakta bir şey var."

"On mil batıda mı? Orası kara. Gördüğün şey her neyse tam tepemizde demek." Çavuş büyük karatahtaya bir kere daha bakıp

gelmesi beklenen bir uçak olup olmadığını kontrol etti. "Bir daha sefere bana daha önceden haber ver. "

Radar koruganındaki ses, "Nereden çıktığını anlayamadım, " diye devam etti. "Son altı saattir yüz millik alanda herhangi bir görüntü yoktu."

"Öyleyse ya uyanık kalmaya bak ya da lanet aletlerini kontrol ettir." çavuş mikrofonu kapatıp dürbünü aldı, ayağa kalkıp batıya baktı.

Oradaydı işte... Tepenin üzerinde hemen hemen ağaçlara sürünerek uçan küçük kara bir leke. Yavaştı da; saatte doksan milden fazla hız yapmıyordu. Leke bir an havada asılı durur gibi oldu, sonra bir anda biçimlenmeye başladı. Dürbünü, kanatları ve gövdesi insanı yanıltmayacak kadar açıkça görülüyordu artık. Çavuş eski iki kanatlı, sabit iniş takımlı, araba gibi çubuk tekerlekli uçağa şaşkınlıkla baktı.

Silindir kafasının dışında gövde açık kokpitin iki yanında düzleşerek geriye doğru inceliyordu. Büyük tahta pervane havayı eski bir yel değirmeni gibi savurarak antika uçağı kaplumbağa hızıyla uçurmaktaydı. Uçak baştan aşağı parlak ve göz alıcı sarı bir renge boyanmıştı. Yan tarafında Birinci Dünya Savaş Almanya'sının Malta Haçı işareti olan uçak, kontrol kulesinin yanından geçerken çavuş dürbünü indirdi.

Başka koşullar altında olsaydı uçak kontrol kulesinin iki metre açığından geçerken kendini yere atardı. Ama Batı Cephesinin o karanlık semalarında bir hayal görmenin verdiği şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. Uçak geçerken pilot el salladı. O kadar yakındı ki, çavuş solgun meşin başlık ve gözlüğü altında pilotun yüzünü görebiliyordu. Geçmişten gelen hayalet sırıtıyor ve buruna monte edilmiş olan çifte makineli tüfeğin kabzalarını okşuyordu.

Bir şaka mıydı bu? Pilot bir sirkten havalanmış hafif kaçık bir Yunanlı mıydı? Nereden geliyordu? Sorular çavuşun kalasının içinde dolanıyor ama ortaya bir tek Yanıt bile çıkmıyordu. Birden uçağın pervanesinin ardından bir çift yanıp sönen ışık gürdü. Ve aynı anda kontrol kulesinin camlar parçalanarak başından aşağı yağdı.

Zaman birden donmuş ve Brady Havaalanına savaş gelivermişti. Birinci Dünya Savaş uçağının pilotu kontrol kulesinin çevresinde bir kere döndükten sonra pistte sıralanmış olan model jetleri taradı. *F-105* Starfire'ları ince alüminyum gövdelerine yağan eski sekiz milimetrelik

mermilerle delik deşik oldular. Yakıt dolu depoları isabet alan üç tanesi yanmaya başladı. Uçaklar yanarken yumuşak asfalt eriyerek dumanları tüten zift birikintilerine dönüştü. Uçan antika alanın üzerinden tekrar tekrar geçiyor ve kurşun yağdırıyordu.

C-133 Cargomaster'lerden biri isabet alınca yüzlerce metre yükselen bir ateş topuna dönüştü.

Çavuş kulede yattığı yerde göğsünden sızan kana bakıyordu. Göğüs cebinden siyah not defterini çıkarıp şaşkın Şaşkın kabındaki küçük deliğe baktı. Gözleri kararıyordu. Sonra güçlükle dizleri üstünde doğrulup çevresine bakındı.

Yer kırık camlar, parçalanmış telsiz ve mobilya parçalarıyla kaplıydı. Odanın ortasında klima cihazı ölü bir mekanik hayvan gibi tersine dönmüş yatıyor, üzerindeki deliklerinden soğutucu sıvı fışkırıyordu. Çavuş telsize baktı. Bir mucize olmuş, cihaz isabet almamıştı. Yerde sürünerek o yana gitti. Kanlı elleriyle mikrofonu kavradı.

Çavuşun kafasının içinde kara bulutlar dolanıyordu. Yapması gereken ne, diye düşündü. Böyle bir anda ne söylenirdi. Kafası bir şey söyle, ne olursa olsun, bir şey söyle diye emrediyordu.

"Beni duyan herkese sesleniyorum. İmdat! İmdat! Burası Brady Havaalanı. Bilinmeyen bir uçağın saldırısına uğradık. Bu bir talim değildir. Tekrar ediyorum, Brady Havaalanı saldırıya uğradı... "

1

Binbaşı Dirk Pitt kulaklığını başına geçirip telsizin ince ayar düğmesini çevirdi. Bir an dikkatle dinledi: deniz yeşili gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Alnının bronz rengi derisi kırıştı.

Telsizden gelen sözcükler anlaşılmaz değildi. Çok iyi anlaşılıyordu hatta. Ama kulaklarına inanamıyordu. PBY Catalina uçağının çifte motorunun gürültüsünü duymamaya çalışarak bir daha dinledi. Duyduğu ses hafifliyordu, oysa daha güçlü gelmesi gerekirdi. Ses düğmesi sonuna kadar açıktı ve Brady sadece otuz mil uzaktaydı. Bu koşullarda hava trafik memurunun sesi kulaklarını patlatacak kadar güçlü olmalıydı. Adam ya yaralı ya da telsizi hasar görmüş diye düşündü. Bir an düşündükten sonra sağına uzanıp ikinci pilot koltuğunda uyuyan arkadaşını dürtükledi.

"Kendine gel artık, uyuyan güzel."

Sesi hafifse de, uçağın gürültüsünü bastıracak derecede güçlüydü. Yüzbaşı Al Giordino başın kaldırıp gürültüyle esnedi. On üç saattir o sarsıntılar eski PBY deniz uçağında oturmanın yorgunluğu kanlı gözlerinde açıkça görülüyordu. Kollarını havaya kaldırdı, fıçıyı andıran göğsünü havayla doldurup gerindi. Sonra birden doğrulup kokpit camından ileri baktı.

"*İlk Girişim*'e geldik mi?" diye sordu bir kere daha esnerken.

"Eh, neredeyse Tasos hemen ilerimizde."

"On dakika daha uyuyabilirdim öyleyse. Neden uyandırdın?"

"Brady Kontroldan bir mesaj aldım, havaalanı tanınmayan bir uçağın saldırısına uğramış."

"Ciddi olamazsın. Bu bir şaka olmalı."

"Sanmıyorum. Kontrol memurunun sesi şaka yapıyor gibi değildi."

Pitt gözlerini on metre kadar aşağıdaki denizden ayırmadan konuşuyordu. Son iki yüz mili dalgaların hemen üzerinden uçarak geçirmişti; bu da onun reflekslerini kontrol altında tutma denemesiydi.

Giordino kokpit camından bakarak, "Brady Kontrol gerçeği söylemiş olabilir," dedi. "Adanın doğusuna bak."

Her iki adam denizden yükselen kara parçasına baktılar. Kıyının hemen ardındaki yamaçlar çoraktı ama tepeler ağaçlarla yemyeşildi. Sıcak dalgaları arasında titreyen renkler Ege'nin adayı saran maviliğiyle tam bir zıtlık oluşturuyordu. Tasos'un doğusunda rüzgârsız göğe doğru kalın bir duman sütunu yükseliyor ve adanın üstünde dev bir kara bulut oluşturuyordu. PBY adaya yaklaşırken dumanın alt kısmında turuncu alevler göründü.

Pitt mikrofonu kavrayıp tutamağın yanındaki düğmeye bastı.

"Brady Kontrol, Brady Kontrol, burası PBY-086, sizi dinliyorum."

Yanıt yoktu. Pitt çağrıyı iki kere daha tekrarladı.

"Yanıt yok mu?" diye sordu Giordino.

"Hayır."

"Bilinmeyen bir uçak dedin. Yani bir tek uçak mıymış?"

"Brady Kontrol konuşma kesilmeden önce öyle söyledi."

"Ama anlamsız bu. Bir tek uçak neden bir Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri Üssüne saldırsın?"

"Kim bilir?" Pitt kontrol levyesini hafifçe geriye çekti. "Belki de jetlerimizin keçilerini korkutmasına kızan Yunanlı bir çiftçidir. Her neyse, bu büyük çaplı bir saldırı olamaz, yoksa Washington şimdiye kadar bize haber verirdi. Beklemekten başka yapacağımız bir şey yok." Pitt gözlerini ovuşturdu. "Hazır ol, uçağı tepelerin çevresinden geçirip yakından bakacağım."

"Dikkatli ol. Bu yaşlı otobüs roket atan bir jetle başa çıkacak durumda değildir."

"Merak etme." Pitt güldü. "Yaşamda tek amacım mümkün olduğu kadar sağlıklı kalmaktır."

Pitt levyeleri ileri itti, iki Pratt-Whitney motorunun güçleri arttı.

Uçak yükselerek Tasos dağlarına d0ğru y0l aldı.

Pitt'in kulaklarında birden bir ses duyuldu. Bu daha önce duyduğu

sesti, ama şimdi daha güçlüydü.

"Burası Brady Kontrol. Saldırıya uğradık! Tekrar ediyorum, saldırıya uğradık! Yanıt verin... Lütfen yanıt verin!" Ses isteriye kapılmış gibiydi.

"Brady Kontrol, burası PBY-086. Sizi dinliyorum."

"Tanrıya şükürler olsun, biri beni duydu," dedi soluk soluğa kalmış olan ses.

"Brady Kontrol, seni daha önce de duydum ama sesin hafifledi ve kayboldu."

"İlk saldırıda isabet aldım... Bayılmış olmalıyım. Şimdi iyiyim.

"Biz on mil batınızda ve iki bin metre yükseklikteyiz." Pitt tane tane konuşuyordu, yerini bir daha tekrarlamadı.

"Durum nedir? "

"Savunmamız yok. Yerdeki bütün uçaklar hasar gördü. En yakın filo yedi yüz mil uzakta. Buraya asla zamanında gelemezler. Yardım edebilir misiniz?"

Pitt alışkanlıktan başını iki yana salladı.

"Hayır, Brady Kontrol. Benim en yüksek hızım yüz doksan milin altındadır ve uçakta sadece iki tüfek var. Bir jetle başa çıkamayız."

"Lütfen yardım edin," diye ses yalvardı. "Saldıran jet bombardıman uçağı değil, Birinci Dünya Savaşından kalma çift kanatlı bir uçak. Tekrar ediyorum, Birinci Dünya Savaşından kalma çift kanatlı bir uçak. Lütfen yardım edin."

Pitt ile Giordino şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Pitt kendini toplayana kadar en az on saniye geçti.

"Tamam, Brady Kontrol, geliyoruz. Ama uçağı iyi tanımlamış ol, yoksa yardımcı pilotumla ölecek olursak iki gümüş saçlı anayı çok üzersin. Tamam." Pitt, Giordino'ya dönerek kendinden emin bir sesle, "Arkaya git ve yan kapıları aç," dedi. "Tüfeklerden birini al ve keskin nişancıymışsın gibi davran."

"Kulaklarıma inanamıyorum," dedi şaşkına dönmüş olan Giordino.

Pitt başını salladı. "Ben de, ama o insanlara da yardım etmemiz gerek.

Çabuk ol haydi."

"Tamam," diyen Giordino homurdandı. "Ama yine de inanamıyorum."

"Dostum senin görevin nedenleri aramak değil." Pitt dostça bir yumruk vurdu arkadaşının koluna. "şansın açık olsun."

"Onu sen kendine söyle, senin kanın da benimki kadar kolay akar." Giordino yine sessizce bir şeyler homurdanarak koltuğundan kalkıp uçağın içine yürüdü. Tavandaki dolaptan bir tüfek alıp on beş mermilik şarjörünü taktı. Kapıyı açında içeri bir sıcak hava dalgası doldu. Giordino silahı bir kere daha kontrol ettikten sonra oturup beklemeye başladı. Bir yandan da uçağı yönetmekte olan iriyarı adamı düşünüyordu.

Giordino, Pitt'le çok uzun zamandan beri dosttular. Çocukluklarında birlikte oynamışlar; lisenin takımında birlikte koşmuşlar, aynı kızlarla çıkmışlardı. Pitt'i erkek olsun kadın olsun, herkesten iyi tanırdı. Pitt bir anlamda birbirleriyle ilişkisi olmayan iki insan gibiydi. Pek az hata yapan, neşeli, rol yapmayan, herkesle dost, soğukkanlı ve çok becerikli bir Dirk Pitt vardı. Ama öteki Pitt: dalgın, zaman zaman saatlerce içine kapanık, herkesten uzak, sanki kafasında durmadan hep bir hayali yaşarmış gibi görünen insan. İki Pitt arasındaki kapıyı açan bir anahtar olmalıydı ama Giordino bunu o güne kadar bulmuş değildi. Ama bir Pitt'ten diğerine geçişin bu son bir ay içinde giderek daha fazla olduğunu biliyordu, sevdiği kadını Hawaii yakınlarında denizde kaybettikten sonra.

Giordino içeri gelmeden önce Pitt'in gözlerine dikkat ettiğini hatırladı; o deniz yeşili gözler tehlike kokusunu alınca nasıl da parlamışlardı. Giordino bir kere dışında o gözleri öyle görmemişti ve şimdi bunu hatırlayınca ürpererek sağ elinin eksik olan parmağına baktı. Sonra başını sallayarak yine o ana döndü ve tüfeğin emniyet mandalını çevirdi. Ve gariptir, o anda kendini güvencede hissetti.

Kokpitteki Pitt'in güneş yanığı yüzü oldukça erkeksiydi. Sinema artisti anlamında yakışıklı değildi. Kadınlar kendilerini onun önüne pek atmazlardı. Hatta genellikle karşısında biraz ürkek ve huzursuz olurlardı. Onun kadınca kaprisleri hoş karşılayan bir erkek olmadığını her nasılsa hemen anlarlardı. Kadınların dostluklarından ve yumuşak vücutlarını hissetmekten hoşlanırdı, ama hilekârlıktan, yalandan ve sıradan bir kadını elde etmek için gereken o küçük gülünç oyunlardan nefret ederdi. Bir kadını yatağa atma ustalığı yok değildi; o konuda uzmandı hatta. Ama

bu oyunu oynamak için kendini zorladı. Pitt dürüst ve açık sözlü kadınlardan hoşlanırdı ki; onlara da çok seyrek rastlanırdı.

Pitt kontrol levyesini öne itti, PBY, Brady Havaalanına ölümüne dalışa geçti. Beyaz yükseklik göstergeleri siyah tablonun üzerinde geriye doğru ilerlerken açıyı daralttı ve yirmi beş yıllık uçak sarsılmaya başladı. Uçak yüksek hızlar için yapılmış değildi.

Alçak hızlarda keşif, güvenlik ve uzun menziller için yapılmıştı ve yapabilecekleri de ancak bunlardı.

Pitt, NUMA Müdürü Amiral James Sandecker tarafından Hava Kuvvetlerinden bu göreve getirildiğinde uçağın satın alınmasını istemişti. Pitt hala binbaşı rütbesini korumaktaydı ve dosyasında NUMA'da süresiz bir görevle çalıştığı yazılıydı. Unvanı Yüzey Güvenlik Subayıydı. Bu da kendisi için süslü bir terimden başka bir şey değildi. Bir proje üzerinde beklenmedik bir güçlük ya da bilimsel olmayan sorunla karşılaşıldığında güçlüğü aşmak ve operasyonu yoluna sokmak Pitt'in göreviydi.

PBY Catalina deniz uçağını istemesinin amacı da buydu. Uçak ağır yollu olmasına karşın yolcu ve yük taşıyabilirdi ve en önemli yanı da karaya ve denize inip kalkabilmesiydi.

NUMA'nın operasyonlarının yüzde doksanı açık denizlerde olduğundan bu çok önemliydi.

Kara bulutun önünde bir parıltı birden dikkatini çekti. Parlak sarı bir uçaktı ve yüksek manevra kabiliyeti olduğunu gösteren ani bir dalışla dumanın içine girdi. Pitt kendi dalış hızını azaltıp PBY'nin düşmanın üzerinden geçip gitmesini önlemek için levyeleri geri çekti.

Diğer uçak duman bulutunun öte yanından çıktı ve Brady Havaalanını bir kez daha taramaya başladı.

"Vay canına! " diye söylendi Pitt. "Eski bir Alman *Albatros*'u bu."

Catalina güneş yönünden geldiği için altında uçakları yok etmekle meşgul olan *Albatros*'un pilotu uçağı görememişti çatışma yaklaşırken Pitt'in yüzünde bir gülümseme belirdi. PBY'nin burnundan ateş yağdıracak silahlan olmayışı için bir küfür salladı. Arka kuyruk pedallarına basarak Giordino'ya daha iyi bir ateş açısı vermeye çalıştı.

Diğer uçağın hah göremediği PBY ileri d0ğru y0luna devam etti. Pitt

birden Giordino'nun motor gürültüsünü bastıran silah sesini duydu.

Açık kokpitteki meşin başlıklı adam başını çevirdiğinde *Albatros*'un hemen hemen tam üzerindeydiler. Uçağa o kadar yakındılar ki, Pitt adamın üzerine gelen büyük uçağı görünce ağzının şaşkınlıkla çarpıldığını görebiliyordu. Avcı şimdi av olmuştu. Pilot kendini hemen toparladı ve *Albatros* yana kaydı. Ama Giordino bu arada on beş mermiyi de gövdesine isabet ettirmişti.

Brady Havaalanı üzerindeki dumanla kaplı gökyüzünde şimdi İkinci Dünya Savaşından kalma deniz uçağıyla Birinci Dünya Savaşından kalma avcı uçağı arasında kıyasıya bir mücadele başlamıştı. PBY daha hızlıydı ama *Albatros*'un da iki makineli tüfek ve çok daha süratli manevra yapabilme üstünlüğü vardı.

Albatros ünlü *Fokker*'den daha az bilinen bir uçaksa da 1916'dan 1918'e kadar Alman imparatorluk Hava Kuvvetlerinde çok başarılı olmuştu.

Albatros sert bir sol dönüş yaparak doğruca PBY'nin üzerine gelmeye başladı. Pitt uçağın mermilerinin önündeki camın üç metre altından geçtiğini görebiliyordu. Pitt, talihimiz var ki, herif iyi nişancı değilmiş, diye düşündü. İki uçak birbirlerine çarpacak rotada ilerlerken midesi düğümlenmiş gibi oldu. Pitt son ana kadar bekledikten sonra PBY'nin burnunu aşağıya çevirip sert bir dönüş yaparak *Albatros* üzerinde kısa ama elverişli bir an kazandı. Giordino yine ateş açtı. Ama sarı *Albatros* tüfeğin mermilerinden kaçıp hızla yere doğru yönelince Pitt bir an uçağı gözden kaybetti. Hemen sağa doğru yükselerek uçağı aramaya koyuldu. Ama geç kalmıştı. Deniz uçağının gövdesine saplanan mermileri hissetti. Pitt uçağı hemen düşen yaprak manevrasına sokarak öteki öldürücü ateşten kurtardı.

Savaş, aşağıda seyreden askerlerin şaşkın bakışlar altında sekiz dakika sürmüştü. İki uçak doğuya d0ğru y0l alırlarken son raund başladı.

Pitt ter içinde kalmıştı. Alnında boncuk boncuk biriken terler şimdi yüzünden aşağı süzülüyordu. Rakibi kurnazdı, ama Pitt de strateji oyununu iyi bilirdi. Sonsuz bir sabırla doğru anı bekledi ve o an geldiğinde hazırdı.

Albatros, Catalina'nın arkasına ve biraz da üstüne geçmeyi başarmıştı.

Pitt hızını sabit tuttu ve diğer pilot 2aferin yakın olduğunu hissederek deniz uçağının arkasına yirmi metre kadar yaklaştı. Ama makineli tüfekler ateşe başlayamadan Pitt levyeyi çekip flapları indirdi ve büyük uçağı hemen hemen stop durumuna getirdi.

Şaşıran pilot PBY'nin üzerinden geçerken Giordino, *Albatros*'un motoruna birkaç el isabet ettirdi. Uçak Pitt'in önünde birden yana yattı. Pitt, pilotun gözlüğünü alnına itip kendisini selamladığını görünce bir kahramanın diğerine duyduğu saygıyla baktı adama.

Sarı *Albatros* ve esrarengiz pilotu ardından kara bir duman salarak adanın batısına d0ğru y0l almaya başladı.

Pitt hızla aşağı inmekte olan uçağı biraz da güçlükle doğrulttu, sonra dik bir yükselişe geçti. Bin beş yüz metreye çıkınca aday ve çevredeki denizi araştırdıysa da, sarı uçağın izine rastlayamadı.

Pitt'i soğuk, yapış yapış bir duygu sardı. Sarı *Albatros* her nasılsa tandık gelmişti. Sanki geçmişten hatırlanmayan bir hayalet kendisini kovalamaya gelmiş gibi. Ama bu ürkütücü duygu geldiği gibi kayboldu ve Pitt gerilimden çıkarken derin derin içini çekti.

"Eh, keskin nişancı madalyamı ne zaman alacağım?" diye sordu bölmenin başında duran Giordino. Kafasındaki çirkin yarık izine karşın gülümsüyordu. Yüzünün sağ tarafından süzülen kan renkli gömleğinin yakasın lekelemişti.

Pitt başını çevirmeden, "Onun yerine iner inmez sana bir içki ısmarlarım," dedi.

Giordino pilot koltuğuna oturdu. "Long Beach'te lunaparkta dönme dolaptan inmiş gibiyim."

Pitt gülmekten kendini alamadı. Arkasına yaslanarak rahatladı, konuşmadı. Sonra dönüp Giordino'ya bakarak gözlerini kıstı.

"Sana ne oldu? Yaralandın mı?"

Giordino alaycı ve acıyan bir bakışla Pitt'e döndü. "Sana PBY'lerin takla attığını kim söylemişti ki?"

"O anda öyle yapmak gerekiyordu."

"Bir daha yolculara da haber ver. İçerde basketbol topu gibi oradan

oraya çarptım."

"Başını nereye vurdun? " diye merakla sordu Pitt.

"Bunu bilmen gerekiyor mu? "

"Ee?"

Giordino birden utanmış gibiydi. "İlle de bilmek istiyorsan, kenef kapısının koluna."

Pitt bir an şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını geriye atıp kahkahayı bastı. Giordino da çok geçmeden gülmeye başladı

Ancak otuz saniye sonra kendilerine geldiler ve durumlarının ciddiyetini düşündüler.

"Bence planlandığı gibi *İlk Girişim*'e gideceğimize Brady'ye gitsek daha iyi olacak. Gövdemize bir iki isabet aldığımızı sanıyorum."

"iyi fikir. Doğrusu su boşaltacak halim yok."

Büyük deniz uçağı piste doğrulup parçalanmış uçakların yanından geçerek sıcak asfalta kondu. Pitt uçağı pistin öteki ucuna kadar götürdü. Catalina durunca motoru kapattı, gümüş kanatlı pervaneler dönüşlerini durdurup Ege güneşi altında hareketsiz kaldılar. Ortalık sessizdi. Pitt ile Giordino bir an hiç kıpırdamadan oturup uçağın on üç saatlik gürültüsü ve sarsıntısından sonraki o huzur verici sakinliğin tadını çıkardılar.

Pitt yan camı açıp üs itfaiyecilerinin yangınla boğuşmalarına ilgisizce baktı. Her tarafta hortumlar uzanıyor, insanlar bağırıp çağırarak koşuşuyorlar, karmaşayı daha da arttırıyorlardı. *F-105* jetlerinin alevleri hemen hemen söndürülmüşse de, *C-133* Cargomasterlerin biri hala cayır cayır yanmaktaydı.

Giordino, "şuraya bak," dedi.

Pitt gösterge tablosunun üzerinden eğilip Giordino'nun camından üzerlerine doğru gelmekte olan mavi Hava Kuvvetleri steyşın arabasına baktı. Birkaç subayın olduğu arabanın ardından otuz kırk er bağırarak koşuyordu.

"İşte karşılama heyeti diye buna derim," diyen Pitt gülümsedi.

Giordino kanayan yarasını mendiliyle kuruladı. Mendil kanı emip de

ıslanınca elinde toparlayıp pencereden aşağı attı. Bir süre kıyıya düşünceli düşünceli baktıktan sonra Pitt'e dönüp "şansımız varmış ki şu anda burada oturuyoruz," dedi.

"Biliyorum. Yukarda bir iki kere artık sonumuz geldi diye düşünmüştüm doğrusu."

"Herifin kim olduğunu ve bütün bunların ne anlama geldiğini bilmek isterdim. "

Pitt'in yüzünde düşünceli bir merak ifadesi vardı. "Tek ipucu sarı *Albatros*, " dedi.

Giordino merakla baktı arkadaşına. "O eski uçağın renginin ne anlamı olabilir ki?"

"Havacılık tarihini öğrenmiş olsaydın, Birinci Dünya Savaşında Alman pilotlarının uçaklarını özel ama kimi zaman göze batan renklere boyadıklarını bilirdin."

"Tarih dersini daha sonraya sakla," diye homurdandı Giordino. "Ben şu anda sadece bu ter kutusundan çıkmak ve borcun olan o buzlu içkiyi içmek istiyorum." Yerinden kalkıp çıkış kapısına doğru yürüdü.

Mavi steyşın gümüş renkli uçağın yanında durunca arabanın dört kapısı aynı anda açıldı. İçerdekiler dışarı fırlayıp uçağın alüminyum kapısını yumruklamaya başladılar. Erlerde uçağın çevresini sarıp alkış tutuyorlardı.

Pitt yerinden kalkmadan aşağıda alkışlayan kalabalığa el salladı. Yorgundu ama zihni çok iyi çalışıyordu. Kafasının içinde dönüp duran bir şeyi sonunda yüksek sesle tekrarladı "*Makedonya Şahini*."

Giordino kapıdan döndü. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Pitt soluğunu sesli bir şekilde bıraktı. "Haydi, gel de o içkiyi ısmarlayayım şimdi."

2

Pitt uyandığında hava hala karanlıktı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Belki sadece biraz kestirmişti. Belki de saatlerce kendini kaybetmişti. Bunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Hava Kuvvetlerine ait yatağın madeni yayları altında gacırdıyordu. Ama derin uykunun verdiği rahatlıktan çok uzaktı. Bilinciyle bunun nedenini aramaya çalışıyordu. Yoksa bu havalandırma tertibatının sürekli homurtusu yüzünden mi, diye düşündü. Belki de orada burada sürüyle koşuşturan hamamböcekleriydi. Tasos'un böcek kaynadığı biliniyordu. Hayır, başka bir şeydi bu - Sonra birden buldu. Yanıt beynini saran sisler arasından beliriverdi. Kendisini uyanık tutan bilinçaltıydı - Bir gün öncesinin garip olaylarının resimleri tekrar tekrar zihninde beliriyordu.

Bir tanesi hepsinden netti. İmparatorduk Savaş Müzesindeki bir fotoğraf. Pitt bunu olanca canlılığıyla anımsıyordu. Kamera bir Alman pilotunu bir Birinci Dünya Savaşı uçağı önünde yakalamıştı. Adam günün uçuş giysileri içindeydi ve sağ eli büyük beyaz bir Alman çoban köpeğinin başına dayalıydı. Bir maskot olduğu anlaşılan köpek bir ceylan bakışıyla sahibine bakmaktaydı. Pilot çocuksu yüzünü kameraya çevirmişti. Küstah sırıtması ve dimdik duruşuyla gururlu Alman askeri davranışı belli oluyordu.

Pitt fotoğrafın altındaki yazıyı bile hatırlıyordu.

Makedonya Şahini

Jagdstaffel 91'den Teğmen Kurt Heibert, Makedonya Cephesinde müttefiklere karşı 32 2afer kazanmıştır; büyük savaşın önde gelen kahramanlarından biridir. 15 Temmuz 1918'de düşürülüp Ege Denizi'nde kaybolduğu tahmin ediliyor.

Pitt bir süre yattığı yerden karanlığa baktı. Bu gece artık uyku yoktu. Yatakta doğrulup komodinin üstündeki saatini el yordamıyla bularak fosforlu kadranına baktı. 4:09. Sonra doğrulup çıplak ayaklarıyla vinileks döşemeye bastı. Saatin yanındaki paketten bir sigara alıp gümüş Zippo

çakmağıyla yaktı. Dumanı içine çekti, ayağa kalkıp gerindi. Bir gün önce PBY indiğinde Brady Havaalanındaki ederin sevinçle sırtına vurmalarından boynu ağrıyordu. Pitt o tokalaşmaları ve tebrikleri hatırlayınca karanlıkta kendi kendine gülümsedi.

Subay lojmanının penceresinden giren ay ışığı ve sabahın o erken saatinin ılık temiz havası Pitt'in huzurunu kaçırmıştı. Donunu çıkarıp odanın loş ışığında bavulunu karıştırdı. El yordamıyla mayosunu bulup giydi sonra da banyodan bir havlu alarak dışarı çıktı.

Pitt, subay lojmanından ana kapıya doğru yürüdü. Bir an durdu, boş piste baktı. Kenardaki renkli ışıklar arasında kara bölgeler vardı. Sinyal sisteminin bazı lambaları saldırıda hasar görmüş olsa da yine de ortalıkta gece inişi yapacak bir pilota yetecek kadar ışık vardı. Apronun öte yanında kuluçkaya oturmuş bir ördeği andıran PBY'nin kara silueti seçilebiliyordu. Catalina'nın gövdesindeki hasar fazla önemli değildi ve bakım ekibi sabah ilk iş olarak onanma başlayacaklarına söz vermişti. Onarım üç gün sürecekti. Üs komutanı Albay James Lewis gecikme için özür dilemişti, ancak bakım ekibinin hasarlı jetlere ve kalan tek *C-133*'e öncelik vermesi gerekiyordu. Pitt ile Giordino bu arada Brady'de kalacaklar ve albayın konukseverliğinden yararlanacaklardı. *İlk Girişim*'in botuyla kıyı ile gemi arasında gidip geleceklerdi. Tekne çok kalabalık olduğundan bu durum her iki tarafın da hoşuna gitmişti.

"Yüzmek için biraz erken değil mi, ahbap?"

Pitt daldığı düşüncelerden uyanınca ana kapıdaki nöbetçi kulübesinin parlak beyaz ışığı altında durmakta olduğunu farketti. Tek kişilik kulübenin önüne çıkmış olan iriyarı hava polisi dikkatle kendisini süzdü.

"Uyuyamadım. " Pitt daha özgün bir şey söyleyemediği için aptal gibi hissetti kendini. Ama gerçek bu, diye düşündü.

"Seni suçlayamam. Bugün olanlardan sonra uyuyan olsa şaşardım." Uyku düşüncesi bile bir refleks hareket yararı ve nöbetçi esnedi.

"Bütün gece burada tek başına oturmaktan sıkılıyor olmalısın," dedi Pitt.

"Doğru, sıkıcıdır." Hava polisi parmağının birini kemerine geçirdi, öteki elini belinden sarkan tabancanın kabzası üzerine koydu. "Dışarı çıkacaksan geçiş kâğıdını göstermen gerek."

"Kusura bakma ama benim kâğıdım falan yok." Pitt Albay Lewis'ten üsse giriş çıkış belgesi istemeyi unutmuştu.

Nöbetçinin yüzünde sert bir ifade dolandı. "O zaman dönüp almak zorundasın. "

"Bu boşuna zahmet olur. Benim belgem yok ki."

"Benimle dalga geçme, ahbap. Belgesi olmayan kimse bu kapıdan ne çıkar, ne de girer."

"Ben girdim ama."

Nöbetçi kuşkulu bir ifadeyle baktı "Bunu nasıl başardın?"

"Uçarak."

Adamın gözlerine şaşkın bir bakış yerleşti. Gözleri parladı.

"Yani sen o Catalina'nın pilotu musun?"

"Suçumu kabul ediyorum."

"Şey, senin elini sıkmak isterdim. " Nöbetçi dişlerini göstererek gülümsedi. "Öyle bir uçuşu şimdiye kadar görmedim." iri elini uzattı.

Pitt adamı etini yakaladı ve yüzünü buruşturdu. Kendisi de güçlüydü ama elinin pestili çıkacak gibi olmuştu.

"Teşekkür ederim, ama karşımdaki denize düşseydi daha memnun olurdum "

"Fazla uzağa gitmiş olamaz. Tepelerin üzerinden geçtiğinde dumandan göz gözü görmüyordu. "

"Belki de itteki tarafta düşmüştür."

"Olanaksız. Albay ciplerle adanın tümünü tarattı. Karanlık basana kadar aradılar ama bir şey bulamadılar. "

"Denize düşmüş olmalı, " dedi Pitt. Ya da karaya varıp orada düşmüştür."

Nöbetçi omuzlarını silkti. "Olabilir. Ama Tasos'ta olmadığı kesin. Buna ben garanti verebilirim."

Pitt güldü. "Eh, bu da bana yeter. " Havlusunu omzuna attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum..."

"İkinci sınıf havacı Moody."

"Ben de Binbaşı Pitt."

Nöbetçinin yüzü karıştı birden. "çok özür dilerim, efendim. Ben sizi NUMA'daki sivillerden biri sandım. Binbaşım sizi bu kez bırakacağım ama bir üs belgesi alsanız çok iyi olur."

"Sabah kahvaltıdan sonra ilk işim o olacak."

"Nöbeti saat sekizde değişiyoruz O saate kadar gelmezseniz arkadaşa sizi içeri alması için haber bırakırım."

"Teşekkür ederim, Moody. Görüşürüz." Pitt dönüp kumsala doğru yürüdü.

Pitt daracık asfalt yolun sağını izleyerek bir mil kadar yürüdükten sonra yüksek kayalar arasındaki küçük bir koya vardı. Ay ışığında gördüğü dar patikadan ayaklarının altında yumuşacık kumu hissedene kadar yürüdü. Havluyu bırakıp suyun kıyısına gitti. Bir dalganın beyaz köpükleri sımsıkı kumun üzerinden ayaklarına kadar erişti. Rüzgâr hemen hemen yok gibiydi ve parıltılı deniz oldukça sakindi. Ay ışığını karanlık sulara seriyor, gümüş bir parıltı ufukta denizle göğün oluşturduğu mutlak karanlıkta kadar uzanıyordu. Pitt suya girip bu gümüş ışık boyunca yüzdü.

Suyu içinde yapayalnızken içinde hep bambaşka duygular uyanırdı. Sanki ruhu vücudundan süzülüp çıkar, herhangi bir biçimi ve maddesi olmayan bir şeye dönüşürdü.

Zihni temizlenir, bütün düşünceleri tek tek yok olup giderdi. Sıcağı ve soğuğu, kokuları hissetmezdi sanki. Sadece işitme duyusu çalışırdı. Sessizliğin hiçliğini, insanın bu en büyük ama pek az bilinen hazinesini hissederdi. O an tüm başarıları ve başarısızlıklar, bütün açıklan unutulur, yaşam bile o sessizliğe gömülür, kaybolurdu.

Pitt bir saat kadar kıpırdamadan suyun üzerinde öylece yattı. Sonra birden küçük bir dalga yüzünün üzerinden geçti, elinde olmadan tuzlu suyu içine çekti.

Öksürürken yine duyularının farkına vardı, kıyıya doğru yüzmeye başladı. Sığlık yere gelince bacakları çevresinde dolanan küçük dalgalara

kendini bıraktı ve gökyüzü hafifçe ağarmaya başladığımda uyudu.

Pitt'in beyninde bir uyarı zili çaldığında yıldızlar birer birer kaybolmaya başlamıştı. Birden yalnız olmadığını hissetmişti. O anda uyarılmasına karşın hiç kıpırdamadan yarı aralık gözlerinden çevresine bakındı. Hemen başı üzerinde ayakla duran bir gölge vardı. Soluk ışıkta görmeye çalışırken bunun bir kadın olduğunu farketti.

"Günaydın," diyerek doğruldu.

"Aman Tanrım!" Kadın sanki bağıracakmış gibi elini ağzına götürdü.

Hava kadının gözlerindeki korkunun görülemeyeceği kadar karanlıksa da, Pitt onun orada olduğunu biliyordu. "özür dilerim," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim."

Kadının eli yavaşça indi. Durduğu yerden erkeğe bakıyordu.

Sonunda sesine kavuşunca, "Sizi... Sizi ölü sanmıştım," dedi. Kekeliyordu.

"Doğrusu haksız sayılmazsınız. Sabahın bu saatinde suyun kıyısında yatan birini görseydim ben de aynı şeyi düşünürdüm."

"Öyle birdenbire doğrulup konuştuğunuzda beni bayağı korkuttunuz."

"Bir kere daha özür dilerim." Pitt kadının İngilizce konuşmakta olduğunu farketti. Aksanı İngilizdi ama hafif bir Alman şivesi de yok değildi. Ayağa kalktı. "Kendimi tanıtmama izin verin. Adım Dirk Pitt."

"Benimki de Teri. Sizi sağ gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz, Bay Pitt." Kadın soyadını söylememişti, Pitt üstelemedi.

"Teri, inanın bana o zevk bana ait." Pitt kumu gösterdi "Bana katılıp güneşin doğuşunu seyretmek istemez miydiniz?"

Kadın güldü. "Teşekkür ederim, bu çok hoşuma giderdi. Ama sizi göremiyorum karanlıkta. Bir canavar falan da olabilirsiniz belki. Size güvenebilir miyim?"

"Doğrusunu isterseniz, hayır. Bu noktada iki yüz masum bakireye tecavüz ettiğim konusunda sizi uyarmalıyım." Pitt biraz ileri gittiğinin farkındaydı ama bir kadının kişiliğini sınamanın en iyi ölçüsüydü bu.

"Doğrusu iki yüz birinci olmak isterdim ama ne yazık ki, masum bir

bakire değilim." Giderek artan ışıkta Pitt kadının gülümsediğini görüyordu. "Umarım bunu aleyhime bir puan olarak kabul etmezsiniz."

"Ne münasebet! Ben o konularda çok geniş fikirliyimdir. Ama sizden iki yüz birincinin yeni yağmış kar kadar temiz olmadığı haberini yaymamanızı isteyeceğim. Bu bir yayılırsa şöhretim berbat olur."

Her ikisi de güldüler ve Pitt'in havlusu üzerine oturup sıcak güneş Ege üzerinde yükselirken konuşmaya başladılar. Parlak turuncu top ilk altın ışıklarını yayarken Pitt dönüp kadına dikkatle baktı.

Otuz yaşlarındaydı ve üzerinde kırmızı bir bikini vardı Bikininin altı göbeğinden beş santim aşağıda başlamasına rağmen öyle abartılı denecek kadar kısa değildi. Mayonun kumaşının saten bir parıltısı vardı ve tenine sanki ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Kadının vücudu oldukça zarifti ve bir genç kızınki kadar diriydi: karnı düz ve gergin, göğüsleri ne çok küçük ne çok büyük tam kusursuzdu. Bacakları uzun, buğday tenli ve hafif inceydi. Pitt bu küçük kusuru görmezden gelip bakışlarını yüzüne çevirdi. Kadının profili mükemmeldi. Sağ şakağındaki yuvarlak bir iz dışında kusursuz hatlarıyla bir Grek heykellinin güzellik ve esrarını kendinde toplamıştı sanki. Genelde yüzündeki iz omuzlarından aşağı dökülen siyah saçları ile ütülecekse de şimdi güneşin doğuşunu seyretmek için başını geriye atmıştı. Siyah saçlan şimdi kumlan süpürüyordu.

Kadın birden dönüp Pitt'in bakışını yakaladı.

Hoşuna gitmişçesine gülümseyerek, "Güneşin doğuşunu seyrediyor olmalıydınız, " dedi.

"Güneşin doğuşunu çok gördüm ama gerçek bir Grek Afroditi'yle ilk karşılaşmam bu." Pitt kadının koyu kahve gözlerinin bu iltifatıyla ışıldadığını gördü.

"iltifatınız için teşekkür ederim, ama Afrodit Yunan aşk ve güzellik tanrıçasıydı ve ben sadece yarım kan Yunanlıyım."

"Öteki yanınız nedir?"

"Babam Almandı."

"O zaman annenize çektiğiniz için tanrılara teşekkür etmeliyim. "

"Bunu amcam sakın duymasın."

"Tipik bir Alman mı?"

"Hem de nasıl. Onun için Tasos'dayım zaten."

"Öyleyse o kadar da kötü olamaz." Pitt kadının kestane gözlerine hayran kalmıştı. "Onunla mı oturuyorsunuz?"

"Hayır, ben burada doğdum, ama İngiltere'de yetiştim. Okulu orada okudum, on sekiz yaşında yakışıklı bir araba satıcısına aşık oldum ve evlendim."

"Araba satıcılarının yakışıklı olduklarını bilmezdim."

Kadın Pitt'in alayını duymazdan gelip devam etti. "Boş zamanlarında araba yarışlarına katılırdı ve bayağı da iyiydi. Denemelerde ve araba yarışlarında birincilikleri vardı." Omuzlarını silkerek parmağıyla kumun üzerinde daireler çizmeye başladı.

Sesi bir garipleşmiş, boğuklaşmıştı. "Bir hafta sonu bir MG yarıştırıyordu. Hava yagmurluydu, araba kaydı ve bir ağaca bindirdi. Yanına gittiğimde ölmüştü."

Pitt bir an konuşmadan kadının kederi yüzüne baktı. "Ne zaman?" diye sordu.

"Sekiz buçuk yıl oldu," diye fısıldadı kadın.

Pitt şaşırmıştı. Sonra da kızdı. Ne yazık, diye düşündü. Bunun gibi güzel bir kadının ölü bir erkek için dokuz yıla yakın bir süredir yas tutması ne de yazık. Bunu düşündükçe daha çok kızıyordu. Kadının gözlerinin dolduğunu gördü. Buna daha da kızdı. Uzanıp yüzüne elinin tersiyle sert bir tokat indirdi.

Kadının gözleri irileşti, vücudu tokadın etkisiyle kaskatı kesildi. Sanki bir kurşun yemiş gibiydi. "Bana neden vurdun?" diye sordu.

"Çünkü buna ihtiyacın vardı, hem de çok. Yanında taşıdığın meşale bir palto kadar eski artık. Birinin seni dizlerine yatırıp dövmemiş olmasına gerçekten şaştım. Kocan yakışıklıydı demek? Ne çıkar bundan? Öldü ve gömüldü ve bunca yıllık yas onu mezarından çıkaracak değil. Anısını bir yere göm ve onu unut. Güzel bir kadınsın, kemik dolu bir tabuta zincirle de bağlanacak bir insan değilsin. Sen, yoldan geçerken seni gören ve

arzulayan her erkeğe aitsin. " Pitt sözlerinin kadının zayıf savunmasını yıkmakta olduğunu görüyordu, "Bunu iyice düşün. Senin yaşamın bu. Onu atıp da solup sararana kadar 'Camille' rolünü oynama."

Kadının sabah güneşinde yüzü gerilmişti, hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Pitt onun ağlamasına uzun bir süre ses çıkarmadı. Kadın sonunda başını kaldırıp kendisine baktığında yüzü yaşlıydı ve ıslaklığa kum taneleri yapışmıştı. Gözlerinde ürkek ve yumuşacık bir parıltı vardı. Tıpkı küçük bir kıza benziyordu. Pitt kadını kucaklayıp öptü. Dudakları ılık ve nemliydi.

"En son ne zaman bir erkekle birlikte oldun?" diye fısıldadı.

"O zamandan be ..." Kadın sustu

Kayaların gölgeleri kıyıyı kaplayıp vücutlar örterken Pitt kadına sahip oldu. Bir kuş sürüsü başları üzerinden geçip ıslak kumların üzerine kondu. Kuşlardan biri arada sırada boncuk gözlerini gölgelikteki çifte kaldırıyor, sonra yine yiyecek bir şey aramak için uzun gagasını kumlara daldırıyordu. Güneş yükseldikçe gölgeler de kalkmaya başladı. Kayaların yüz metre açığında bir balıkçı teknesi belirdi, balıkçılar kıyıda olup bitenin farkında olmadan ağlarını denize attılar. Pitt sonunda geri çekilip Teri'nin sakin ve gülümseyen yüzüne baktı.

"Sana teşekkür mü etmeliyim, yoksa özür mü dilemeliyim bilemiyorum," dedi yumuşacık bir sesle.

"Her ikisini de memnuniyetle kabul ediyorum" diye mırıldandı kadın.

Pitt kadının gözlerinden öptü. Yıllardır neler kaçırdığını gördün mü şimdi? "

"Haklısın. Bana bunalımımı giderecek şahane bir yol gösterdin."

"Bu her türlü hastaların garanti tedavisidir. "

"Ya ücretiniz nedir, doktor?" Teri kıkır kıkır güldü.

"Ücretimi ödenmiş olarak kabul edebilirsin."

"Bu kadar kolay kurtulamazsın. Bu akşam amcama yemeğe gelmeni istiyorum."

"Bu benim için bir şeref olacaktır. Saat kaçta ve oraya nasıl gidebilirim?"

"Amcamın şoförü seni Brady Havaalanı kapısında saat altıda alır."

Pitt kaşlarını kaldırdı. "Benim orada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Görünüşe göre Amerikalısın ve adadaki bütün Amerikalılar orada kalırlar." Teri erkeğin elini tutup yüzüne bastırdı "Bana kendinden söz etsene. Hava Kuvvetlerinde ne iş yaparsın? Pilot musun? Subay mısın?"

Pitt ciddi görünmeye çalışarak, "üssün çöpçüsüyüm," dedi.

Kadının gözleri irileşti. "Sahi mi? Ama bence çöpçü olamayacak kadar zekisin." Erkeğin güneş yanığı güçlü yüzüne, yeşil gözlerine baktı.

"Peki, mesleğini küçümseyecek değilim. Çavuşluğa terfi ettin mi bari?"

"Hayır, ben hiç çavuş olmadım."

Birden yüz metre kadar ilerdeki kayalar arasında bir parıltı gözünü almış, parlak bir nesne bir an için güneş ışığını yansıtmıştı. Pitt parıltıyı gördüğü yere dikkatle baktı ama bir şey göremedi.

Teri onun gerginliğini hissetmişti. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hayır," diye yalanladı Pitt. "Suda yüzen bir şey gördüğümü sandım ama gözden kayboldu. " Kadının kendine çevrili yüzüne bakınca gözlerinde şeytanca bir ifade belirdi. "Eh, bir an önce üsse dönsem iyi olacak, toplayacak epey çöpüm var."

"Ben de dönmeliyim. Amcam beni merak ediyordur. "

"Ona olanlar anlatacak mısın?"

"Aptallaşma." Kadın güldü. Kalkıp üstündeki kumları silkeledi, bikinisini düzeltti.

Pitt de gülümseyerek kalktı. "Kadınlar neden yatmadan önce o kadar utangaç, yattıktan sonra da o kadar neşeli ve umursamaz olurlar? "

Teri omuzlarını silkti. "Seks bütün sıkıntılarımızı üzerimizden atmamızı sağlar da ondan herhalde." Kestane rengi gözleri parıldadı. "Biz kadınların da hayvanca güdüleri vardır." Pitt kadının kalçalarına hafif bir şaplak indirdi. "Gel, seni evine kadar götüreyim."

"Yol epey uzundur. Amcamın villası Liminas'ın arkasındaki dağlardadır."

"Dağlar ve Liminas nerede ki?"

"Liminas yolun altı m ilersinde küçük bir köydür," diye kuzey yününü işaret etti. "Ama dağları neden sorduğunu anlamadım."

Yolun bir mil ötesindeki yamaçlar gösterdi. "Onlara sen ne dersin ki?"

"Bizim California'da bin metrenin altındaki yükseltilere tepe denir."

"Siz Amerikalar da hep böbürlenirsiniz."

"Bu esaslı bir Amerikalı huyudur."

Koydan çıkan patikada yürümeye başladılar. Asfaltın öte yanında küçük bir üstü açık Mini-Cooper araba duruyordu. İngiliz yarış arabasının yeşil rengi Tasos tozu altında kaybolmuş gibiydi.

Teri gururla, "Benim Grand Prix arabamı nasıl buldun bakalım? "

"Müthiş bir şey. Senin mi?"

"Evet. Londra'da geçen ay aldım ve Le Havre'dan buraya kadar kendim getirdim."

"Amcanın yarımda ne kadar kalacaksın?"

"Üç aylık izin aldığımdan daha altı hafta buradayım. Sonra gemiyle döneceğim. Avrupa'ya arabayla geçmek eğlenceli ama çok da yorucuydu."

Pitt kadının binmesi için kapıyı açtı. Teri direksiyona geçti.

Koltuğun altına elini sokup anahtarlığı çıkardı. Birini kontağa sokup motoru çalıştırdı.

Pitt tozlu kapıya yaslanıp kadını hafifçe öptü. "Amcanın beni elinde tüfekle beklemeyeceğini umarım."

"Hiç merak etme, herhalde konuşa konuşa basını şişirecektir. Hava Kuvvetlerinden olanlar sever. Birinci Dünya Savaşında o da pilotmuş."

"Yok canım. Herhalde Richthofen'le uçtuğunu iddia edeceksin."

"Hayır, o Fransa'da hiç bulunmadı. Burada Yunanistan'daydı. "

Pitt'in üzerine soğuk bir ürperti gelirken tüm şakacılığı kaybolmuştu. Kapıyı tutan elleri bembeyaz kesilmişti. "Amcan hiç Kurt Heibert'ten söz etmiş miydi? "

"Hem de pek çok. Birlikte devriye uçuşlarına çıkarlarmış."

Teri birinci vitese geçirdi. Sonra gülümseyerek el salladı. "Akşama görüşürüz. Geç kalma."

Pitt ağzını açamadan küçük araba ok gibi fırladı. Arabanın kuzeye doğru gidişine bakakalmıştı. Tozlu yeşillik köşeyi dönerken Teri'nin kara saçları rüzgârda savruluyordu.

Hava şimdiden dayanılmayacak kadar ısınmıştı. Pitt dönüp üsse doğru yürümeye başladı. Çıplak ayağı sert bir şeye başınca bir küfür savurdu, tek ayağı üstünde hoplayarak dikeni çıkarmaya çalıştı. Bir daha aynı duruma düşmemek için dikkatle önüne bakarak yürürken yerde bir dizi ayak izi gördü. Ayak izlerinin sahibi kabaralı ayakkabılar giymişti.

Pitt çömelip izleri inceledi. İkisi de çıplak ayaklı olduklarından Teri ile kendisinin izlerini ayırt edebiliyordu. Ayakkabı izleri yer yer Teri'ninkileri örtmekteydi. Biri Teri'yle kumsala kadar izlemiş olmalıydı. Elini gözüne siper edip güneşe baktı. Saat henüz erken olduğu için iz sürmeye karar verdi.

İzler bir süre patikayı takip ediyor, sonra kayalara doğru dönüyordu. Kayaları geçince de yolun öteki yanında devam ediyordu. Sonunda kabaralı ayak izleri bitti ve yerinde kalın lastik izleri başladı. Arabanın sol lastiği asfaltın üzerinde belirgin bir baklava şekli iz bırakmıştı.

Yolun iki yanında da herhangi bir trafik belirtisi olmadığından Pitt havlusunu yere serip oturdu ve sahneyi zihninde yaratmaya çalıştı.

Teri'yi izleyen her kimse arabasını buraya park etmiş, sonra yürüyerek kadının arabasının olduğu yere gitmiş, oradan da kadını patikada izlemişti. Ama kumsala varmadan önce ses duymuş ve karanlıkta kayaların arkasına geçerek oradan Pitt ile kadını gözetlemişti. Hava aydınlanınca da, kayaların korumasından yararlanarak görünmeden arabasına dönmüştü.

Bu basit bir bulmacaydı ve üç eksik parçası dışında birbirine tümüyle uyuyordu. Teri'yi kim, neden izlemişti? Pitt aklına gelen bir düşünceyle gülümsedi. Bunun basit yanıtı yerel halktan bir röntgenciydi. Eğer öyleyse adam beklediğinden daha iyi şeyler görmüştü.

Pitt'in midesi düğümlenmişti. Onu en çok rahatsız eden şey üçüncü

parçaydı. Mantığında her şey yerli yerine oturmuş değildi. Lastik izlerine bir daha baktı. Bunlar sıradan bir arabaya ait olamayacak kadar büyük lastiklerdi. Örneğin bir kamyon lastiği.

Gözlerini kıstı, beynini çalıştırdı. Uyuyor olduğu için Teri'nin arabasını duyamazdı. Kamyon da sessizce, motorunu çalıştırmadan yaklaşmış olabilirdi.

Pitt bakışlarını tekerlek izlerinden kumsala çevirdi. Yükselen sular kumdaki insan izlerini silmek üzereydi. Yoldan kumsala olan yolu hesaplayıp konuyu bir beşinci sınıf öğretmeninin cümleleriyle sıraladı.

Bir kamyon A noktasındaysa ve 70 metre ilerde kumsalda B noktasında iki kişi varsa, kumsaldakiler sabahın sessizliğinde kamyon motorunun çalıştığını nasıl olur da duymazlardı?

Yanıt bulamayınca omuzlan silkti, ayağa kalkıp havluyu boynuna attı ve ıslıkla bir melodi tutturarak üsse doğru yürümeye başladı.

3

Sarışın genç tayfa halatı bıraktı ve sekiz metrelik balina teknesi Brady Üssünün iskelesinden ayrılıp *İlk Girişim*'e d0ğru y0l almaya başladı. Dört silindirli Buda motoru sağlam tekneyi saatte sekiz mil hızla iterken dizel yakıtın kokusu güverteyi dolduruyordu. Saat dokuza yaklaşmıştı, güneş ortalığı kavuruyor ve denizden esen hafif rüzgârın bile hiçbir yararı olmuyordu.

Pitt iskele kıyıda bir noktaya dönüşünceye kadar durup baktıktan sonra kıçtaki yüksek küpeştenin kenarına çıkıp oturdu ve *İlk Girişim*'e yaklaşıncaya dek orada kaldı.

Pitt büyük teknenin yanına geldiklerinde başını kaldırıp baktı. Denizcilik ölçülerine göre gemi küçük sayılırdı; sekiz yüz yirmi tonluk ve seksen metre boyunda. Gövdesi aslında İkinci Dünya Savaşı öncesinde Rotterdam'da okyanuslara açılacak bir römorkör olarak tasarlanmıştı. Almanlar, Hollanda'yı işgal edince tayfası tekneyi hemen İngiltere'ye kaçırmış ve gemi savaş boyunca yara almış, İngiliz gemilerini Alman denizaltılarının burunları önünden Liverpool limanına çekerek çok yararlı hizmetler görmüştü. Avrupa'da savaşın sona ermesinden sonra Hollanda devleti gemiyi ABD Donanmasına vermiş, Amerikalılar da hemen Washington'da Olympia'da yatan gemiler arasına katmışlardı. Tekne orada yirmi beş yıl gri plastik örtü altında yattıktan sonra yeni kurulan Milli Denizaltı Dairesi kalıntılarını Donanmadan satın almış, yenileştirip modern bir oşinografik tekneye dönüştürmüş, *İlk Girişim* adını vermişti. Pitt geminin bembeyaz boyasının parıltısı karşısında gözlerini kıstı. Merdivenden çıktığında kendisini geminin komutanı ve proje müdürü dostu Yarbay Rudi Gunn karşıladı.

Gunn gülümsemeden, "Sağlıklı görünüyorsun." dedi. "Sadece gözlerin biraz kanlı. " Bir sigara almak için uzandı, ama yakmadan önce paketi Pitt'e tuttu. Pitt başını sallayarak elindeki sigarayı gösterdi.

"Sorunların varmış," diye duydum dedi Pitt.

Gunn'ın suratı asıldı. "Hem de nasıl. Amiral Sandecker'den seni buraya beni eğlendirmen için göndermesini isteyecek değildim ya."

Pitt kaşlarını kaldırdı. Bu ani sertlik Gunn'a uyan bir tavır değildi. Normal koşullarda ufak tefek yarbay sıcakkanlı ve neşeli bir insandı. "Sakin ol, Rudi," dedi "Hele şu güneşten bir kurtulalım da, neler olup bittiğini anlatırsın."

Gunn gözlüğünü çıkarıp buruşuk mendiliyle alnını sildi. "Kusura bakma, Dirk, bir anda o çok aksilik oldu ki. Projenin planlaması için harcanan bu kadar çabadan sonra çok düş kırıklığı yaratan bir durum. O yüzden sinirliyim sanırım. Tayfalar bile son üç gündür yanıma pek yaklaşmıyorlar."

Pitt kısa boylu adamın omzuna kolunu atıp gülümsedi. "Lanet biri olsan bile senden kaçınmayacağıma söz veririm."

Gunn bir an dostunun yüzüne baktı, gözlerinde bir rahatlama belirdi, başını geriye atıp güldü. "Tanrıya şükürler olsun ki, buradasın artık." Pitt'in koluna sarıldı. "Her şeyi çözemeyebilirsin belki, ama senin burada olman beni rahatlatacak, bundan hiç kuşkun olmasın." Dönüp teknenin burnunu işaret etti. "Gel, kamaram ön tarafta, Pitt, Gunn'ın ardından dik merdiveni tırmandı, bir dolapçı tarafından yapılmış olduğu kuşku götürmeyecek daracık kamaraya girdiler. Odanın tek lüksü başlan üstündeki havalandırma deliğinden gelen soğuk havaydı.

Pitt bir an açıklığın altında durup serin rüzgâr içine çekti. Sonra bacaklarını bir iskemlenin iki yanına attı, arkalığına yaslanıp Gunn'ın söze başlamasını bekledi. Gunn lomboz deliğini kapattı ama oturmadı. "Söze başlamadan önce sana bir şey sorayım: Bu Ege seferi konusunda ne biliyorsun? "

"*İlk Girişim*'in Akdeniz'de zoolojik araştırma yaptığını duymuştum, hepsi o kadar."

Gunn dehşetle baktı arkadaşına. "Amiral sana yola çıkmadan bu projenin ayrıntılarını anlatmadı mı yani?"

Pitt bir sigara daha yaktı. "Benim doğruca Washington'dan geldiğimi nereden çıkardın?"

"Bilmem ki... Ben sanmıştım ki..."

Pitt gülümseyerek susturdu adamı. "Ben dört aydır Amerika'nın yakınlarında bile değildim." Pitt dumanlı hava deliğine doğru üfleyip

gözden kaybolmasını seyretti. "Sandecker sana sadece beni doğruca Tasos'a göndermekte olduğunu bildirdi. Anlaşıldığına göre nereden ve ne zaman geleceğimi bildirmemiş. O yüzden sen de benim dön gün önce havadan gelip yanına konmamı bekliyordun herhalde."

"Özür dilerim," diyen Gunn Omuzlarını silkti. "Haklısın kuşkusuz. O yaşlı ördeğinin Washington'dan buraya en fazla iki günde geleceğini sanmıştım. Dün Brady Üssündeki o kepazeliğe daldığında benim hesabıma göre dört gün gecikmiştin. "

"Yapacak bir şeyim yoku. Giordino ile Spitzenberg'in kuzeyindeki bir buzdağındaki istasyona malzeme taşımamız emredilmişti. Oraya indikten sonra başlayan tipi tam yetmiş iki saat sürdü."

Gunn güldü. "Doğrusu buzdan cehenneme uçmuşsun desene."

Pitt yanıt vermeden sadece gülümsedi.

Gunn küçük masasının üst çekmecesinden iri bir zarf çıkardı. Zarfın içinde garip bir balığın çizimleri vardı. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?"

Pitt çizimlere baktı. Çoğu aynı balığın çeşitli ressamlarca çizilmiş ve değişik ayrıntılan içeren resimleriydi. Birincisi bir Yunan vazonun kenar süsünden eski bir betimlemesiydi. Bir başkası bir Roma freskinden alınmıştı. İkisi balığı çeşitli hareket anlarında gösteren modern çizimlerdi. Sonuncusu taş üstüne gömülü bir fosildi. Pitt, Gunn'a baktı.

Gunn bir büyüteç uzattı. "Al bir de şununla yakından bak."

Pitt büyüteçle resimleri tek tek inceledi. İlk bakışta balık boy ve biçim bakımından ton balığına benziyordu, ancak alt yüzgeçleri küçük perdeli ayaklar gibiydi. Ön tarafında da aynı iki bacak vardı.

"Çok garip bir şey bu, Rudi. Adı ne bunun."

"Latincesine dilim dönmüyor, ama *İlk Girişim*'deki bilim adamları buna Bilmece adını taktılar."

"Neden?"

"Çünkü doğa yasalarına göre bu balığın soyunun iki yüz milyon yıl önce tükenmiş olması gerek. Ama resimlerden de göreceğin gibi insanlar bunu gördüklerini iddia ediyorlar. Her elli altmış yılda bir görülüyor ama

ne yazık ki, henüz bir tane bile ele geçirilmiş değil. Eğer böyle bir balık gerçekten varsa, bunun gizemli bir yaşamı olmalı. Yüzlerce balıkçı ve bilim adamı oltayla ya da ağla Bilmece'yi yakaladıklarını, ama balığın tekneye alınamadan kaçtığını anlatmışlar Dünyadaki zoologların tümü ölü ya da canlı bir Bilmece için sağ kollarını vermeye hazırlar."

Pitt sigarasını küllüğe bastırdı. "Bu balığı bu kadar önemli yapan şey neymiş? "

Gunn çizimleri kaldırdı. "Ressamların dış deri konusunda fikir birliğinde olmadıklarına dikkat ettin mi? Küçük pullar ya da yunus gibi düzgün bir deri çiziyorlar, hatta biri denizaslanı gibi tüylü bir post bile çizmiş. Kıllı deri ve ayak gibi uzantıları ele aldığında bunun ilk memelinin başlangıcı olduğunu söyleyebiliriz."

"Doğru, ama eğer deri pürüzsüzse bunun ilk sürüngenlerden başka bir şey olmadığı ortaya çıkar. O zaman yeryüzü bunlarla doluydu. Bundan sonra düşünülecek şey, Bilmece'lerin sıcak sığ sularda yaşamış oldukları. Kaydedilen her balık kıyıdan üç mile kadar olan suda görülmüş ve hepsi de burada, Doğu Akdeniz'de."

"Peki, bu neyi kanıtlar?"

"Kesin bir şey yok, ama ilkel memeliler ılıman iklimlerde daha iyi uyum sağladıklarından bunların bugüne kadar kalabilmeleri olasılığına güç kazandırıyor."

Pitt düşünceli bir tavırla baktı Gunn'a. "Kusura bakma, Rudi, ama hale bir şey anlayabilmiş değilsin."

"Senin kafanın kalın olduğunu bilirim, onun için en ilginç yanını sona sakladım." Gunn gözlüğünün camlarını bir parça temizlik kâğıdıyla ovaladı. Konuşmaya başladığında bir hayale dalmış gibiydi. "Jeolojik çağlarda Triassic Dönemde, Himalayalar ve Alpler henüz yükselmeden Şimdi Tibet ve Hindistan'ın olduğu yerde büyük bir deniz vardı. Bu Orta Avrupa'ya kadar uzanıyor ve Kuzey Denizinde son buluyordu. Jeologlar bu büyük denize Tetis Denizi adını verirler. Bugün Karadeniz, Hazar Denizi ve Akdeniz onun kalıntılarıdır."

"Jeolojik zamanlar konusundaki cahilliğimi lütfen mazur gör, " diye Pitt arkadaşının sözünü kesti. "Triassic Dönem ne zamandı? "

"Yüz seksen ila iki yüz otuz milyon yıl önce. Bu dönemde sürüngenler daha ilkel ataları üzerinde büyük bir sıçrama yapıp omurgalı hayvanlara dönüştüklerinde önemli bir evrim ilerlemesi kaydedildi. Deniz sürüngenlerinin bazıları sekiz metreye ulaşıyordu. En önemli şey de arka ayakları üstünde yürüyen ve kuyruklarını bir tür baston gibi kullanan ilk gerçek dinozorların çıkışı oldu. " Pitt arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. "Ben dinozorlar çağının çok daha sonra olduğunu sanıyordum."

Gunn güldü. "Sen çok film seyretmişsin sanırım. Herhalde o bilimkurgu filmlerinde kıllı mağara adamlarını kovalayan dev yaratıklardan söz ediyorsundur. Asında bu iyi bilinen dinozorların ilk insanın ortaya çıkmasından altmış milyon yıl önce soyları tükenmiştir."

"Peki, senin bu garip balığın yeri neresi oluyor?"

"Tetis Denizinde yasayan, oynayıp zıplayan, sevişen ve sonra da ölen bir metrelik bir Bilmece düşün. Bu yaratığın denizin dibindeki çamura gömülmesi kimsenin ve hiçbir şeyin dikkatini çekmemiştir. Mezarını örten çamur zamanla taşa dönüşmüş ve ince bir karbon tabakası bırakmıştır. İşte bu karbon Bilmecenin doku ve kemik yapısını onu çevreleyen katmanların üzerine çizmiştir.

Sonra aradan binlerce yıl geçmiş, binlerce yıl milyonlarca yıla dönüşmüş, sonunda iki yüz milyon yıl sonra ılık bir bahar günü Avusturya'nın Neunkirchen kasabasında bir çiftçinin sabanı sert bir yüzeye çarpıyor. Ve bizim Bilmece şimdi kusursuz bir fosil halinde bir kere daha günışığına çıkıyor." Gunn duraksayıp parmaklarını seyrek saçlan arasına soktu. Yorgundu ama gözleri parlıyordu. "Unutmaman gereken önemli bir nokta var. Bilmece öldüğünde ne kuş, ne arı, ne kıllı memeli, ne kelebek yoktu, hatta çiçekler bile henüz ortaya çıkmış değildi. "

Pitt fosilin resmine bir daha baktı. "Canlı bir şeyin çok büyük evrim değişimlerinden geçmeden bugüne kadar yaşaması mümkün değildir."

"İnanılmaz bir şey, değil mi? Evet, ama bu daha önce de oldu, Köpekbalığı üç yüz elli milyon yıldır yaşamaktadır. Atnalı Yengeci iki yüz milyon yıldır hiçbir değişime uğramamıştır. Ve sonra klasik bir örnek daha var: Coelacanth."

"Onu duydum," dedi Pitt. Yetmiş yıl önce soyunun tükendiğine inanılan

ve sonra Afrika'nın doğu kıyılarında bulunmaya başlanan balık."

Gunn başını salladı. "Coelacanth o zaman önemli ve sansasyonel bir buluştu, ama o Bilmece'yi bulup ortaya çıkarmayla kıyaslanamaz bile." Gunn durup bir sigara daha yaktı Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bütün iş şu noktada toplanıyor: Bilmece memelilerin ve bu arada insanın evriminin ilk halkalarından biri olabilir. Sana söylemediğim bir şey var: Avusturya'da bulunan fosilin anatomisinde kesin memeli karakteristikleri var. Çıkık bacaklar ve iç organların şekli insan ve evrim çizgilerinde hayvanların gelişmesine doğru genel bir örnek oluşturuyor."

Pitt bir daha resimlere baktı. "Bu sözüm ona yaşayan fosil hala özgün biçimiyle varsa, ileri bir aşamaya nasıl geçmiş olabilir?"

"Herhangi bir bitki ya da hayvan türü bir aile kolu gibidir. Bir kol biçim ve boyca benzer çocuklar yetiştirirken dağın öteki yamacındaki kuzenleri iki kafalı ve dört kollu devler yetiştirebilirler."

Pitt huzursuzlanmıştı. Kapıyı açıp güverteye çıktı. Sıcak hava bir buhar bulutu gibi çarpınca gözlerini kırpıştırdı. Böyle kan ter içinde çalışmanın sonu boktan bir balık yakalamak, diye düşündü. Atalarımızın balık ya da maymun olmaları kimin umurunda sanki? İnsanlar kendilerini bu kadar hızlı yok ederken oğlu bin yıl sonraya nasılsa kalacak değildi. Dönüp Gunn'a baktı.

"Tamam. " dedi. "Senin ve gemi dolusu bilim adamının ne aradığınızı öğrendim artık. Peki, bu arada benim ne işim var burada? Kopuk kablolar, arızalı jeneratörler, eksik malzeme gibi bir durum varsa bana değil, iğini iyi bilen bir teknisyene ihtiyacın var senin "

Gunn bir an şaşırmış gibi baktı, sonra gülümsedi. "Dr. Knight'la konuştuğun anlaşılıyor."

"Dr. Knight mı?"

"Evet, Ken Knight, seni bu sabah balina teknesiyle alan genç. Çok parlak bir deniz biyoloğudur. Yol boyunca dostça konuştuk ama doğrusu bana pek parlak gibi gelmemişti."

Dışarıdaki sıcak artık dayanacak gibi değildi ve madeni küpeşte parıl parıldı. Pitt düşünmeden elini madenin Üstüne koydu ve hemen ardından bir küfür savurdu. Duyduğu ani acı onu sinirlendirmişti, kamaraya dönüp

kapıyı kapattı.

"Bu palavrayı keselim artık," dedi. "Bana gerçekleştirmem gereken mucizeyi söyle de, hemen işe koyulayım." Pitt, Gunn'ın ranzasına uzanıp derin bir soluk aldı, odanın serinliğinde yine rahatladı. Gunn'ın yüzü sakindi, ama Pitt onun huzursuz olduğunu anlayacak kadar iyi tanırdı bu adamı. Yattığı yerden uzanıp Gunn'ın omzunu tuttu. "Paralı asker gibi davranmak istemem ama bilimsel korsanların arasına katmamı istiyorsan bu sana bir içkiye mal olacak. Bu kadar konuşmayla dilim damağıma yapıştı artık."

Gunn rahatlayarak güldü, dâhili telefonundan mutfaktan buz istedi. Sonra alt çekmecesinden bir şişe Chivas Regal ile iki kadeh çıkardı. "Buzu beklerken donanım bozukluklarımız hakkında yazdığım şu rapora bir göz gezdir," dedi. "Tüm olayları ayrıntılarıyla ve tarih sırasıyla yazdım. Basta bunun bir aksilik ya da talihsizlik olduğunu sanıyordum, ama artık basit rastlantı sınırını çoktan aştık."

"Sabotaj falan gibi bir kanıt var mı elinde?"

"Hayır. "

"Knight'ın yolda sözünü ettiği kopuk kablo kesilmiş miydi?"

Gunn omuzlarını silkti. "Uçlarda kesik izi yoktu, ama bu da esrarlı olan başka bir şey işte. Bak sana anlatayım. Biz bire beş güvenlik oranıyla çalışırız. Örnek bir kablonun on beş bin kilo taşıyacağı belirtilmişse biz ona asla üç bin kilodan fazlasını yüklemeyiz. Bu büyük güvenlik oranı nedeniyle NUMA projelerinin hiçbirinde ölümle sonuçlanan bir kaza olmamıştır. Bizim için yaşam bilimsel keşiften daha önemlidir. Sualtı araştırması tehlikeli bir iştir ve bizden önce denizlerin dibinin sırlarını çözmeye çalışırken ölenlerin listesi çok kabarıktır."

"Kablon ayrıldığında güvenlik oranın neydi?"

"Ben de ona geliyorum zaten. Hemen hemen altıda birdi. İki bin kiloluk bir yük vardı. Kablonun telleri kopup savrulduğunda kimsenin yaralanmamış olması bir mucizeydi."

"Kabloyu görebilir miyim?"

"Elbette. Senin için kopuk uçlan kesip sakladım."

Kapı vuruldu. İçeri elinde buz kabı taşıyan on sekiz, on dokuz yaşında bir genç girdi. Kovayı masanın üstüne bıraktıktan sonra Gunn'a döndü. "Başka bir şey ister misiniz, efendim?"

"Evet. Bakım güvertesine git, geçenlerde kopan kablonun Parçalarını bulup buraya getir."

"Baş üstüne, efendim. " Genç topukları üzerinde dönüp kamaradan çıktı.

"Mürettebattan mı?" diye sordu Pitt.

Gunn buzları kadehlere atıp viskiyi doldurdu. Birini Pitt'e uzattı. "Evet. Teknede sekiz mürettebat ve on dört bilim adamı var. "

Pitt sarı sıvıyı buzlarla birlikte salladı. "Bu yirmi iki kişiden biri sorunlarının nedeni olabilir mi?"

Gunn başını salladı. "Bunu düşünmedim değil ve herkesin dosyasını en az elli kere inceledim, ama herhangi birinin projeyi engellemesi için bir nedene rastlamadım." Gunn içkisini yudumladı. "Hayır, bence bu iş başka bir yerden kaynaklanıyor. Biri her nedense belki var olmayan bir balığı yakalamamızı önlemeye çalışıyor."

Genç tayfa az sonra kopuk kablonun iki ucuyla döndü. Çelik kabloyu Gunn'a verdi, kamaradan çıkıp kapıyı kapattı. Pitt içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra ranzadan kalktı. Kadehi Gunn'ın masasına bırakıp kabloyu uçları incelemek için aldı. Elindeki herhangi bir yağlı kablo parçasından farksızdı. Her parça iki karış boyundaydı ve iki bin dört yüz telin bükülmesiyle iki santim çapında bir kalınlık oluşturuyordu. Kablo belirli bir yerden kopmamıştı. Kopuk teller otuz santimlik bir uzunluğu kaplıyordu ve teller atkuyruğunu andırmaktaydı. Pitt'in bir şey ilgisini çekmişti; büyüteci alıp dikkatle baktı. Gözleri parlamış, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Damarlarında yine o eski heyecan duygusu akmaya başlamıştı. Bu iş galiba ilginç bir operasyona dönüşecekti.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Gunn.

"Hem de pek çok şey buldum. Biri senin buralarda avlanmanı istemiyor,"

Gunn'ın birden yüzü kızardı, gözleri irileşti.

"Ne buldun?"

"Bu kablo özel olarak kesilmiş." Pitt'in sesi buz gibiydi.

"Ne demek istiyorsun? İnsan eli değdiğini nereden anladın?"

Pitt büyüteci Gunn'a uzattı. "Kopukların nasıl incelip içe doğru eğik olduklarını görüyor musun? Ve uçların dövülmüş bir hali var. Bu çapta bir kablo kopana kadar iki uçtan gerilirse teller temizdir ve uçları merkezden dışarı doğru eğilirler. Burada böyle bir şey yok."

Gunn kopuk kabloya baktı. "Anlamıyorum. Bunu ne yapmış olabilir.

Pitt bir an düşündü. "Bence Primacord."

Gunn şaşkına dönmüştü. Gözlüğünün iri camları ardında gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın. O bir patlayıcı değil mi? "

"Evet, öyle. Primacord ip ya da iplik benzeri bir madde olup istenilen kalınlıkta yapılabilir. Genelde ağaçlan devirmek ya da değişik yerlerdeki patlayıcılar aynı anda patlatmak için kullandır. Yanan bir fitil gibidir, ama çok hızlı hareket eder ve yanar, hızı hemen hemen ışık hızına yakındır."

"iyi ama biri bir geminin altına görünmeden nasıl patlayıcı yerleştirir? Buralarda su çok berraktır. Görüş derinliği otuz metreyi geçer. Bilim adamlarından ya da tayfadan biri mutlaka görürdü... Ayrıca patlamanın gürültüsü de var."

"Buna yanıt vermeye kalkışmadan sana iki soru soracağım. Kablo koptuğu zaman ucunda ne vardı? Ve kopuşunu ne zaman farkettiniz?"

"Kablo sualtı dekompresyon odasına bağlıydı. Dalgıçlar atmış metrede çalışıyorlardı ve vurgunu önlemek için uzun zaman dekompresyon odasında kalmaları gerekiyordu. Kopuk kabloyu kahvaltıdan hemen sonra, saat yedide farkettik."

"Yani oda gece denizde kaldı, öyle mi?"

"Hayır. Biz odayı acil bir durumda hazır olması için şafak sökmeden indiririz. "

"işte aradığın yanıt. Biri sabah karanlığında daldı ve Primacord'u yerleştirdi. Güneşte görüş mesafesi otuz metre olabilir ama geceleyin otuz santim bile değildir. "

"Ya patlamanın gürültüsü?"

"Çok basit, sevgili Gunn." Pitt gülümsedi. "Yaklaşık otuz metre derinlikte patlayan az miktar Primacord'un Brady Üssünden havalanan *F-105*'lerin ses hızını aşarken çıkardıkları gürültüyü andıracağına eminim."

Gunn saygıyla baktı Pitt'e. Kuramı sağlamdı ve karşılık olarak söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "şimdi ne yapacağız? " diye sorarken alnı kırışmıştı.

Pitt içkisini bitirip kadehi gürültüyle masaya bıraktı. "Sen Bilmeceni aramaya devam et. Ben de adaya gidip biraz avcılık yapacağım. Senin işle Brady'deki dünkü saldırı arasında bir bağlantı olabilir. Şimdi sıra bu için ardında kimin olduğunu ve ne istediğini öğrenmeye geldi."

Birden kapı patlar gibi açıldı ve içeri üzerinde mayo, belindeki kemerde bıçak ve naylon ağ olan bir adam girdi. lslaktı, yüzü ve vücudu çilliydi. Durduğu yer bir anda sırılsıklam oldu. "Yarbay Gunn! Gördüm!" diye heyecanla bağırdı. "Gerçek bir Bilmece gördüm ve m@skemin sadece üç metre ilersindeydi!"

Gunn ayağa fırladı. "Emin misin? Yakından bakabildin mi? "

"Daha da iyisi, efendim, fotoğrafını çektim."

Çilli adam dişlerini göstererek gülüyordu. "Bir su tabancam olsaydı onu yakalayabilirdim, ama aşağıda merca# fotoğraflarını çekiyordum."

"Hemen laboratuvara gidip filmi banyo ettir!"

"Baş üstüne, efendim. Adam Pitt'i ıslatarak koşar adımlarla çıktı dışarı.

Gunn'ın yüzünde mutlu, ama kararlı bir ifade vardı. "Az daha pes edip kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırarak dönmek üzereydim. Şimdi bir Bilmece yakalayana kadar buradan bir yere kıpırdamam. Eh, binbaşı, ne diyorsun, ha?"

Pitt omuzlarını silkti. "Ben şahsen kız avlamayı yeğlerim."

Sonra önündeki işi unutup hayalinde kumsalda kırmızı bikinisiyle duran Teri'yi canlandırdı.

4

Pitt üsteki odasına döndüğünde saat beşi birkaç dakika geçiyordu. Terden yapış yapış olan elbisesini çıkardıktan sonra daracık duş bölmesine girdi. İçeri ancak sığmıştı; başını bir köşeye yasladı, sırtını yere ıslak taşlara dayadı, kıllı bacaklarını doksan derece bir eğimle karşı duvara dikip suyu aştı. Onu bu halde görenler işkence yapıyor sanabilirlerdi, ama Pitt bunu çok rahat ve huzur verici bulurdu. Zamanı varsa duşta hep böyle yatardı.

Kimi zaman uyukladığı bile olurdu, ama daha çok bu sahte yağmuru ve yalnızlığı düşünmek için kullanırdı. Şu anda da kafasında binbir tane yanıtsız soru vardı.

Bilinen gerçekleri ve bilinmeyenleri bir araya topluyor, aradan bir örnek çıkarmaya, en ivedi sorunları kavramaya çalışıyordu. Ama boşunaydı. Aklı dönüp dolaşıp kumsaldaki gürültüsü işitilmeyen kamyona takılıp duruyordu.

Kestiremediği bir nedenle bu sorun canını sıkıyor, ondan kurtulmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Sonunda pes edip gözlerini kapatarak sahneyi yine hayalinde canlandırmaya ve böylece bir işaret, bir çözüm bulmaya çalıştı.

Birden duş kapısının öte yanında bulanık bir biçim belirdi.

"Hey, duştaki!" diye gümbürdedi Giordino'nun suyu bastırmak isteyen sesi. "Yarım saattir oradasın. Artık suyu iyice emmişsindir."

Pitt doğrulup musluğu kapattı.

"Acele et," diye bağırdı Giordino. Sonra suyun artık akmadığını farkederek sesini hafifletti. "Albay Lewis yolda, her an burada olabilir."

Pitt içini çekti. Oturup güçlükle ayağa kalkarken az daha kayıp devriliyordu. Duş kapısının üstünden atılan bir havlu başına isabet etti. Üst rütbeli bir subayı etkilemek için dürtüklenmesi tüylerini diken diken etmişti.

"Albay Lewis'e beklerken kendi kendisiyle oynamasını söyle. " dedi.

"Ben canım istediği zaman çıkarım. Sen de kıçına bir kalıp sabun sokmadan toz olsan iyi edersin." Pitt birden yüzünün kızardığını hissetti. Dostuna karşı kaba davranmak istememişti aslında. Hemen bir suçluluk hissetti. "Kusura bakma, Al. Aklım çok başka bir yerdeydi," dedi.

"Boşver." Giordino omuzları silkerek banyodan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Pitt kurulandıktan sonra tıraş oldu. İşi bitince elektrikli makinanın Üstündeki kılları temizledi, yüzüne losyon sürdü. Yatak odasına girdiğinde Giordino ile Albay Lewis'in kendisini beklemekte olduklarını gördü.

Lewis yatağın ucunda oturmuş kızıl palabıyığının bir ucunu büküyordu. Pembe yüzü, parıltılı mavi gözleri ve bıyığıyla neşeli bir oduncuyu andırıyordu. Hareketleri ve konuşması hızlıydı.

"Seni böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye gürledi Lewis. "Ama dünkü saldırı hakkında bir şey elde edip edemediğini merak ettim."

Pitt çırılçıplaktı ve bu da umurunda bile değildi. "Olumlu bir şey yok henüz. " dedi. "Bir iki fikrim var ama bir karara varabilmem için bazı somut gerçekler gerek."

"Bir ipucu bulmuş olacağını umuyordum. Benim Hava Araştırma Ekibim bir şey bulamadı."

"*Albatros*'un enkazını buldunuz mu?" diye sordu Pitt.

Lewis terli alnını sıvazladı. "Uçak denize düşmüşse hiçbir iz bırakmamış. Bir yağ lekesi bile. Pilotu ile birlikte yok olmuş sanki."

"Belki de karaya varmıştır," dedi Giordino.

"Hayır," dedi Lewis. "Orada uçağın gelip gittiğini gören tek kişi bile bulamadık." Giordino başın salladı. "Saatte sadece yüz mil yapabilen sapsan bir uçak boğazdan geçip Makedonya'ya girmiş olsaydı mutlaka bir gören olurdu."

Lewis sigara paketini çıkardı. "Beni şaşırtan şey saldırının çok iyi planlanmış ve uygulanmış olması Havaalanına. Baskın yapan kişi uçaklar taradığı sırada hiçbirinin kalkış ya da iniş durumunda olmadığını biliyordu."

Pitt gömleğini ilikledi, omuzundaki binbaşı rütbesini düzeltti.

"Tasos'ta herkes üssün pazar günleri bir hayalet kent olduğunu biliyordur kuskusuz. Aslında bu iş, ada dağları arasından ani çıkışına kadar tıpkı Japonların Pearl Harbor baskınına benziyor."

Lewis bıyığını tutuşturmamaya dikkat ederek sigarasını yaktı. "Haklısın, ama senin gelişinin bizi olduğu gibi saldırganı da şaşırttığında hiç kuşku yok. Son iki yüz mili denizin hemen üstünde uçtuğundan radarımız senin Catalina'nı göremedi. Senin o yaşlı kuşunun güneş yününden aniden çıkmasının bizleri ne kadar çağırtıp sevindirdiğini tahmin edemezsin. "

"*Albatros*'taki dostumuz da şaşırmış olmalı," diye sırıttı Giordino.

"Arkasına bakıp da bizi ilk gördüğünde ağzının nasıl açık kaldığını görecektiniz."

Pitt kravatı bağladı. "Benim uçuş planımda Brady Üssü olmadığından bizi bekleyen yoktu. Ben aslında *İlk Girişim*'in yanına denize inecektim. O yüzden uçan hayalet de, Brady Kontrol da gelişimizden haberdar değillerdi." Pitt düşünceli bir tavırla Lewis'e baktı. "Albayım, size olağanüstü savunma önlemleri almanızı tavsiye ederim. Bana kalırsa sarı *Albatros*'u son görüşümüz değildi bu. " Lewis merakla Pitt'e baktı. "Bir daha geleceğinden nasıl emin olabilirsin?"

Pitt'in gözleri parladı. "Üsse saldırmasının belirli bir amacı vardı ve bu da insan öldürmek ya da Birleşik Devletler uçaklarını yok etmek değildi. Planı sizleri paniğe sürüklemekti."

"Bununla ne kazanacaktı?" diye sordu Giordino.

"Bir an durup düşünün hele." Pitt önce saatine, sonra Lewis'e baktı. "Albayım, bu durum gerçekten tehlikeli olsaydı tüm Amerikalı personeli karaya naklederdiniz, değil mi?"

"Doğru. Ama şu anda böyle bir adım atmak için bir neden görmüyorum. Yunan hükümeti uçağı ve pilotu bulmak için her türlü işbirliğini göstereceğini bildirdi."

"Ama böyle bir nedeniniz olsaydı, yarbay ile *İlk Girişim*'in de Tasos bölgesinden uzaklaşmasını emretmez miydiniz?"

Lewis'in gözleri kasıldı. "Bir güvenlik önlemi olarak, elbette. O beyaz gemi havadan gelecek bir keskin nişancı için mükemmel bir hedeftir."

Pitt Zipposunu çakıp sigarasını yaktı. "işte efendim, ister inanın ister inanmayın ama yalnız budur."

Giordino ile Lewis şaşkın bir halde önce birbirlerine sonra Pitt'e baktılar.

"Albayım, bildiğiniz gibi, Amiral Sandecker'in Giordino ile beni Tasos'a göndermesinin nedeni NUMA'nın açık deniz operasyonlarında meydana gelen garip kazaların araştırılmasıydı," diye Pitt devam etti. "Bu sabah Albay Gunn ile konuşurken bazı sabotaj izlerine rastladım ki, bu da *İlk Girişim*'deki kazalar ile baskın arasında kesin bir bağ olduğuna inanmama neden oldu. Şimdi bu varsayımı bir adım daha ileri götürürsek Brady Havaalanının düşmanımızın başlıca hedefi olmadığını söyleyebiliriz. Baskın, Yarbay Gunn ile gemisini Tasos'tan uzaklaştırmanın dolaylı bir yoluydu."

Lewis düşünceli bir tavırla Pitt'e baktı. "Sanırım bundan sonraki soru neden olmalı?"

"Buna şimdilik bir yanıtım yok. Ama esrarengiz dostumuzla bu dramatik gösterisinin ardında epey büyük bir neden yattığından hiç kuşkum yok. Küçük şeyler için bu kadar riske girmezdi. Herhalde çok değerli bir şey saklıyordur ve gemideki NUMA araştırmacıları da bunu bulacak durumdadırlar."

"Sözünü ettiğin bu şey batık bir hazine olabilir."

Pitt çantasından şapkasını çıkarıp başına geçirdi. "Eh, olasılıklardan biri de budur herhâlde."

Lewis gözlerinde dalgın bir bakışla, "Acaba bu nedir ve değeri ne olabilir? " dedi.

Pitt, Giordino'ya döndü. "Al, Amiral Sandecker'i bul ve Ege'de Tasos'a yakın bölgelerdeki bütün batık hazineleri araştırıp bilgiyi ilk fırsatta bize göndermesini söyle. Çok aceleymiş dersin."

"Tamam. Washington'da şimdi saat on bir olduğuna göre yarın kahvaltı saatine kadar yanıt alırız sanırım."

"işte şimdi bir yerlere varmaya başladık, " dedi Lewis. "Yanıtlan ne kadar çabuk elde edersem Pentagon'dan o kadar çabuk kurtulurum. Size herhangi bir yardımım dokunabilir mi? "

Pitt yine saatine baktı. "izcilerin dediği gibi, Hazırlıklı Olun. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Brady Üssü ile *İlk Girişim*'in yakından gözlendiğine emin olabilirsiniz. Kimsenin boşaltmadığı ve oşinografi gemisinin hala orada olduğu anlaşılınca sarı *Albatros*'un yeni bir ziyaretini bekleyebiliriz. Siz eğlendiniz, albayım, sanırım şimdi sıra Yarbay Gunn'da."

"Lütfen albaya elimden gelen her yardım yapmaya hazır olduğumu bildirin."

"Teşekkür ederim, efendim. Ama bence Yarbay Gunn'ı şu anda uyarmak doğru olmaz. "

"Neden?" diye şaşkın şaşkın sordu Giordino.

Pitt gülümsedi. "Bütün bu konuştuklarımız sadece varsayım. Ayrıca *İlk Girişim*'de herhangi bir hazırlık niyetimizi açığa vurmak olur. Birinci Dünya Savaşından kalma o hayaleti yemleyip açığa çıkmak zorunda bırakmalıyız."

Giordino, Pitt'in yüzüne baktı. "Bilim adamlarını ve gemiyi kendilerine bir savunma fırsatı vermeden tehlikeye atamazsın."

"Gunn'ın acil bir tehlike durumu yok. Hayalet pilotumuz geminin gidip gitmeyeceğini görmek için en az bir gün bekleyecektir. Bu arada ben de yaratıcı yeteneklerimle bir plan geliştireceğim. "

Lewis ayağa kalktı. "Gemideki o insanlar adına iyi bir şey bulacağını umarım."

"Hiçbir plan uygulanana kadar kusursuz değildir, albayım."

Giordino kapıya doğru yürüdü. "Ben gidip amirale o mesajı çekeyim."

Lewis, "işin bitince yemeğe benim odama gel," dedi. Bıyıklarını burarak Pitt'e döndü. "Sen de davetlisin. Sizlere esaslı bir ziyafet çekeceğim: beyaz şarap soslu mantarlı midye. "

"Doğrusu nefis bir şey olmalı," dedi Pitt. "Ama korkarım benim özür dilemem gerekecek. Daha önce çok güzel bir kadına randevu verdim."

Giordino ile Lewis ancak şaşkınlıkla bakabildiler. Pitt önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya gayret ederek, "Beni alması için saat altıda bir araba gönderecek," dedi. "Kapıya kadar gitmem için sadece iki buçuk dakikam var, onun için bir an önce yola koyulsam iyi olacak sanırım. İyi akşamlar, albay." Pitt, Giordino'ya döndü. "Al, amiralden yanıt gelince bana hemen bildir." Sonra da kapıyı açıp çıktı gitti.

Lewis başını iki yana salladı. "Palavra mı sıkıyor, yoksa gerçekten bir randevusu var mı?"

"Ben Pitt'in kadınlar konusunda yalan söylediğine hiç rastlamadım, efendim." Giordino, Lewis'in o dehşete düşmüş halinden hoşlanmaya başlamıştı.

"Peki, ama kadınla nerede tanıştı ki? Bildiğim kadarıyla üs ve gemi dışında bir yere gitmedi ki."

Giordino omuzlarını silkti. "Bilemem. Ama Pitt'i tanırım, üssün kapısı ile kıyı arasında bir kadın bulduysa hiç şaşmam."

Lewis gürler gibi bir kahkahayla odayı çınlattı. "Gel bakalım, yüzbaşı. Ben seksi bir kız değilim ama hiç olmazsa iyi yemek yaparım. Midyelerime ne dersin?"

"Neden olmasın? Bugün karşıma çıkan en iyi teklif bu."

5

Alçalan güneş Tasos dağlarının ardına çekildikçe o fırın sıcaklığı biraz hafiflemişti. Dağların ağaçla kaplı doruklarından aşağı uzanan gölgeler Brady Üssünü yalamaya başladığında Pitt de kapıdan çıktı. Asfalt yolun başında durup temiz Akdeniz havasını içine çekti. Alışkanlıktan hemen bir sigara yakmak istediyse de vaz geçip derin bir soluk daha aldı, denize baktı. Kıyıya vurup kırılan dalgaların ötesinde *İlk Girişim* batan güneşin altında altın gibi bir renge dönüşmüştü. Görüş olağanüstü netti ve iki mil uzaktan teknedekileri görebiliyordu. Pitt manzaranın güzelliği karşısında iki dakika kadar dalıp gitti. Sonra Teri'nin göndermeye söz verdiği arabayı araştırdı.

Araba yol kenarında tıpkı demir atmış bir yat gibi duruyordu. "Vay canına!" diye söylendi Pitt. Arabaya biraz daha yaklaşırken yüzünde güzel otomobillere olan hayranlığı belirmişti. Bu, sürücü koltuğu ile arkasını ayıran cam bölmesiyle bir *Maybach-Zepplin*'di. Sürücüsü açıkta güneş altında oturmaktaydı. Radyatörün üstündeki çifte-M ambleminin ardında bir buçuk metre kadar uzanan kaputu ve adındaki alçak ön cam, arabaya müthiş bir güçlülük görüntüsü veriyordu. 1936 *Rolls-Royce Phantom lll* nasıl İngilizlerin sessizlik ve mekanik verimliliğini simgelerse bunun Alman karşıtı da *Maybach-Zepplin*'di.

Pitt arabanın yanına gidip ön tamponun kenarına monte edilmiş yuvasındaki dev lastiği okşadı. Lastiğin kabartılarının baklava biçiminde olduğunu görünce memnunlukla gülümsedi. İri lastiği birkaç kere okşadıktan sonra dönüp ön koltuğa baktı.

Sürücü direksiyonun ardında oturmuş parmaklarını kapıya hafifçe vurarak bekliyordu. Sadece sıkılmış görünmekle kalmayıp bunu kanıtlamak için esniyordu da. Üzerinde ikinci Dünya Savaşı Nazi subaylarının üniformasını andıran gri-yeşil bir ceket, başında yüksek kenarlı bir kasket vardı. Kasketin kenarından taşan saçları sarışındı. Gözlerindeki eski moda çelik çerçeveli gözlüğün camları batan güneşin dışında parıldıyordu. Ağzının kenarından sarkan sigarası kendisine küstahça bir hava vermekteydi ve bu görüntüsünü saklamak için de bir şey yapmıyordu.

Pitt adamdan ilk anda hoşlanmamıştı. Yüzüne sertçe bakarak, "Sanırım beni bekliyorsun, adım Pitt," dedi. Sarışın sürücü Pitt'e bakmadan sigarasını omzu üzerinden atarak kontak anahtarını çevirdi. Yoğun bir Alman aksanıyla, "Amerikalı çöpçü sensen arabaya binebilirsin," dedi.

Pitt'in bakışları katılaştı. "Pis kokulu süprüntüyle öne mi, yoksa beyler gibi arkaya mı bineceğim?" diye sordu. "Nasıl istersen." Adamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti ama yine de başını kaldırıp Pitt'in yüzüne bakmamıştı.

"Teşekkür ederim, öyleyse arkaya oturayım." Pitt iri krom tutamağı aşağı itip kasa kapısı gibi kapıyı açıp arabaya bindi. Aradaki cam bölmenin üstünde eski moda bir perde vardı. Pitt perdeyi indirip ündeki sürücüyle arasındaki ilişkiyi kesti. Sonra yumuşak deri koltuğa yaslanıp bir sigara yaktı.

Maybach'ın motoru sessizce çalıştı ve araba Liminas'a d0ğru y0la koyuldu. Pitt yanındaki camı indirip dağ yamaçlarını örten çam ve kestane ağaçlarıyla kumsalın kenarındaki asırlık zeytin ağaçlarına baktı. Manzara zaman zaman küçük tütün ve buğday tarlalarıyla kesiliyor, Pitt'e Birleşik Devletlerin güneyinde uçarken gördüğü küçük çiftlikleri hatırlatıyordu.

Araba çok geçmeden bir resmi andıran Panaghia köyünden geçti, Evlerin çoğu yaz güneşini yansıtmak için beyaz boyalıydı. Daracık sokakların iki yanındaki evlerin çatıları birbirlerine değecek kadar yakındılar. Panaghia birkaç dakika sonra geride kaldı ve Liminas göründü. Araba birden döndü, küçük kasabanın merkezinden uzaklaşarak tozlu bir yamaçtan yukarı çıkmaya başladı. Yamaç ilk başta hafif eğilimliyse de, çok geçmeden dik virajlara dönüşmüştü.

Pitt sürücünün *Maybach*'ın direksiyonunu güçlükle çevirdiğini farketti; büyük araba katır patikalarının yayları zorlayan yollarından çok Berlin'in Unter den Linden'inde dolaşmak için yapılmıştı. Pitt uçurumların altındaki denize bakarken karşıdan bir araba gelirse ne olacağını merak etti. Sonra birden ilerde evi gördü; kararan gri yamaçlara yaslanmış dev bir beyazlık. Virajlar sona erdi ve geniş lastikler asfalt bir yolda kaymaya başladı.

Pitt etkilenmişti. Villa boyut bakımından bir Roma Forum'unun gösterişini aratmayacak kadar görkemliydi. Bahçeler bakımlıydı, ortalıkta

bir zenginlik ve zevk havası vardı. Malikâne iki yüksek dağ doruğu arasından geniş bir Ege manzarasına hakimdi.

Yüksek duvarların arasındaki kapı görünmeyen biri tarafından açıldı ve araba iki yanı çamlarla kaplı bir yoldan hızla geçerek mermer basamakların önünde durdu. Merdivenin orta yerinde kucağında bir çocuk taşıyan eski bir heykel arabadan inen Pitt'i karşıladı.

Pitt basamakları çıkarken birden dönüp arabanın yanına gitti.

"Kusura bakma, sürücü bey, ama adını öğrenemedim," dedi.

Sürücü şaşkın bir bakışla başını kaldırdı. "Adım Willie. Neden sordun?"

"Willie, dostum, sana bir şey söylemem gerek. Lütfen bir dakika dışarı çıkar mıydın?

Willie'nin kaşları sakindi ama omuzlarını silkerek aşağı indi.

"Herr Pitt ne istiyordunuz?"

"Ayağında çizme var, Willie."

"Evet, çizme giyerim."

Pitt bir araba satıcısı gülümsemesiyle, "çizmelerin altında da kabara vardır, değil mi?" dedi. "Evet, çizmelerin kabaraları vardır. Böyle saçmalıklarla beni neden meşgul ediyorsun? Benim de işim var. Söylemek istediğin nedir? "

Pitt'in bakışları sertleşti "Dostum, eğer röntgencilik madalyası kazanmak istiyorsan, sana çelik çerçeveli gözlüklerin güneşin ışıklarını yansıttığını ve saklandığı yeri kolayca ele verdiğini söylemek de benim görevimdir."

Willie'nin yüzünde bomboş bir ifade belirdi, bir şey söylemeye çalışırken Pitt'in yumruğu ağzının ortasına indi. Willie'nin başı geriye savrulurken kasketi başından uçtu. Gözlerinde boş bir bakış belirdi ve düşen bir yaprak gibi ağır ağır dizleri üstüne devrildi. Orada şaşkın bir halde kalakaldı. Kırılan burnundan akan kanlar üniformasının yakalarına boşandı. Sonra da mermer basamaklara doğru yüzüstü devrilip hareketsiz kaldı.

Pitt yumruğunu ovuşturarak buz gibi bir tatmin duygusuyla sırıttı. Sonra merdivenleri üçer üçer atlayarak çıktı. Üst basamaktan sonra taş bir

kemerden geçince kendini ortasında ayna gibi bir havuz bulunan daire biçimi bir avluda buldu. Avlunun çevresinde insan boyunda yirmi kadar miğferli Roma askeri heykeli vardı. Görmeyen taş gözler havuza sanki geçmişin 2afer dolu savaşlarının anılarını görmek isterlermiş gibi bakıyordu.

Pitt havuzun kenarından geçip avlunun öteki ucundaki büyük çifte kapının önüne geldi. Kapıda aslan başı biçiminde kocaman bronzdan bir tokmak vardı. Aslan başını kaldırıp sertçe kapıya vurdu. Bütün bu çevre bir mozoleyi andırıyordu. Eksik olan tek şey birkaç çelenk ve org müziği, diye düşündü.

Kap sessizce açıldı. Pitt eşikte durup içeri baktı. Kimseyi göremeyince bir an duraksadı. Bu an bir, sonra da iki dakikaya dönüştü. Sonunda bu saklambaç oyunundan sıkılarak omuzlarını dikleştirdi, yumruklarını sıktı ve kapıdan çok lüks döşenmiş olan hole girdi.

Duvarlarda eski savaş sahnelerini canlandıran goblenler asılıydı. Holün tavanı kubbe biçimindeydi ve tepeden aşağı sarı bir ışık dökülüyordu. Pitt çevresine bakınıp da yalnız olduğunu görünce tam ortadaki oyma mermerden iki sıradan birine oturup bir sigara yaktı.

Aradan bir süre geçince boş yere bir küllük aranmaya koyuldu. Sonra aniden, sessizce, goblenlerden biri aralandı ve yanında dev gibi beyaz köpek olan iriyarı yaşlı bir adam içeri girdi.

6

Hafifçe şaşıran Pitt biraz korkuyla dev Alman çoban köpeğine, sonra köpeğin yaşlı sahibinin yüzüne baktı. Televizyon filmlerinden aşina olduğu çıplak kafalı, sinsi bakışlı, boyunsuz Alman kafasının katil ve ciddi ifadeli yüzü. Sahibi sanki kabızlık çekiyormuş gibi birbirlerine sıkıca yapıştırılmış ince dudaklar iriyarı vücutta tek gram bile yağ yok. Eksik olan tek şey binici pantolonu ve cilalı çizmelerdi. Pitt bir an, Erich von Stroheim dirilmiş karşısında duruyor, diye düşündü.

Adam kuşku dolu boğuk bir sesle, "iyi akşamlar, " dedi. "Sanırım siz yeğenimin yemeğe davet ettiği beyefendisiniz. "

Pitt gözlerini soluk soluğa duran köpekten ayırmadan ayağa kalktı. "Evet, efendim. Binbaşı Dirk Pitt hizmetinizdedir. "

Adamın yüzünde bir Şaşkınlık ifadesi belirdi. "yeğenim bana sizin çavuşun altında bir rütbeniz olduğunu ve görevinizin çöp toplamak olduğunu söylemişti."

"Amerikalı şakacılığımı bağışlayın lütfen. Bu küçük oyunumun size bir rahatsızlık vermediğini umarım."

"Bir rahatsızlık değil de, biraz kaygı belki." Alman etini uzatırken Pitt'i inceledi. "Sizinle tanımak benim için bir şereftir, binbaşı. Adım Bruno von Till."

Pitt adamın elini sıkarken gözlerini yüzünden ayırmadı.

"O şeref bana ait, efendim."

Von Till gobleni kaldırınca ortaya bir kapı çıktı. "Lütfen, şöyle buyrun, binbaşı. Teri'nin giyinmesini beklerken birlikte bir içki içelim."

Pitt adamla köpeğin ardından karanlık bir koridordan geçip büyük bir çalışma odasına girdi. Tavan en az on metre yüksekliğindeydi ve sütunlarla desteklenmişti. Basit denecek kadar klasik mobilyalar gösterişli odaya bir zarafet veriyordu. Bir kenarda Yunan mezeleri dolu bir tekerlekli masa ve duvarın birinde de komple bir gömme bar vardı. Bu dekora uymayan tek şey, barın üzerindeki rafında duran bir Alman denizaltı

modeliydi.

"Von Till, Pitt'e oturmasını işaret etti. "Ne arzu ederdiniz, binbaşı?"

"Buzlu viski," diyen Pitt kollukları olmayan bir koltuğun arkasına yaslandı. "Villanız çok etkileyici doğrusu. İlginç bir tarihi olmalı. "

"Doğru, M.Ö. 138'de Romalılar tarafından bilgelik tanrıçaları Minerva'ya bir tapınak olarak yapılmış. Kalıntıları Birinci Dünya Savaşından kısa bir süre sonra satın aldım ve gördüğünüz duruma getirdim. Pitt'e bir kadeh uzattı. Bir şey içelim mi?"

"Kimin ya da neyin şerefine?"

Von Till gülümsedi. "Bu seçim size ait, binbaşı. Güzel kadınlara... Zenginliğe... Uzun bir yaşama, belki de ülkenizin başkanına. Seçim sizindir."

Pitt derin bir soluk aldı. "O zaman *Makedonya Şahini* Kurt Heibert'in cesaretine ve ustalığına içmemizi öneriyorum. "

Von Till'in yüzündeki ifade birden silinivermişti. Yavaşça koltuğuna oturdu. "Olağanüstü bir insansınız, binbaşı. Kendinizi çöpçü olarak tanıtıyorsunuz. Villama gelip sürücüme saldırıyorsunuz ve sonra eski pilot dostumun şerefine içmeyi önererek beni şaşırtıyorsunuz." Adam Pitt'e bakıp kurnazca sırıttı. "Ancak en üstün başarınız bu sabah yeğenimi kumsalda iğfal etmenizdi. Bu başarınız için sizi kutluyor ve size teşekkür ediyorum. Bu sabah dokuz yıldır ilk kez Teri'yi mutlulukla şarkı söylerken gördüm.

Korkarım bu şehvetli tutumunuzu onaylamak zorunda bıraktınız beni."

Şaşırma sırası Pitt'e gelmişti, ama başını geriye atıp güldü. "Sapık sürücünüze vurmam dışında hepsi için özür dilerim: Ama o bunu hak etmişti."

"Zavallı Willie'yi neden suçluyorsunuz ki? O sadece benim emrim üzerine Teri'yi izleyip koruyordu. Teri benim hayattaki tek akrabamdır ve kendisine bir zarar gelmesini istemem."

"Ona ne zarar gelebilir ki?"

Von Till kalkıp açık pencereye gitti, kararmakta olan denize baktı. "Yarım yüzyıldır büyük bir şey yaratmak için çok çalıştım ve çok para

harcadım. Yol boyunca birkaç da düşman edindim kuşkusuz. Onlardan birinin benden intikam almak için ne yapacağını bilemem."

Pitt'in bakışları Von Till'in gözlerini buldu. "Omuz kılıfında bir Luger taşımanızın nedeni bu mu?"

Von Till döndü, farkında olmadan beyaz ceketini düzeltti. "Luger olduğunu nasıl anladığınızı sorabilir miyim?"

"Bir tahmin sadece. Luger tipi var sizde. "

Von Till omuzlarını silkti. "Genelde bu kadar sıradan davranmam, ama Teri'nin sizi anlatışından kuşkulu biri olacağınız izlenimini edindim."

"Zamanında birkaç günah işlediğimi itiraf etmeliyim," diyerek gülümsedi Pitt. "Ama bunların arasında cinayet ve işkence olmamıştır."

Von Till'in yüzü birden karardı, "Eğer benim yerimde olsaydınız bu kadar umursamaz davranamazdınız."

"Sizin yeriniz de bence çok esrarengiz. Herr von Till. Ne iş yaparsınız?"

Von Till'in gözlerinde bir kuşku ifadesi belirdi, sonra dudakları sahte bir gülümsemeyle aralandı. "Bunu açıklarsam iştahınız kaçabilir. Ve günün yarısını mutfakta bu akşamki yemeği hazırlamakla geçiren Teri de bundan hiç hoşlanmaz sonra." Adam tipik bir Avrupalı hareketiyle omuz silkti. "Başka bir zaman belki, sizi daha iyi tanıdığımda."

Pitt içkisinin son yudumunu da yuvarlayıp nasıl bir işe bulaştığını düşündü. Von Till ya kaçığın biriydi ya da çok kurnaz bir insandı.

"Bir içki daha alır mıydınız?" diye sordu Von Till.

"Zahmet etmeyin, ben kendim alırım." Pitt bara gidip kadehini doldurdu. Von Till'e baktı.

"Birinci Dünya Savaşı havacılığı hakkında okuduklarıma göre Kurt Heibert'in ölümü tam bir esrarmış. Resmi Alman kayıtlarına göre İngilizler tarafından Ege Denizinde bir yerde öldürülmüş. Ancak kayıtlarda kendisini öldürenin adı yok. Cesedinin bulunup bulunmadığı hakkında da bir açıklama bulunmuyor. "

Von Till dalgın bir hareketle köpeğini okşadı. Bir an için gözleri geçmişe dalmış gibiydi. "Kurt 1918'de İngilizlerle özel bir savaşa girmişti," dedi sonra. "Onlara karşı soğukkanlı değildi. Uçağını adeta çıldırmış gibi

kullanır, filolarına sanki içinden bir şeytan dürtüyormuş gibi dalardı. Havadayken yumruklarını elleri kanayana kadar vururdu kokpite, küfürler ederdi. Kalkışlarda motoruna öyle güç verirdi ki, *Albatros*'u ürkmüş bir kuş gibi fırlardı pistten. Ama devriyede değilken ve bir an savaşı unuttuğunda çok neşeli bir insan olabilirdi, siz Amerikalıların bir Alman askeri kavramınızın tam aksi olurdu."

Pitt hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Beni bağışlayın, Herr Von Till. Ama silah arkadaşlarımdan çoğu henüz esprili bir Alman askerine rastlamış değillerdir."

Çıplak kafalı yaşlı Alman, Pitt'in sözlerini duymamış gibi davrandı. Yüzü hala ciddiydi. "Kurt'un sonu kurnaz bir İngiliz oyunuyla geldi. Taktiklerini dikkatle incelediler ve onun zayıf yanının gözlem balonlarına saldırması olduğunu saptadılar. Balonlardan birini patlayıcıyla doldurup içine üniformalı bir kukla yerleştirildi. Uzun bir fünyeyi de yere sarkıtıp Kurt'un ortaya çıkmasını beklediler." Von Till şişkin yastıklı bir koltuğa oturdu. Tavana bakıyor ama 1918 yılının göklerini görüyor gibiydi. "Çok beklemeleri gerekmedi. Kurt bir gün sonra müttefik hatları üzerinden geçip rüzgârda salınan balonu gördü. Yerden neden ateş edilmediğini merak etmiş olabilir. Gözlem balonundaki gözlemci de sepetin kenarına yaslanmış uyuyor gibiydi.

Çünkü Kurt'un makineli tüfekleri hidrojen dolu balonu bir ateş topu haline getirmeden önce paraşütüyle atlamış değildi."

"Yani bunun bir tuzak olduğunu anlamamış mıydı?"

"Hayır. Balon oradaydı ve bu düşman demekti. Kurt otomatik olarak saldırıya geçti. Balona yaklaştı ve Spandau makinelileri ateşe başladı. Balon birden patlayarak tüm bölgeyi alev ve dumanla doldurdu. İngilizler dinamiti patlatmışlardı."

"Yani Heibert müttefik hatlarının gerisine mi düştü?"

Von Till başını sallayarak yine o ana döndü. "Kurt patlamadan sonra düşmedi. *Albatros*'u alev topunun içinden geçti, ama kendisini o kadar savaştan sağ çıkaran kahraman uçağı parçalanmış, kendisi de ağır yaralanmıştı. Kanatları parçalanmış ve kokpitinde kanlar içinde bir pilot olan uçak Makedonya kıyılarına kadar vardığında deniz üzerinde kayboldu. *Makedonya Şahini* ve efsanevi sarı *Albatros*'unu bir daha

gören olmadı."

"En azından düne kadar." Pitt derin bir soluk alıp ne tepki göreceğini bekledi.

Von Till'in ifadesiz yüzünde sadece gözleri biraz irileşti, ama bir şey söylemedi. Pitt'in sözlerini tartar gibiydi.

Pitt yine baştaki konuya döndü.

"Heibert'le sık sık birlikte uçar mıydınız?"

"Evet, devriye uçuşlarına çoğunlukla birlikte uçardık. Hatta zaman zaman iki kişilik bir *Rumpler* bombardıman uçağı alıp Tasos'taki İngiliz havaalanına yangın bombalan atardık. Ben gözlemci ve bombacıydım, Kurt da uçağı kullanırdı."

"Sizin filonuzun üssü neredeydi?"

"Kurt ile *Jasta 73*'teydik. Makedonya'da İskeçe Havaalanından kalkardık."

Pitt bir sigara yaktı. Sonra von Till'in yaşlı ama dimdik gövdesine baktı. "Heibert'in ölümü hakkında kısa ama ayrıntıları açıklamanız için teşekkür ederim. Hiçbir şeyi eksik bırakmadınız."

"Kurt çok sevdiğim bir dostumdu. Bu tür şeyleri kolay kolay unutamam. Tam tarihini ve saatini de hatırlıyorum. 15 Temmuz 1918 saat 21'de."

"Hikâyenin tümünü başka birinin bilmemesi çok garip doğrusu. Londra'daki İngiliz Havacılık Müzesi ve Berlin'deki arşivlerde Heibert'in ölümü hakkında hiç bilgi yok. Bu konuda okuduğum kitaplarda onun Albert Ball ve Georges Guynemer gibi havacılık aslarına benzer esrarengiz koşullarda kaybolduğu yazılıydı."

Von Till sıkılmış bir tavırla, "İmparatorluk Komutanlığı, Makedonya'daki savaşa metelik vermediği için Alman arşivlerinde gerçekler eksiktir," dedi. "İngilizler de centilmenliğe yakışmayan bu davranışlarını yayınlamaya cesaret edemezler. Ayrıca, son gördüklerinde Kurt'un uçağı havadaydı. İngilizler ancak bu sinsi planlarının başarılı olduğunu umabilirlerdi. "

"Adamın ya da uçağın izine bir daha hiç rastlanılmadı mı?"

"Hayır. Heibert'in kardeşi savaştan sonra aradıysa da, Kurt'un son istirahatgâhı bir sır olarak kalmıştı."

"Kardeşi de pilot muydu?"

"Hayır. Ben kendisiyle ikinci Dünya Savaşından önce birkaç kere görüşmüştüm. Alman donanmasında subaydı."

Pitt sustu. Von Till'in hikâyesi gereğinden fazla uyumlu diye düşünüyordu. Ördek avında tahta bir model gibi kullanıldığını hissediyordu. Yüksek topuklu ayakkabıların sesini duyunca Teri'nin geldiğini başını çevirmeden anladı.

"Herkese selam." Kadının sesi neşeliydi.

Pitt döndü. Teri'nin üzerinde Romalıların togasını andıran bir mini elbise vardı. Renginden hoşlanmıştı, altın rengi abanoz saçlarını tamamlıyordu. Teri, Pitt'e bakarken, gözleri üniformasına kaydı. Yüzü hafifçe sarardı, tıpkı kumsalda olduğu gibi elini ağzına götürdü. Sonra güzel ve seksi bir sıcaklık yayarak gülümsedi ve erkeğe yaklaştı.

"İyi akşamlar, güzel yaratık," diyen Pitt kadının uzattığı eli tutup öptü.

Teri'nin yüzü kızardı, sonra erkeğin gülümseyen yüzüne baktı. "Sana geldiğin için teşekkür edecektim," dedi. "Ama bana oynadığın oyunu görünce seni tuttuğum gibi... "

"Sakın söyleme," dedi Pitt. "Bana inanmayacaksın ama daha bu öğleden sonra üs komutanı beni çöp kamyonundan alıp pilot yaptı ve binbaşılığa terfi ettirdi."

Teri güldü. "Utan utan. Bana rütbenin çavuşun altında olduğunu söylemiştin."

"Hayır, ben sadece hiç çavuş olmadığımı söylemiştim ve bu da gerçekti."

Kadın Pitt'in koluna girdi. "Amcam Büyük Savaştaki pilotluk hikâyeleriyle canını sıktı mı?"

"İlginç belki, ama kesinlikle sıkıcı değil." Kadının gülümsemesi ardında gözleri korku doluydu. Pitt onun ne düşündüğünü merak etti.

Teri başını iki yana salladı. "Siz erkekler ve savaş hikâyeleriniz" Pitt'in üniformasına ve rütbesine bakıyordu. Bu hiç de kumsalda seviştiği erkeğe benzemiyordu. Bu daha yakışıklı ve kültürlüydü. "Bruno Amca, Pitt'i yemekten sonra alabilirsin, ama şimdi benimdir," dedi.

Von Till topuklarını bitiştirip vurdu, eğilerek yeğenini selamladı. "Nasıl istersen, şekerim. Bir buçuk saat boyunca komutanımız sensin."

Teri, von Till'e bakıp gülümsedi. "çok iyisin, amca. O zaman ilk emrim hemen sofraya gelmenizdir. " Teri, Pitt'i terasa çıkarıp bir merdivenden indirerek asma bir balkona götürdü.

İnsanın soluğunu kesecek bir görüntü vardı önlerinde. Villanın hemen altında Liminas'ın evlerinin ışıklan teker teker yanmaktaydı. Denizin ötesinde yıldızlar yayılan karanlıkta birer birer parlamaya başlamışlardı. Balkonun ortasında üç kişilik bir sofra kurulmuştu. Masayı içinde altı mum yanan sarı bir fanus aydınlatıyor, gümüş takımlar altına dönüşüyordu.

Pitt, Teri'nin oturması için iskemlesini çekerken kulağına, "çok dikkatli olmalısın," diye fısıldadı. "Romantik atmosferde nasıl uyarıldığımı bilirsin."

Kadın başını kaldırdı, gözleriyle gülümsedi. "Bunu neden böyle planladığımı sanıyorsun?"

Pitt yanıt veremeden ardında köpeğiyle gelen von Till parmaklarını şaklattı. Hemen yerel Yunan giysileri içinde genç bir kız koştu ve çeşitli peynirler, zeytin ve salatalıkla dolu meze tabaklarını getirdi. Ardından tavuk suyuna çorba, soğan ve cevizle pişmiş midye geldi. Von Till, Reçine şarabı şişesini açtı. Hizmetçi kız sofrayı topladıktan sonra bir tepsi içinde meyve getirdi; sonra Türk kahvesi ikram etti

Pitt koyu ve şekersiz kahveyi içerken Teri ile diz dize geldi. Kadının bir genç kız gibi gülümsemesini beklerken korku dolu gözlerle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Sanki kendisine bir şeyler söylemek ister gibiydi.

"Binbaşı, umarım mütevazı yemeğimizden hoşlanmışsınızdır," dedi von Till.

"Teşekkür ederim. Mükemmeldi."

Von Till, Teri'ye baktı. Yüzü taş gibi sertleşmiş, sesi buza dönüşmüştü.

"Yavrum, Binbaşıyla bir süre yalnız kalmak istiyordum. Sen çalışma odasına git, biz de az sonra geliriz."

Teri şaşırmış gibi davrandı. Hafifçe ürperdi, masanın kenarını tuttu.

"Ama Bruno Amca, saat daha çok erken Pitt'le daha sonra konuşamaz mısın? "

Von Till kıza sertçe baktı. "Amcanın dediğini yap. Binbaşı Pitt'le konuşacak önemli birkaç konu var. Seni görmeden gitmeyeceğine eminim."

Pitt sinirlenmekte olduğunu farketti. Bu aile krizinin nedeni ne, diye düşündü. Bir aksilik olduğunu hissederek derin bir soluk aldı. Sırtından aşağı bir ürperti dolaşmıştı; o aşina tehlike duygusu. Eski ve güvenilir bir dost gibi ortalıkta katil bir şeyler olacağında yine uyarıyordu kendisini. Pitt kimseye göstermeden meyve tabağının yanındaki bıçaklardan birini alp çorabının arasına soktu.

Teri bembeyaz bir yüzle baktı Pitt'e. "Özür dilerim, Dirk."

Pitt kadının elini sıktı. "ilk fırsatta yanına geleceğim."

"Bekleyeceğim." Kadının gözleri birden doldu, hemen dönüp merdivenden yukarı koştu.

Yaşlı Alman, "Teri'ye öyle sert davrandığım için özür dilerim," dedi. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyordum ve o da benim kadınlar söze karışmadan konuşmak istememi pek anlamaz. Kimi zaman kadınlara karşı sert davranmak gerekir. Öyle değil mi?"

Pitt başını salladı. Bu konuda konuşmaya değmezdi.

Von Till fildişi ağızlığına bir sigara geçirip yaktı. "Dün Brady Üssüne yapılan saldırı hakkında bilgi istiyordum. Adanın o bölümünden aldığım haberlerde üsse çok eski ve bilinmeyen tipte bir uçağın saldırdığı söyleniyor. "

"Eski belki, ama bilinmeyen değil."

"Yani uçağın modelini öğrendiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Pitt, von Till'in yüzüne baktı. Elindeki çatalı masanın üzerinde gezdirdikten sonra bıraktı. "Uçağın *Albatros D-3* olduğu saptandı," dedi.

"Ya pilot? Pilotun kimliğini öğrenebildiniz mi?"

"Henüz değil, ama kısa zamanda onu da öğreneceğiz."

"Bu kişiyi kısa zamanda yakalayacağınızdan çok emin

görünüyorsunuz."

Pitt hemen yanıt vermedi. Ağır ağır sigarasını yaktı. "Neden olmasın? Altmış yaşında sarı bir uçağın sahibini bulmak güç olmasa gerek."

Von Till'in yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi.

"Yunan Makedonyası çok engebeli ve ıssız bir yerdir. Binlerce kilometrekarelik dağlar, vadiler ve ovalar vardır. Öyle ki sizin o dev jet bombardıman uçaklarınızdan biri bile saklandığında asla bulunmayabilir."

Pitt de adama karşılık olarak gülümsedi. "Dağları ya da vadileri aramaktan söz eden kim?"

"Başka nerede arayabilirsiniz ki?"

"Denizde." Pitt aşağısını işaret etti. "Kurt Heibert'in 1918'de düştüğü yerde belki de. "

Von Till kaşlarını kaldırdı. "Benden hayaletlere inanmamı mı istiyorsunuz? "

Pitt gülümsedi. "Küçük çocukken Noel Baba'ya inanırdık. Büyük çocuklar olduğumuzda bakirelere inandık. Neden listeye bir de hayaletleri eklemeyelim ki?"

"Teşekkür ederim, Binbaşı. Ben şaşırtıcı gerçekleri ve rakamları körinançlardan üstün kabul ederim."

"O zaman araştıracak başka bir yolumuz kalıyor."

Von Till dimdik oturup Pitt'in gözleri içine baktı.

"Ya Kurt Heibert hala yaşıyorsa?"

Von Till'in ağzı açıldı ve açık kaldı. Sonra kendini toparlayıp sigarasını dumanını üfledi. "Gülünç bir şey bu Kurt yaşıyor olsaydı yetmiş yaşını geçmiş olurdu. Bana bakın, Binbaşı. Ben 1899'da doğdum. Benim yaşımda birinin değil bir hava üssüne saldırmak, açık bir kokpitte uçacağını düşünebilir misiniz? Hayır, sanmıyorum."

"Gerçekler sizden yana kuşkusuz." Pitt bir an durup uzun parmaklarını saçları arasından geçirdi. Yine de Heibert in bu işle ilgili olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum." Pitt, Teri'nin daveti üzerine gelmiş ve sakin bir yemek yiyeceğini ummuştu.

Ama şimdi amcasıyla bir zekâ savaşına girmişti ve adamın Brady Üssüne yapılan saldırı hakkında söylediklerinden çok şey bildiğinden emindi. Artık sonucunu düşünmeden bir mızrak savurmak gerekiyordu. Von Till'in gözlerinin içine bakarak, "*Makedonya Şahini* gerçekten altmış yıl önce kaybolmuş ve dün meydana çıkmışsa, ilginç olan soru şudur: aradan geçen bunca yılı nerede geçirdi? Cennette mi, cehennemde mi... yoksa Tasos'ta mı?"

Von Till'in küstah maskesinin yerinde şimdi şaşkın bir bakış vardı.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Ya beni aptal yerine koyuyorsunuz ya da siz aptalmış gibi davranıyorsunuz. Brady üssüne yap an saldırıyı benim size değil, sizin bana açıklamanız gerek sanırım."

Von Till bir anda yerinden fırladı. Uzun yüzü öfkeyle kasılmıştı. "Binbaşı Pitt, çok ileri gittiniz, sizi hiç ilgilendirmeyen şeyleri kurcaladınız. Bu saçma imalarınızı daha fazla dinlemek zorunda değilim. Villamı hemen terketmenizi istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Pitt merdivene doğru döndü.

Von Till öfkeyle baktı arkasından. "Çalışma odasından geçmenize gerek yok, Binbaşı." Balkonun öteki ucundaki bir kapıyı gösterdi. "Bu koridordan doğruca ön kapıya çıkarsınız."

"Gitmeden önce Teri'yi görmek istedim."

"Burada varlığınızı daha fazla sürdürmeniz için hiçbir neden görmüyorum." Von Till sigarasının dumanını öfkeyle Pitt'ten yana savurdu.

"Ayrıca sizi bir daha yeğenimle konuşmaktan ve görüşmekten men ediyorum."

Pitt yumruklarını sıktı. "Ya sizi dinlemezsem?"

Von Till kötü kötü sırıttı. "Sizi tehdit edecek değilim, Binbaşı. Eğer bu saldırganca tavrınızı sürdürecek olursanız Teri'yi cezalandırırım."

"Seni bok herif!" Pitt adamın kasıklarına bir tekme indirmemek için kendini güç tuttu. "Bu küçük oyunun amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yüzüne gözüne bulaştırman için elimden geleni yapacağımdan

hiç kuşkun olmasın. Ve sana Brady Üssüne saldırının amacına ulaşmadığını bildirerek işe başlıyayım. NUMA'nın gemisi bilimsel araştırmalarını tamamlayana kadar demirlediği yerden ayrılmayacaktır. "

Von Till'in elleri titredi ama yüzü ifadesizliğini korudu.

"Teşekkür ederim, binbaşı. Bu haberi bu kadar kısa zamanda beklemiyordum doğrusu. "

Sonunda herif sükûnetini kaybediyor işte, diye düşündü Pitt. Artık *İlk Girişim*'in gitmesi için komployu kuranın von Till olduğu kesindi. Ama neden? Bu sorunun yanıtı hale verilmiş değildi. Pitt körlemesine ateş etti. Zamanını boşuna harcıyorsun, von Till. *İlk Girişim*'in dalgıçları batık hazineyi buldular bile. Şu anda onu çıkarmaya çalışıyorlar."

Von Till birden gülümseyince Pitt yalan söylemesinin bir hata olduğunu anladı.

"Çok beceriksizce bir çabaydı, Binbaşı. Gerçeklerden ancak bu kadar uzak olabilirsiniz."

Von Till, Luger'i koltukaltından çekip namluyu Pitt'in boynuna doğru uzattı. Sonra koridor kapısını açtı. Tabancayla işaret ederek, "Lütfen," dedi.

Pitt karanlık kapıya baktı, Koridor mumla da aydınlatılmıştı ve boş görünüyordu. Duraksadı. "Lütfen o mükemmel yemek için Teri'ye teşekkürlerimi bildirin. "

"Bunu yapacağımdan hiç kuşkunuz olmasın."

"ve konukseverliğiniz için size de teşekkür ederim, Herr von Till."

Von Till topuklarını vurup selam verdi. "Benim için bir zevkti." Elini dişlerini gösteren köpeğin başına koydu. Pitt alçak kemerin altından eğilerek geçip iki adım attı.

"Binbaşı Pitt!"

"Efendim?" Pitt kapı önünde duran adama döndü.

Von Till'in sesinde sadistçe bir heyecan vardı. "Ne yazık ki sarı *Albatros*'un bir sonraki uçuşunu göremeyeceksiniz."

Pitt yanıt veremeden kapı kapandı ve arkadan sürülen adi sürgünün

sesi loş koridorun duvarlarında yankılandı.

7

Pitt'i birden bir öfke dalgası kapladı. Kapıyı yumruklamak istediyse de kalın tahtaları görünce bundan hemen vaz geçti. Koridora dönüp baktığında hala boş olduğunu gördü. Elinde olmadan ürperdi. İlerde kendisini nelerin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Von Till'in kendisini villadan sağ çıkarmak gibi bir fikri olmadığından artık emindi. Birden bıçağı hatırladı ve çorabından çıkarırken hafif bir güven duydu. Duvarlardaki paslı madeni şamdanlara yerleştirilmiş mumların titrek sarı ışığı bıçakta parlıyor ve küçük sivri ucunun kendini koruma işi için acınacak kadar yetersiz olduğunu gösteriyordu. Ancak Pitt'in kafasında rahatlatıcı bir düşünce de yok değildi: küçük de olsa, bıçak hiç yoldan iyiydi.

Birden koridorun ucundan esen soğuk bir hava görünmez bir el gibi mumları söndürdü ve Pitt boğucu bir karanlıkta kaldı.

Duyuları karanlığı delmeye çalıştıysa da, ne bir ses duyabildi, ne de bir ışık parıltısı görebildi. Bilinmeyene hazırlanarak, şimdi eğlence başlıyor, diye düşündü.

Pitt paniğin ilk belirtilerinin hızla zihnine sızmaya çalıştığını hissediyordu. Bir yerde insan zihni için tam karanlık kadar korkunç ve anlaşılmaz başka bir şey olmadığını okuduğunu hatırladı. Bir insanın görme ya da dokunma alanı dışında ne olduğunu bilememek ve seçememek beyinde bilgisayardaki bir kısa devre gibi etki yapardı; beyin şaşkına dönerdi, göremediği şeyi yaratırdı ve bu da genellikle aşırı derecede abartılan bir karabasan hayali olurdu: bir dolapta kapalıyken köpekbalığı tarafından ısırılmak ya da bir lokomotifin altında kalmak hayalleri gibi.

Pitt'in bir sonraki düşüncesi mumları yakmak için çakmağından yararlanmak oldu. Ama koridorun ilerisinde biri pusuya yatmış bekliyorsa, o zaman karanlıkta kalmak ve onları da aynı dezavantajda tutmak çok daha iyiydi. Hemen eğilerek ayakkabılarını çıkarıp soğuk duvara yaslandı ve yürümeye başladı. Yolda her biri kalın demir sürgülü birkaç ahşap

kapıdan geçmişti. Bunlardan birini denerken birden durup ileriye kulak verdi.

Karanlığın içinde bir ses vardı. Tanımlanamayan ve açıklanamayan, ama yine işitilebilen bir ses. Bu bir inleme de olabilirdi, bir hırıltı da. Hangisi olduğunu kestiremiyordu. Ses sonra hafifledi ve kayboldu.

Artık gerçek bir tehlikenin, karanlıklar içinde canlı bir yaratığın, gürültü yaratabilen bir şeyin bekliyor olması düşüncesi Pitt'in tedbirlilik duygusunu harekete geçirmişti. Koridorun zeminine uzanıp hiç ses çıkarmadan, her şeyi dinleyerek, parmak uçlarıyla yolu hissederek sürünmeye başladı. Zemin düzdü ve bazı yerler nemliydi. Yağlı bir birikinti üniformasını pisletti, kumaş sıvıyı emince derisine yapıştı. Pitt bu rahatsız edici durum için, içinden bir küfür savurarak söylenmeye devam etti.

Saatler kadar gelen bir süre karınüstü en az iki mil kadar sürünmüş olduğunu sanmasına karşın otuz kırk metreden fazla ilerlemediğini biliyordu.

Aniden yerin ve duvarın düz betonu yerini kaba taşlara bıraktı. Koridor daha modern yapı sistemini geride bırakıp eski ve elle yontulmuş bir hale dönüşmüştü.

Pitt'in eli duvarın sona erip sağa doğru döndüğünü hissetti. Yüzüne gelen hafif esintiden bir kavşağa geldiğini anlamıştı. Olduğu yerde durup dinledi. İşte yine duymuştu... Ses sinsiydi. Bu defaki uzun tırnaklı hayvanların sert yüzeyler üzerinde çıkardıkları takırtıya benzer bir sesti.

Pitt elinde olmadan ürperince sırtından aşağı buz gibi terler boşandı Vücudunu yere iyice yapıştırıp bıçağı sesin geldiği yana doğru tuttu.

Takırtı daha da artmıştı. Sonra birden kesildi ve işkenceden beter bir sessizlik başladı.

Pitt daha iyi duymak için soluğunu tuttu. Ama duyduğu sadece kendi kalbinin atışlarıydı. Üç dört metre ötesinde bir şey vardı. Kendini arka sokakta izlenen kör bir insana benzetti. Çevresinin ürkütücü havası düşüncelerini bir umutsuzluk duygusuyla uyuşturuyordu.

Tünelin küflü kokusu birden midesini bulandıracak kadar artı. Hafif bir de hayvan kokusu almıştı. Ama nasıl bir hayvan?

Pitt'in kafasında ansızın bir plan belirdi ve bilinmeyene karsı bir kumar oynamaya karar verdi. Çakmağını cebinden çıkardı. Küçük çarkı çakmağına sürttü ve fitil yandığı an çakmağı havaya kaldırdı. Karanlıkta parlayan iki fosforlu göz ve ardında koridorun duvarlarında dans eden dev bir gölge görmüştü, çakmak yere düştü, alevi söndü. Sonra hırıltılı bir homurtu yükselip taş labirentte çınladı.

Pitt buna hemen tepki göstererek yerde tortop oldu. Sonra sırtüstü yatarak başını iki elinin terli avuçlarında sımsıkı tutarak ileri uzattı. Karanlıktaki saldırganı göremiyor, ama artık bunun ne olduğunu biliyordu.

Hayvan o bir anlık açıkta Pitt'in olduğu yeri görmüştü. Bir an duraksadıktan sonra, sıçradı. Avına saldırmadan önce koklama içgüdüsü kocaman hayvanın kaderini belirlemişti. Onun bu duraksaması Pitt'e ondan kaçınmak için yana savrulma fırsatı vermiş ve kocaman beyaz köpek avının yanından ileri fırlamıştı. Olay o kadar ani oldu ki, Pitt sonradan sadece bıçağın yumuşak tüylü yüzeye girişini ve ağır sıvının yüzündeki ıslaklığını hatırlayacaktı.

Katil köpeğin hırlaması ölüm halindeki bir hayvanın inlemesine dönüştü. Taş koridorların duvarları bir an o kirli boğazdan fırlayan gürlemeyle inledi ve doksan kiloluk hayvan aynı anda tüm o öfkeli hızıyla Pitt'in ötesindeki taş duvara çarptı ve birkaç dakika kadar çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı.

Pitt ilk anda köpeğin kendisine değmediğini sandı. Ama sonra göğsündeki yanmayı hissedince öyle olmadığını anladı. Yerinde kıpırdamadan yatarak ölüm hırıltılarını dinledi. Koridorun yeniden ölüm sessizliğine dönmesinden sonra bile bir süre orada öylece yattı. Sonra gerginliği geçti, kasları gevşemeye başladı ve sancıyı hissetti.

Pitt ağır ağır doğrulup duvarda göremediği ıslak kana yaslandı. Sinirlerinin de yatışmasını bekledikten sonra karanlıkta ayaklarını ileri geri sürterek çakmağı buldu, çakıp yaralarına baktı.

Sol memesinin hemen üstünden başlayan pençe izleri sağ omzuna kadar uzanıyordu. Hayvanın tırnakları deriye gömülmüştü ama kas dokularına fazla bir zarar vermemişti. Gömleği gri ve kızıl paçavralar gibi sarkıyordu üzerinden. O anda yapabileceği tek şey parçaları kopartıp yaranın üzerine bastırmaktı. Yere yığılıp kendini baygınlığın o huzuruna bırakmak yapacak en kolay şeydi. Ama buna direndi. Aksine ayakları

üstünde dimdik durup bir sonraki adımını planladı.

Pitt bir dakika daha bekledikten sonra köpeğe doğru yürüdü. Çakmağı havaya kaldırıp hayvana baktı. Köpek bağırsakları dışarı fırlamış bir halde yan yatıyordu. Kan sızıntıları ayrı ayrı derecikler halinde geldiği yöne doğru akmaktaydı. Bu korkunç görüntü karşısında Pitt'in yorgunluğu ve acısı sanki üzerinden ceketini çıkarmış gibi birden sıyrılıverdi. Artık kafasında bir tek düşünce vardı: von Till'i öldürmek. Bundan sonraki adımı çok basitti; labirentten çıkışın yolunu bulmalıydı. Ama bu deneme başarısız sonuçlanabilir ve çıkış olasılığı olmayabilirdi. Ancak yenilgi bir an bile gelmedi aklına. Von Till'in *Albatros*'un bir sonraki uçuşu hakkında söyledikleri kafasında kuşkuya yer bırakmamıştı.

Yaşlı Alman *İlk Girişim*'in Tasos açıklarında demirli kalacağını öğrendiğine göre *Albatros*'u yeni bir saldırıya gönderecekti.

Yaşlı uçağın öğleden sonra bir baskın yapmaya çalışması çok riskli olurdu. Von Till herhalde şafağı bekleyecekti. Gunn ile mürettebata zamanında haber vermek zorundaydı. Pitt fosforlu saatine baktı. Dokuzu elli beş geçiyordu. Şafak yaklaşık olarak saat 4:40'ta sökecekti. Bu da bu mezardan çıkıp gemiyi uyarmak için altı saat kırk beş dakikası var demekti.

Pitt bıçağı beline soktu, yakıttan tasarruf etmek için çakmağı söndürdü ve hafif hava cereyanının geldiği soldaki tünele girdi şimdi artık daha rahat yürüyordu. Bir daha sürtünecek değildi.

Hiç duraksamıyordu şimdi. Tünel bir metreye kadar daralmışsa da, tavan hala eliyle erişemeyeceği kadar yüksekteydi.

Birden ileri uzanmış eli bir duvara değdi. Tünel sona ermişti. Işığı yakınca neden yanıldığını anladı. Hava cereyanı kayalar arasındaki bir çatlaktan geliyordu. Ayrıca bir ses de duyuluyordu: sanki elektrik motorunun homurtusu, dadın içinde bir yerde saklı bir motor. Pitt bir an dinlediyse de, ses ansızın kesildi.

"İlk seferinde başaramazsan, başka bir tüneli dene," diye yüksek sesle söylendi. Gerisin geri kavşağa yürüdü ve bir kere sürünerek geldiğinin karşısındakine girdi.

Pitt karanlıkta iri adımlarla yürürken nemli zemin çoraplı ayaklarını uyuşturuyordu. Von Till'in o zamana kadar köpeğe kaç kişi atmış

olduğunu düşündü Neredeyse buz gibi olan havaya rağmen vücudundan terler boşanmaktaydı. Kanının da tere karışıp pantolonundan içeri süzüldüğünü hissediyordu. Ama yola devam etti ve bitkinlikten yere yığılana kadar da yürümeye karar verdi.

Elleri ve çakmağının titrek ışığı birkaç kere hiçbir yere varmayan tüneller keşfetmişti. Bunlardan bazılarında tavan çökmüş ve tünelleri herhalde bir daha hiç açmamak üzere mühürlemişti.

Çakmak da artık sönmek üzereydi, yakıtı bitti bitecekti. Pitt yaralı parmaklarına daha çok dayanarak çakmadı daha az kullanıyordu şimdi. Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Yorgun vücudunu eski tünellerde zorlukla sürüyerek aramaya devam etti.

Birden ayağı sert bir şeye çarptı ve yukarı doğru çıkan taş bir merdivenin ilk basamağına takıldı. Dördüncü basamak burnuna çarptı ve o anda ağzı burnu kan içinde kaldı. Tüm yorgunluğu, duygusal boşalımı ve umutsuzluğu birden bitkin ve yaralı vücudunu örttü ve basamakların üstüne yığıldı kaldı. Yattığı yerde kanının başının hemen altındaki basamağa damladığını duyuyordu. Karanlığın içinde yumuşacık beyaz bir bulut belirip yavaşça çevresini sardı.

Pitt kafasının içindeki örümcek ağlarını söküp atmak için başını sertçe iki yana salladı. Çok ağır yük kaldıran biri gibi başını ve omuzlarını kaldırdı ve güçlükle basamaklardan yukarı sürüklenip tepeye vardı.

Merdivenin üstünde kalın demir parmaklıklar vardı. Eski ve paslı demirler hala bir fili taşıyacak kadar sağlam görünüyordu.

Pitt güçlükle sahanlığa çıktı.

Temiz hava dalgası labirentin küflü kokusunu hemen dağıtıverdi. Pitt parmaklıklar arasından gece karanlığında göz kırpan yıldızları görünce birden dirilir gibi oldu. Aşağıdaki taş koridorlarda tabut içinde bir ceset gibiydi.

Dışardaki dünyayı görmeyeli bir sonsuzluk geçmişti sanki. Uzanıp demirleri sarsmaya çalıştı. Ama kıpırdatamamıştı bile. Büyük kapının kiliti yakın zamanlarda kaynakla kapatılmıştı. Pitt parmaklıklar arasını eliyle ölçerek en genişini aradı. Soldan üçüncü boşluk yirmi beş santim kadar vardı. Üzerindekileri tek tek çıkarıp parmaklığın öte yanına itti. Sonra kanını terli vücuduna iyice sürerek ciğerleri ağrıyana kadar soluğunu

boşalttı.

Başını parmaklıklar arasından sokup doksan kilo ağırlığını dışarı çekmeye çalıştı ve başardı da. Pitt başarısına inanamayarak çevresine bakındı. Dışarı çıkmıştı, ama kurtulmuş muydu? Artık karanlığa alışmış gözleriyle hemen çevresini inceledi.

Labirentin demir parmaklıklı kapısı büyük bir amfiteatrın sahne girişine açılıyordu. Mimari Grek ise de yapının heybeti Romalı elini gösteriyordu. Yuva ak sahne ile amfinin üst kısmı arasında hemen hemen kırk dik sıra vardı. Gece böceklerinin ışıkları dışında amfitiyatroda kimseler yoktu.

Pitt parçalanmış üniformasını giyindi, gömleğini parçalayıp göğsünü bu kaba sargıyla elinden geldiğince sardı.

Ilık akşam havasında yürüyüp soluk almak bile kendisine yeni bir güç vermişti. Dudaklarından dökülen kahkaha amfinin en son sırasına kadar ulaşıp yankılandı. Bir dahaki görüşmelerinde von Till'in suratının ne hale gireceğini düşünmek tüm acısını ve yorgunluğunu alıp götürmüştü.

Pitt boş tiyatroya, "Onu görmek için bilet ister miydiniz?" diye seslendi. Ama ne yanıt vardı, ne de alkış, sadece sıcak Tasos gecesi. Pitt yolunu saptayabilmek için pırıl pırıl gökyüzündeki yıldızlara baktı sonra. Kutup yıldızı dost ışığıyla kuzeyi gösteriyordu. Pitt gökyüzünü tam üç yüz altmış derecelik bir açıyla taradı. Bir yanlışlık vardı. Boğa ve Ülker takımyıldızları tam başı üstünde olmalılardı. Ama ta doğuda duruyorlardı.

"Lanet olsun," diye söylenerek saatine baktı. 3:22. Şafağın sökmesine sadece bir saat on sekiz dakika kalmıştı. Her nasılsa beş saate yakın bir süreyi kaybetmişti işte. Ne oldu, diye düşündü, nerede kaybettim bu beş saati? Sonra merdivene çarptığında baygın yatmış olacağını anladı.

Artık kaybedecek dakikası yoktu. Taş döşeli sahneden geçti ve çok geçmeden dağın eteğine doğru inen bir patikaya rastladı. Hemen o yöne doğrulup güneşe karşı yarışa başladı.

8

Dik yamaçtan çeyrek mil kadar indikten sonra patika bir yola dönüşmüştü. Daha doğrusu yola değil de, yerde paralel iki tekerlek izine. Yol bir yanı uçurum olan keskin virajlarla döne döne inerken Pitt hep koşuyordu. Yaralıydı, yarası hafifti ama çok kan kaybetmişti. Karşısına o an bir doktor çıksa onu hemen bir hastaneye yatırırdı.

Labirentten kurtulduğu andan beri *Albatros* un *İlk Girişim* in savunmasız bilim adamlarıyla mürettebatını taraması geliyordu gözlerinin önüne. Kurşunların et ve kemikleri parçaladığını, beyaz araştırma gemisinin kanla boyandığını görüyordu. Brady Üssündeki yeni avcı jetleri, tabii Güney Afrika'dan şafaktan önce gelmişlerse, kalkana kadar her şey olup bitecekti. Bu görüntüler Pitt'i gücünün sınırlarını aşmaya zorluyordu.

Birden durdu. İlerdeki gölgeler arasında bir kıpırtı vardı.

Hemen yoldan çıkıp kestane ağaçları arasına girerek bu beklenmedik engele yan taraftan yaklaşmaya çalıştı. O soluk ışıkta bile, bir kayaya bağlı olan besili eşeği seçmemesine olanak yoktu.

Tek başına duran hayvan Pitt'in gelişini duyunca başını hafifçe yana eğdi ve yumuşak bir sesle anırdı.

"Eh, bir jokeyin dualarının cevabı değilsin kuşkusuz," diyerek sırıttı Pitt. "Ama dilenciler de umduklarını değil bulduklarını alırlar." Hayvanın ipini kayanın çevresinden çözüp hemen kaba saba bir yular yaptı. İpi biraz sabır gösterip eşeğin burnuna geçirdi. Sonra da üstüne bindi. "Haydi bakalım. Yürü şimdi. "

Ama eşek yerinden kıpırdamadı bile.

Pitt hayvanın sert sağrısına vurdu. Yine bir hareket olmadı. Hayvanı tekmeledi, üstünde zıpladı, boşuna. Hayvan anırmadı bile. Uzun kulakları geriye yatmış duruyor, hiç kıpırdamıyordu.

Pitt Yunanca sözcük bilmiyordu, bildiği sadece birkaç addı.

Bu aptal eşek de herhalde adını bir Yunan tanrısından ya da kahramanından almıştı.

"Yürü bakalım Zeus... Apollo... Poseidon... Herkül. Ya Atlas'a ne dersin?" Eşek taş kesilmiş gibiydi. Birden bir fikir geldi Pitt'in aklına. Eğilip hayvanın alt kısmını kontrol etti. Eşeğin altından sarkan herhangi bir şey yoktu.

"Özür dilerim benim dilber yaratığım," dedi hayvanın kulağına. "Haydi, güzel Afrodit'im, gidelim artık."

Hayvan kuyruğunu sallayınca Pitt yaklaştığını anladı.

"Atlanta?"

Başka bir şey olmadı

"Athena? "

Kulaklar birden dikildi ve eşek başını çevirip iri ve şaşkın gözlerle Pitt'e baktı.

"Haydi, Athena, yürü bakalım!"

Athena bir iki kere ayağını yere vurdu, sonra yürümeye başladı.

Pitt, Liminas eteklerine vardığında sabah serinlemiş, orman ve çimenlikler çiyle kaplanmaya başlamıştı. Liminas eski bir kentin üstüne inşa edilmiş tipik bir Yunan kıyı köyüydü. Kıyıda yarım ay biçimindeki liman tuzlu hava, balık, dizel yakıt kokusu ve balıkçı tekneleriyle tam bir seyahat broşürünü andırıyordu.

Ahşap tekneler kumsalda karaya vurmuş balinalar gibi yatmaktaydı. Beyaz kumsalın gerisinde yüksek sırıklar üzerine kuruması için balık ağları gerilmişti. Bunların ardında köyün ana caddesi vardı; kapalı kapılar ve panjurların ardında tek bir ışık bile yoktu.

Pitt dar bir kavşakta eşekten indi, hayvanı bir posta kutusuna bağladı. Sonra cüzdanından çıkardığı bir on dolarlığı semerinin kenarına sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim, Athena, üstü kalsın," dedi

Sonra hayvanın yumuşacık burnunu sevgiyle okşadı, pantolonunu çekti ve titrek adımlarla kumsala doğru yürüdü.

Pitt çevrede bir telefon teli aradıysa da bulamadı. Sokaklarda park etmiş otomobil ya da başka araç da yoktu. Bir yerde bir bisiklete rastladı ama Brady Üssüne kadar yedi mil pedal çevirecek gücü yoktu. Zaten

telefon ya da arabası olan birini bulsa bile ne işe yarardı ki, Yunanca bilmiyordu.

Saati 3:59'u gösteriyordu. Kırk bir dakika sonra cehennem gibi bir şafak başlayacaktı. Gunn ile *İlk Girişim*'dekileri uyarmak için sadece kırk bir dakikası vardı. Pitt denize baktı; üsse karadan yedi mil, denizden gemiye dört mil vardı. Boşa harcayacak zamanı kalmamıştı artık. Bir tekne çalmak zorundaydı. Neden olmasın, diye düşündü. Eşek çalan insan tekne de çalardı.

Birkaç dakika sonra paslı tek silindirli bir motoru olan epey eski bir tekne buldu. Biraz zorlandıktan sonra motoru çalıştırabilmişti. Yerinden kıpırdayamayacak kadar bitkin olan Pitt sadık meyve bıçağıyla ipi kesip vitesi geriye itti. Boyaları yer yer dökülmüş olan küçük tekne tek motoru öksürerek limanın içine doğru iteledi, yüz seksen derecelik bir dönüşten sonra eski Roma mendireğinden çıkıp denize açıldı.

Pitt tekne alçak dalgalar üstüne savrularak ilerlerken gaz düğmesini sonuna kadar çekti; saatte belki de yedi mil yapıyordu şimdi. Arkada ayakta durup dümeni paslı krankı çevirmekten kanayan elleri arasında tuttu.

Yarım saat geçmişti, doğuda ufuk aydınlanıyor, ama tekne hala adanın çevresini dolanıyordu. Çok ağır gidiyordu Ama gidilen her karış *İlk Girişim*'e biraz daha yaklaşmak demekti. Pitt arada sırada başının göğsüne düştüğünü, uyukladığını farketti. Birden adanın burnunun hemen bir mil kadar ötesinde alçak gri bir gölge gördü. Demir atmış bir gemiyi belirleyen ön ve arka ışıklarını tanıdı. O anda güneşin ilk ışıktan parmaklan da *İlk Girişim*'in siluetini gözler önüne sermişti. Önce gövde geldi, sonra vinç ve radar, ardından da güverteye saçılmış olan bilimsel Pitt yaşlı motorla konuşuyor, biraz daha hızlı dönmesi için yalvarıyordu. Tek silindirli motor da karşılık olarak çatırdıyor, tak tuk ediyor, çarpık pervane yenmiş yatağında gacır gacur sesler çıkararak dönmeye devam ediyordu. Şafağa karsı yarış kıyasıya olacaktı.

Pitt motoru kapıp vitesi geri takarken *İlk Girişim*'in bordasına bindirdiğinde güneş de ufukta kızıl bir top gibi belirmişti.

Yerinden kıpırdayacak gücü kalmamış olan Pitt, "Hey, gemidekiler!" diye seslendi.

"Ulan aptal herif!" diye biri ses verdi. "Önüne baksana."

Küpeşteden gölgeli bir yüz uzanıp gemiye çarpan küçük motora baktı. "Bir daha geleceğini haber ver de, kenara bir hedef çizelim."

Pitt içinde bulunduğu gerilime ve yaralarının alev alev yanmasına karşın gülmekten kendini alamadı. "şaka için çok erken bir saat seçtin," dedi. "Dalga geçmeyi bırak da bana bir el ver hele."

"Neden?" diye sordu konuşanın kim olduğunu anlamak için gözlerini kısan nöbetçi. "Sen kimsin? "

"Ben Pitt'im ve yaralıyım. Haydi, şimdi saçmalamayı kes de acele et. "

"Gerçekten siz misiniz, binbaşım?"

"Ne istiyorsun yani? Nüfus kaydını mı?"

"Hayır, efendim." Nöbetçi gözden kaybolup hemen sonra bir çengelle merdivende belirdi. Çengeli motorun kıçına atıp içeri atladı, ayağı bir tahtaya takıldı ve olanca hızıyla Pitt'in üstüne devrildi.

Pitt adamın ağırlığı altında inleyerek gözlerini kapattı. Bir daha açtığında da Ken Knight'ın sarı sakalıyla yüz yüze geldi.

Knight bir şey söyleyecek olduysa da sonra altındaki kanlı vücudu gördü. Pitt'in durumu genç bilim adamının benzini soldurmuştu bir anda. Gözlerine inanamayarak kaskatı kesildi.

"Orada kırık bir koltuk değneği gibi oturmayı bırak," dedi Pitt.

"Beni çabuk Yarbay Gunn'ın kamarasına götür."

"Aman Tanrım!" Knight başını şaşkın şaşkın iki yana sallıyordu.

"Ne oldu size böyle?"

"Bunu daha sonra konuşuruz." Pitt ellerine dayanarak ileri doğru emekledi. "Bana yardım et sersem herif."

Knight, Pitt'i merdivenden çıkarıp güverteye taşıdı. Gunn'ın kamarası önünde durup kapıya bir tekme savurdu. "Kapıyı aç, Yarbay Gunn. Acil durum."

Gunn üzerinde sadece donu ve gözlüğü olduğu halde kapıyı açtı. Dekanın karısıyla bir motel odasında yakalanmış şaşkın bir profesöre

benziyordu. "Neler oluyor?" Birden sustu.

Knight'ın taşıdığı kanlı şeyi görmüştü. Kalın camların altında gözleri irileşti. "Aman Tanrım! Dirk, sen misin? Ne oldu?"

Pitt yine gülümsemeye çalıştı, ama sadece üst dudağını hafifçe kıvırabilmişti. "Cehennemden geliyorum. Teknede meteoroloji aletleri var mı?"

Gunn Yanıt vermedi. Knight'a hemen gemi doktorunu çağırmasını emretti. Sonra Pitt'i kamaraya sokup dikkatle ranzaya yatırdı "Sakin ol, Dirk. Hemen gerekeni yaparız. "

"Rudi, hiç vaktimiz yok." Dirk parçalanmış elleriyle Gunn'ın bileklerine sarıldı. Teknede meteoroloji aletleri var mı?"

Gunn şaşkın şaşkın baktı Pitt'e. "Evet, meteoroloji verilerini kaydedecek çeşitli aletlerimiz var. Neden sordun?"

Pitt, Gunn'ın bileklerini bıraktı. Dirsekleri üzerinde doğrulurken gözlerinde beliren soğuk gülümseme dudaklarına yayıldı.

"Bu gemi az sonra Brady Üssüne saldıran uçağın saldırısına uğrayacak."

"Sen aklını kaçırmışsın." Gunn, Pitt'in oturmasına yardım etti.

"Vücudum berbat halde olabilir ama aklım Su anda seninkinden daha sağlamdın şimdi beni iyi dinle, senden şunları yapmanı istiyorum."

Mavi ton üzerinde küçük sarı uçağı ilk gören büyük vincin tepesindeki nöbetçi oldu. Onun hemen ardından Pitt ve Gunn da üç yüz metreden uçan uçağın iki mil ilerde olduğunu gördüler. Daha önceden görmeleri gerekirse de, uçak tekneye güneş yönünden yaklaşmaktaydı.

Pitt beyaz keçi sakallı doktorun göğsünü sarması için kolunu uzatarak, "On dakika geç kaldı," dedi. Pitt'in kaptan köşkünde gidip gelmesine pek aldırış etmeden işini yapıyordu. Son düğümü de iyice sıktı. "Binbaşım, şu anda ancak bu kadarını yapabilirim, " dedi. "Siz böyle oradan oraya koşuşturup emir yağdırırken elimden bundan fazlası gelmez."

Pitt gözlerini gökten ayırmadan, "Kusura bakma, doktor," dedi. "Ama muayenehanenize gelmeme fırsat yoktu. Sen şimdi bir an önce aşağı in. Küçük savaş taktiğim ise yaramazsa, için başından aşacak az sonra."

Güneşten iyice esmerleşmiş doktor hiçbir şey söylemeden eski meşin çantasını kapatıp aşağı indi.

Pitt küpeşteden çekilip Gunn'a baktı. "Bağlantı tamam mı?"

"Emrini bekliyorum." Gunn gergindi, ama hazır ve hevesli görünüyordu. Elindeki küçük kara kutudan çıkan bir tel önce radar direğine, oradan da parlak sabah göğüne yükseliyordu. "O eski kutunun pilotu bu yemi yutacak mı dersin?"

"Tarih her zaman tekrarlar," dedi Pitt güven dolu bir sesle.

Gunn o gerilim dolu anda bile Pitt'te şafaktan bu yana yer almış olan şaşırtıcı değişikliğe bakıyordu. O berbat durumda tekneye çıkan adam gitmiş, yerine şimdi burun delikleri savaş kokusu almış bir savaş atını andıran insan gelmişti.

Pitt arkadaşının kolunu tutup çekti. "Yere yat, yoksa Şok dalgasıyla bir anda kendini suyun içinde bulursun. Sana söyler söylemez bağlantıyı yapmaya hazır ol."

Parlak sarı uçak şimdi geminin çevresinde dönerek savunma önlemlerini yokluyordu. Motorun sesi Pitt'in kulaklarını çınlatmaktaydı. Pitt dürbünle uçağa bakınca gülümsemekten kendini alamadı; kanatların kumaşındaki ve gövdedeki delikler Giordino'nun atışlarının isabetinin kanıtlarıydı. Dürbünü yukarı doğru yükselen kara tele çevirince umutlar birden kesinliğe dönüştü.

"Sakin ol… Sakin ol..." diye söylendi. "Sanırım şimdi peyniri dişlemeye kalkacak."

Peynir, diye düşündü Gunn. Yukardaki balona peynir diyor.

Pitt'in meteoroloji aleti sorduğunda o lanet hava balonundan söz ettiği kimin aklına gelirdi ki? Şimdi balonun altında elli kiloluk patlayıcı vardı. Gunn küpeştenin kenarından gümüş rengi balonla altında sallanan öldürücü pakete baktı. Balona ve patlayıcıya bağlı olan elektrik teli üç yüz metre yükseklikte ve gemiden yüz elli metre uzaktaydı. Normalde denizaltını araştırmak üzere yeraltı şok dalgaları yaratmak için kullanılan patlayıcıların şimdi havada uçan bir uçağı patlatması akla gelecek şey miydi?

Uçağın motor gürültüsü artarken Pitt bir an için onun doğruca gemiye

dalacağını sandı, ama sonra iniş açısının çok geniş olduğunu farketti. Pilot balona doğru dönüyordu. Pitt hedef oluşturduğunu bilerek daha iyi görmek için ayağa kalktı. Motorun sesi değişti ve makineli tüfekler parıltılı suların üstünde salına salına bekleyen gaz dolu balona yöneldi. Ne bir duraksama vardı, ne de menzil ayarlaması. Makineli tüfeklerin takırtısı saldırının başladığını işaret ediyordu.

Helyum dolu balonun naylon kılıfı bir anda delik deşik oldu.

Balon önce gevşedi, sonra kuru bir erik gibi büzüldü ve denize doğru düşmeye başladı. Sarı *Albatros* balonun tam üstünden geçerek *İlk Girişim*'e dalış için dönmeye hazırlandı. "Şimdi!" diye bağıran Pitt kendini yere attı.

Gunn düğmeye bastı.

Bundan sonraki an sonsuza kadar uzanacak gibi geldi. Gemi korkunç bir patlamayla sarsıldı. Sabahın sessizliği binlerce camın bir fırtına tarafından parçalanmasına benzer bir sesle inledi. Gökyüzü bir anda duman ve alevlerden oluşan turuncu ve siyah bir renge bürünmüştü. Patlamanın şiddeti Pitt ile Gunn'ı soluksuz bırakmış, iç organları sanki ani bir darbe yemiş gibi sıkışmıştı.

Sıkı sargılar içinde kaskatı kesilmiş olan Pitt soluk almakta güçlük çekerken ayağa kalkıp gittikçe yaydan kara bulut içinde *Albatros*'u görmeye çalıştı. Ama yükselen dumandan başka bir şey göremedi; uçak ve pilotu görünürde yoktu. Birden ne olduğunu anladı. Kendisinin bağırmasıyla patlama arasında geçen birkaç saniye uçağı parçalanmaktan kurtarmadı. Bakışlarını ufka doğru indirince uçağı gördü; motoru ölmüş, havada planör gibi sarsılarak ilerlemekteydi.

Pitt dürbünü kapıp *Albatros*'a çevirdi. Ardından dumanlar ve alevler fışkırıyordu. Alt kanatlardan biri aniden kopup düşerken uçak yüksek bir yerden atılmış kâğıt gibi dönerek düşüyordu. Bir an havada asılı durur gibi kaldı, sonra sulara gömüldü.

"Düştü," diye heyecanla bağırdı Pitt. "Başardık."

Gunn bir köşede yatıyordu. Emekleyerek Pitt'in yanına gelip başını kaldırdı. "Ne kadar uzakta ve ne yönde?"

"İskele tarafında, iki mil kadar uzakta." Pitt dürbünü indirip Gunn'ın

solgun yüzüne baktı. "Sen iyi misin?"

Gunn başını salladı. "Biraz soluğum kesildi, hepsi o kadar."

Pitt gülümsedi, ancak gözlerinde neşeden eser yoktu. Kendiyle gurur duyuyordu, planının sonucundan memnundu "Motorla birkaç dalgıç gönder," dedi. "Hayaletimizin nasıl biri olduğunu çok merak ediyorum."

"Olur. Dalış ekibinin başında ben olacağım. Ama bir koşulum var: sen hemen benim kamarama ineceksin. Doktorun seninle işi bitmedi henüz."

Pitt omuzlarını silkti. "Kaptan sensin." Yine küpeşteye dönüp sarı *Albatros*'un mezarı olan noktaya baktı.

On dakika sonra Gunn ile dört kişi dalma teçhizatını motora yükleyip yola çıktıklarında Pitt hala güvertedeydi. Motor doğruca uçağın kaybolduğu noktaya hareket etti. Pitt dalgıçların parıltılı mavi sulara daldıklarını görene kadar bekledi.

Yanı başında biri, "Haydi bakalım, Binbaşı," dedi.

Pitt dönünce sakallı doktorla burun buruna geldi. Sırıtarak,

"Beni kovalamanın sana bir yararı yok, doktor bey," dedi. "Seninle evlenmeye hiç niyetim yok."

Mavi gözlü gemi doktoru gülümsemesine karşılık vermeden merdivenin altındaki Gunn'ın kamarasını işaret etti.

Pitt'in hırpalanmış vücudunu doktorun ellerine teslim etmekten başka yapacağı şey yoktu. Kamarada kendinden geçmemek için bir süre direndiyse de, verilen uyuşturucuya yenik düştü ve çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

9

Pitt kamaranın duvarındaki aynadan kendisini seyreden süzülmüş ve çirkin yüze bakıyordu. Kam saçları alnına ve kulaklarına düşmüş, çevresindeki damarları patlamış koyu yeşil gözlerinin üstünde bakımsız bir taş gibi duruyordu. Fazla uzun uyumuş değildi; saatine göre sadece dört saat geçmişti. Onu uyandıran deniz üzerinde Afrika'dan gelen ve

ateşten parmaklarını derisine gömen sıcak dalgasıydı. Vantilatörün kapalı olduğunu farkedip açtıysa da, fazla bir yararı olmadı. Kamara öyle bir ısınmıştı ki, vantilatörün ancak akşama doğru bir yararı olabilirdi. Musluğa gidip yüzünü iyice yıkadı.

Sonra şöyle bir kurulanarak bir gece önce olanları düşünmeye koyuldu. Willie ve *Maybach-Zepplin*, Villa, Von Till ile içki, Teri'nin güzelliği, solgun yüzü, sonra labirent, köpek ve kaçış, Athena; sahibi eşeği bulmuş muydu acaba? Balıkçı teknesi, bu sabah, sarı *Albatros* ve patlama, şimdi de Gunn ve arkadaşlarının uçağı ve esrarengiz pilotunun cesedini bulup çıkarmalarını bekleme. Bu işin von Till ile ilgisi neydi? Yaşlı Almanın amacı neydi? Ve Teri. O tuzağı biliyor muydu? Kendini uyarmaya mı çalışmıştı? Yoksa amcası tarafından sorguya çekilmesi için mi kullanmıştı?

Pitt aklındaki bütün soruları ve düşünceleri çıkarıp atmak için başını salladı. Sargılar derisini dalamış kaçınmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Tanrım. Ne kadar da sıcaktı.

İçecek soğuk bir şey olsaydı. Doktorun üzerinden keserek çıkarmadığı tek giyeceği donuydu. Onu da çıkarıp iyice ıslattıktan sonra giydi. Aradan birkaç dakika geçince o da kurumuştu.

Kapıya hafifçe vuruldu, kırmızı saçlı kamarot çocuk başını içeri uzattı. "Uyandınız mı, Binbaşı Pitt?"

"Evet. Şimdi uyandım."

"Şey… Sizi rahatsız etmek istemezdim, ama doktor rahat olduğunuzdan emin olmak için on beş dakikada bir sizi yoklamamı istemişti."

Pitt gence ürkütücü bir bakış fırlattı. "Havalandırma kapalıyken bu cehennemde rahat edilir mi?"

Gencin güneş yanığı yüzünde şaşkın bir bakış belirdi. "çok affedersiniz, efendim. Yarbay Gunn'ın havalandırmayı açık bıraktığını sanmıştım."

"Olan oldu bir kere. İçecek soğuk bir şey var mı?"

"Bir şişe FIX ister miydiniz?"

Pitt'in gözleri kasıldı. "Bir şişe ne?"

"FIX. Yunan birası."

"Pekâlâ."

"Hemen getiririm, efendim." Genç kapıyı kapattı. Ama aradan bir an geçmeden başını yine içeri uzattı. "Özür dilerim, Binbaşım. Az daha unutuyordum. Albay Lewis ve Yüzbaşı Giordino sizi bekliyorlar. Albay içeri girip sizi uyandırmak istedi ama doktor izin vermedi. Bunu denerse kendisini gemiden attırmakla bile tehdit etti. "

"Peki, gelsinler bakalım. Ama ben buhar olup uçmadan birayı getir de."

Pitt ranzaya uzanıp buruşuk çarşafları elleriyle sırılsıklam etmeye devam etti. Kafasının içinde durmadan geçmişin en küçük ayrıntılarını düşünüyor, gelecek için planlar yapmaya çalışıyordu.

Lewis ve Giordino, gelmekte hiç zaman kaybetmemişlerdi. Giordino NUMA merkezinden bir haber alabilmişse bulmacanın kayıp parçalarından birini elde etmiş olabilirlerdi. Bulmacanın dört köşesi giderek belirginleşiyordu ama ona parçaları bilinmeyenlerle karmakarışık kötülük dolu yüzü beliriyordu gözlerinin önünde. Büyük beyaz köpek. Onu bulmacanın bir başka yerine sokmaya çalıştı ama başaramadı. Çok garip diye düşündü. Köpek uyması gereken yere uymuyor. Her nedense hayvanı von Till ile Kurt Heibert arasında bir yere sokamıyordu.

Lewis birden ses duvarını deler gibi daldı içeri. Yüzü kıpkırmızıydı. Ter damlacıkları burnundan bıyığına iniyor, bir ormanda kaybolan yağmur gibi yok oluyordu. "Binbaşı şimdi yemek davetimi kabul etmediğine pişman oldun mu ha?"

Pitt gülümsedi. "Dün gece birkaç kere midyelerinizi geri çevirdiğim için pişmanlık duymadım diyemem doğrusu." Göğsünü işaret etti. "Ama hiç olmazsa öteki davet bende uzun zaman kalacak anılar bıraktı. "

Giordino, Lewis'in ardından Pitt'e elini salladı. "Seni yalnız bıraktığımda başına neler geliyor gördün, değil mi?"

Pitt, Giordino'nun yüzündeki gülümsemenin yanı sıra gözlerindeki kaygıyı da görmüştü. "Al, gelecek sefere benim yerime seni göndereceğim, söz veriyorum."

Giordino güldü. "Eğer ertesi sabah olacaklar bunlarsa zahmet etme."

Lewis ranzanın karşısındaki iskemleye çöktü. "Burası da çok sıcak. Bu lanet yüzen müzelerin havalandırma tertibatları yok mudur? "

Pitt, Lewis'in huzursuzluğu karşısında sadistçe bir zevk hisseder gibi oldu. "Kusura bakmayın, albayım. Havalandırma ağı çalışmış olmalı. Ama birkaç dakika sonra sıcaklığa daha dayanılır bir hale dönüştürecek biralar geliyor. "

"Şu anda Ganj nehrinden bir bardak suya bile fitim."

Giordino ranzanın üzerine eğildi.

"Tanrı aşkına Pitt dün gece bizden ayrıldıktan sonra ne yaptın böyle? Gunn'ın telsizinde kuduz bir köpekten söz ediliyordu."

"Anlatacağım, ama önce ben bir iki soruma yanıt istiyorum."

Pitt, Lewis'e döndü. "Albay, Bruno von Till'i tanıyor musunuz? "

"von Till'i tanıyor muyum?" diye tekrarladı Lewis. "Pek az. Bir kere kendisiyle tanıştırıldım, birkaç kere de kasaba ileri gelenlerinin verdikleri davetlerde karşılaştım, hepsi o kadar işte. Anladığım kadarıyla esrarengiz biriymiş."

"Peki, ne işle meşgul olduğunu biliyor musunuz?" diye Pitt umutla sordu.

"Küçük bir filosu var. " Lewis bir an durup gözlerini kapattı. Sonra hatırlamış gibi açtı yine. "Minerva. Evet, Minerva Denizcilik. "

"Hiç duymadım," diye mırıldandı Pitt.

"Hiç sanmam. Tasos çevresinde gördüğüm paslı teknelere bakılırsa başkasının duyduğunu da sanmam."

Pitt'in gözleri kısıldı. "Von Till'in tekneleri Tasos kıyılarında mı çalışıyor? "

Lewis başını salladı. "Evet, haftada bir falan biri geçer. Hepsinin bacalarında kocaman sarı bir M harfi olduğundan tanınmaları kolaydır."

"Açıkta mı demirlerler, yoksa Liminas'a mı yanaşırlar?" Lewis başını salladı. "ikisine de hayır. Gördüğüm her gemi güneyden gelir, adanın çevresini dolanır ve yine güneye doğru gider."

"Durmadan mı?"

"Yarım saat kadar eski yıkıntıların açığında dururlar, ama hepsi o kadar.

Pitt ranzadan kalktı. Giordino'ya sonra da Lewis'e soru dolu bir ifadeyle baktı. "Bu garip işte."

"Neden?" diyerek bir puro yakan Lewis sordu.

"Tasos, Süveyş Kanalı deniz yolunun en az beş yüz mil kuzeyindedir. Von Till gemilerine neden fazladan bin mil yol yaptırsın ki? "

"Bilemem," dedi Giordino sabırsız bir sesle. "Ayrıca umurumda bile değil. Bu bilmeceleri bırakıp da dün geceki serüvenlerini anlat bakalım. Bu von Till'in dün geceyle ne ilgisi var?"

Pitt kalkıp gerinirken vücudunun kaskatı kesilmesiyle irkildi. Ağzı kum doluydu sanki; boğazıysa hiç bu kadar kurumamıştı. O bira getirecek oğlan da nerede kalmıştı? Pitt Giordino'nun sigara paketini görünce bir tane istedi. Sigarayı yakıp çekince ağzındaki tat bin beter oldu.

"Tamam" dedi, "size her şeyi en başından anlatacağım. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakmakta serbestsiniz. Bunu anlayışla karşılayacağımdan emin olabilirsiniz. Çelik duvarları el değmeyecek kadar ısınmış kamarada Pitt hikâyesini anlattı. Hiçbir şey saklamamıştı, hatta Teri'nin kendisini von Till'e ihbar etmiş olabileceği kuşkusunu bile. Lewis zaman zaman başını düşünceyle sallıyor ama bir şey söylemiyordu; aklı başka bir yerde gibiydi. Giordino ağır adımlarla daracık kamaranın içinde dolaşıyordu.

Pitt'in sözü bitince kimse konuşmadı. on saniye geçti sonra yirmi, sonra otuz. Hava terden rutubetlenmiş, puro ve sigara dumanından bayatlamıştı.

"Peri masalına benzediğini biliyorum" dedi Pitt. "Mantıklı değil ama olanlar bunlardı ve hiçbir şeyi saklamış değilim."

"Anlattıklarının, akıl almayacak şeyler olduğunu kabul ederim, ama gerçekler de seni doğruluyor" diyen Lewis mendili o antika uçağın bu gemiye saldıracağını ve hatta bunun zamanını bile söyledin."

"von Till bana bir ipucu vermişti. Gerisi varsayımdı. "

"*İlk Girişim*'den kurtulmak için eski bir çift kanatlı uçakla hem kara, hem

deniz saldırısına kalkışmak bana biraz mantıksız geliyor, " dedi Giordino.

"Aslında değil. Von Till sabotaj hareketlerinin NUMA'nın araştırmalarını durdurmayacağını anlamıştı."

"Onu buna iten ne oldu peki?" diye Giordino sordu.

"Gunn inatçıydı," dedi Pitt. "Kaza olduğunu sandığı şeyler karşısında demir alp buradan uzaklaşmaya yanaşmadı. Von Till'in başka bir yol bulması gerekiyordu. Eski uçağı kullanmak dâhice bir şeydi. Brady'ye modern bir jet uçağı gönderseydi uluslararası bir kriz kopuverirdi. Yunanlılar, Ruslar, Araplar; hepsi işe karışırlar, ada birden askerle dolardı. Hayır, von Till akıllıydı: antika *Albatros* bizim hükümeti biraz küçük düşürdü ve Hava Kuvvetlerine birkaç milyona mal oldu, ama herkes diplomatik bir pislikten ve silahlı bir çatışmadan kurtulmuş oldu."

"çok ilginç, binbaşı," dedi Lewis kuşku dolu bir sesle "çok ilginç... Ve çok eğitici. Ama kafamı kurcalayan bir soruyu yanıtlayabilir misiniz acaba?"

"Neymiş o, elendim?" Pitt adama ilk kez efendim diye hitap ediyordu ve bundan hiç de hoşlanmamıştı.

"Başımıza bütün bunları getiren bu deniz adamları burada ne arıyorlar?"

Pitt sırıttı. "Bir balık."

Lewis'in gözleri irileşti, az daha purosunu kocaman göbeğinin üzerine düşürüyordu. "Ne?"

"Bir balık. Takma adı Bilmece; yasayan bir fosil olduğu söylenen bir tür. Gunn bunlardan birini yakalamanın son on yılın en büyük bilimsel başarısı olacağını söyledi." Pitt biraz abartılı konuştuğunun farkındaydı ama Lewis'in o azametine de çok içerlemişti.

Lewis iskemlesinden kalkarken yüzü hiç de hoş değildi. "Yani komutam altındaki üste on beş milyon dolarlık uçak imha ediliyor, askerlik mesleğim tükenme noktasına geliyor ve bunun nedeni de lanet bir balık, öyle mi?"

Pitt ciddi görünmeye çalışarak, "Evet, albayım, sanırım böyle diyebiliriz," dedi. Lewis başını iki yana sallarken yüzünde hüzünlü bir

yenilgi ifadesi belirdi. "Tanrım, Tanrım, haksızlık bu."

Tam o anda madeni kapıya vuruldu. Kamarot çocuk bir tepsi içinde üç kahverengi şişeyle içeri girdi.

"Getirmeye devam et." dedi Pitt "Ve soğuk olsunlar."

"Baş üstüne, efendim. " Delikanlı tepsiyi masanın üzerine bırakıp çıktı.

Giordino, Lewis e bir bira uzattı "Alın albay, için ve Brady ye olanları unutun. Vergi mükellefleri nasıl olsa bu masrafın altından kalkarlar."

"Bu arada ben de herhâlde kalp krizi geçirdim." Lewis sönmüş bir iç lastik gibi iskemleye oturdu.

Pitt dışı buzlu şişeyi alnına sürdü.

Giordino birasını yudumlarken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Pitt omuzlarını silkti. 'Henüz bilemiyorum. Bu Gunn'ın *Albatros*'un kalıntıları arasında bulacaklarına bağlı. "

"Bir fikrin var mı?"

"Şu anda yok. "

Giordino sigarasını küllüğe bastırdı. "Başka bir şey olmasa bile bence biz, dün bu saate göre, oyunda bir hamle ilerde sayılırız. Senin sayende Birinci Dünya Savaşından kalma hortlak artık yok ve saldırıların ardında kimin olduğunu hemen hemen biliyoruz. Şimdi iş Yunan makamlarına von Till'i yakalatmak. "

"Yeterli değil," dedi Pitt. "Bu, bir savcının cinayet için nedeni olmayan birini cinayetten suçlamasına benzer. Bu entrika için bizce geçerli olmasa bile, mutlaka bir neden olması gerek. "

"Nedeni ne olursa olsun, hazine değil."

Pitt, Giordino'ya baktı. "Sormayı unuttum. Amiral Sandecker mesajına yanıt verdi mi? "

Giordino boş şişeyi çöp sepetine attı. "Bu sabah, albayla buraya gelmemizden hemen önce. " Giordino tavanda yürüyen bir sineğe baktı. Sonra geğirdi.

"Ee?" diye sordu Pitt.

"Amiral, Milli Arşivi on kişilik bir ekiple taramış. Sonunda hepsi aynı kanıya varmışlar: Tasos kıyılarında batık hazine falan yok. "

"Peki, kaydı olan batıklardan herhangi birinde değerli bir yük olabilir miymiş?"

"Kayda değer bir şey yok." Giordino cebinden bir kâğıt çıkardı. "Amiralin sekreteri telsizle son iki yüz yıl içinde Tasos bölgesinde kaybolan gemilerin listesini yazdırdı. Fazla uzun bir liste değil. "

Pitt gözlerini yakan tuzlu terleri sildi. "Bir iki örnek ver bakalım. "

Giordino listeyi dizlerinin üstüne yerleştirip monoton bir sesle okumaya başladı. "**Mistral, Fransız fırkateyni, 1753'te batmış. Clara G., İngiliz kömür şilebi, 1856'da batmış. Admiral DeFosse, Fransız zırhlısı, 1872'de. Scyla, İtalyan, 1876'da. Daphne, İngiliz gambotu...**"

"1915'e gel," diye Pitt sözünü kesti.

"**HMS Forshire, İngiliz kruvazörü, Alman kıyı bataryaları tarafından 1915'te batırılmış. Von Scroder, Alman destroyeri, İngiliz gemisi tarafından 1916'da batırılmış. U-19, Alman denizaltısı, 1918'de İngiliz uçakları tarafından batırılmış.**"

Pitt esneyerek, "Devam etmene gerek yok, " dedi. "Listedekilerin çoğu savaş gemileri. Bunlardan birinin hazine taşıyor olması ihtimali çok zayıf. "

Giordino başını salladı "Washington'dakiler batık hazine kaydı yok dediler."

Hazine sözü üzerine Lewis'in gözleri parlamıştı. "Ya eski Yunan ya da Roma gemileri?" dedi. "O kadar eskilerin kaynağı yoktur. "

"Doğru," dedi Giordino. "Ama Dirk'in demin söylediği gibi Tasos bilinen deniz yollarının dışında. Aynı şey antik çağın ticaret yolları için de geçerlidir."

Lewis, "Ama ayaklarımızın altında bir servet varsa ve von Till bunu bulmuşsa, gizli tutacağı da kuşkusuzdur'" dedi.

"Batık hazine bulmayı yasaklayan bir yasa yok. Neden saklasın ki?"

"Açgözlülük," dedi Pitt. "Çılgıncasına açgözlülük. Yüzde yüzü istemek, başkalarıyla paylaşmamak ya da servetin bulunduğu yerin devletine vergi ödememek. "

Lewis öfkeli bir sesle, "Bazı devletlerin istedikleri büyük paralar göze alındığında von Till'i böyle bir sırrı sakladığı için kınayamam," diye atıldı.

Kamarot gelip üç şişe bira daha bıraktı. Giordino kendisininkini bir dikişte bitirdi, şişeyi çöp sepetine ötekinin yanına attı.

"Ben bu işten hiç hoşlanmadım," dedi.

"Ben de, " dedi Pitt. "Bütün mantıklı yollar hep bir çıkmaz sokakla son buluyor. Bu hazine konuşması bile anlamsız. Von Till'i hazine peşinde olduğunu söyletmeye çalıştım ama hiç ilgilenmedi bile kurnaz herif. Bir şey saklamaya çalışıyor, ama bu ne kayıp elmaslar, ne de batık altın külçeler." Pitt susup lombozdan Tasos'un sıcak dalgalan altında uyuduğu yöne baktı. "Çözüm başka bir yerde, ya adada ya adanın yakınlarında ya da her ikisinde. Gunn, *Albatros*'u çıkardığında daha çok şey öğreneceğiz. "

Ellerini ensesinde kavuşturan Giordino arkasına yaslandı.

"Şimdi yola çıksak yarın sabah bu saatte Washington'da oluruz. Esrarengiz uçak denizin dibini boyladığına göre *İlk Girişim*'deki kazaların kimin başının altından çıktığını biliyoruz. İşler bundan sonra normale dönecektir. Memlekete dönmememiz için hiçbir neden görmüyorum."

Lewis'e ilgisizce baktı. "Albayın da Brady Üssünde çıkacak acil durumların üstesinden gelebileceğinden hiç kuşkum yok."

"Bu anda gidemezsiniz!" Lewis ter içindeydi, güçlükle soluk alıyor, öfkesini gizlemeyi başaramıyordu "Amiral Sandecker'le ilişkiye geçeceğim ve... "

"Merak etmeyin, albay," dedi Gunn kap önünden. "Binbaşı Pitt ve Yüzbaşı Giordino, Tasos'tan bir yere gidecek değiller." Pitt merakla baktı. Gunn'ın yüzünde sevinçli bir ifade yoktu; aksine bıkkındı yüzü, bomboştu. Artık umursamayan bir insanın yüzü. Yorgunluktan omuzları çökmüştü, derisi tuzlu su damlacıklarıyla parlıyordu. Üzerinde sadece kısacık bir mayo, gözünde gözlükleri vardı. Dört saatlik dalış adamı tüketmişti.

"Korkarım haberler kötü, " dedi Gunn.

"Ne oldu, Rudi?" diye atıldı Pitt. "Uçağı ve pilotun cesedini çıkaramadınız mı?"

Gunn zayıf omuzlarını silkeledi.

"Hayır. "

"O kadar kötü müydü?"

"Daha da beter."

"Anlat. "

Gunn yarım dakika kadar konuşmadan durdu. Kamaradakiler gemiden gelen gürültüleri duyuyorlardı ve o an Gunn'ın ağzının yorgunlukları çarpıldığını gördüler.

"inan bana, elimizden gelen her şeyi yaptık" dedi Gunn. "Kitaptaki bütün denizaltı hilelerini kulandık, ama batığı bulamadık. " Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Gitmişti, yok olmuştu!"

10

"Tasoslular tiyatroyu çok severler, onu kültürlerinin bir parçası sayarlar ve herkesi, hatta kent dilencisini bile tiyatroya gitmesi için özendirirlerdi. Eski Tasos kentinde kıtadan gelen yeni oyunların sergilendiği ilk gün tüm dükkânlar kapatılır, işler durur, cezaevlerindeki tutuklular salıverilirdi, çoğu kent olaylarından uzak tutulan fahişelerin bile mesleklerini tiyatro kapılarının çevresindeki çalılıklar arasında icra etmelerine izin verilirdi."

Yunan Milli Turist Organizasyonunu esmer rehberi kadın turistlerin yüzlerindeki dehşet ifadesine sırıtarak baktı. Hep aynı şey, diye düşündü. Kadınlar sahte bir utangaçlıkla fısıldaşırlar; boyunlarından fotoğraf makineleri ve ışıkölçerler sarkan bermuda şortlu erkekler kahkahayı basıp anlarsın ya der gibi gözlerini kırparak birbirlerini dürtüklerlerdi.

Rehber görkemli bıyığını burarak grubuna daha yakından baktı Her zamanki şişman emekli işadamları ve şişko karıları kalıntıları tarihe ilgi duyduklarından değil, ülkelerine döndüklerinde dostlarını ve komsularını

etkilemek için gezmekteydiler. Yine bakışları California'dan gelen dört genç öğretmene kaydı. Üçü çirkin ve gözlüklüydü ve durmadan kıkırdıyorlardı. Dikkatini çeken dördüncü kızdı. Esaslı biri vardı burada iri göğüsler, kısa saçlar. Uzun ve pek çok Amerikalınınkiler gibi düzgün bacaklar, flört eden ve başka şeyler vaat eden gözler. Onu daha sonra kalıntıları ay ışığında görmeye davet edecekti.

Rehber ondan sonra bakışlarını küçük kalabalığın arkalarında, devrilmiş bir sütuna yaslanıp çevrelerine kayıtsızca bakan iki adama çevirdi. Bundan daha kötü yüzlü iki kişi görmüş değildi.

İri göğüslü olan kısa boylusu - ki, İtalyan olmalıydı - insandan çok maymuna benziyordu. Yeşil gözlü uzun boylusunun kendinden emin bir tavrı vardı, ama "Dikkat: çok Tehlikelidir" gibi bir yatta da taşıyor denebilirdi. Rehber bıyığını burdu yine. Alman olmalıydı. Burnundaki ve elindeki sargılara bakılırsa dövüşmeyi seviyordu. Çok ama çok garip, diye düşündü rehber. Bu ikisi neden sıkıcı bir yıkıntı turuna çıksınlardı ki? Gemilerinden kaçmış iki denizciydiler belki. Evet, mutlaka öyle olmalı, diye düşündü.

Rehber parlak dişlerini göstererek, "Bu tiyatro 1952'de ortaya çıkarılmıştır," diye anlatmaya devam etti. "Dağdan kayan toprakların altına öylesine gömülmüştü ki, temizlenmesi tam iki yıl sürdü. Lütfen orkestra bölmesinin geometrik mozaiklerine dikkat edin. Bu doğal renkli çakıl taşlarından yapılmıştı." Adam bir an duraklayıp grubun yerdeki soluk renkli çiçek desenini incelemelerini bekledi. "Şimdi beni solunuzdaki şu merdivenden izlerseniz kısa bir yürüyüşten sonra Poseidon Tapınağına varacağız."

Yorgun bir turist rolü oynayan Pitt daha fazla gidemeyeceğini belirten bir tavırla basamaklardan birine oturup grubun gözden kaybolmasını bekledi. Saat dört buçuktu. Giordino ile *İlk Girişim*'den ayrılıp Liminas'ta bu tura katıldıklarından bu yana tam üç saat geçmişti. Şimdi Giordino ile - kısa boylu yüzbaşı elinde küçük bir çanta olduğu halde sabırsız hareketlerle yanında ileri geri yürüyüp duruyordu, turun kendileri olmadan devam ettiğine emin olana kadar beklediler. Kimsenin kendilerinin farkında olmadığından emin olunca da Giordino'ya tiyatronun sahne girişini işaret etti.

Pitt belki yüzüncü kere göğsünü sıkan sargıyı çekiştirirken

gülümseyerek gemi doktorunu düşündü. Doktor gemiyi terkedip von Till'in villasına gitmesini kesinlikle yasaklamıştı. Gunn da.

Ama Pitt ısrar edip gerekirse geminin tüm tayfasıyla dövüşmeye hazır olduğunu ve Liminas'a yüzerek de olsa gideceğini söylediğinde yaşlı doktor pes etmiş, ellerini havaya kaldırıp kamaradan fırlayıp gitmişti.

Sonunda Giordino ile sabah köyden aldığı motorla dönmüşlerdi. Neyse ki, kıyıda motorun ne öfkeli sahibi, ne de köy polisi bekliyordu. Küçük tekneyi eski yerine bağlayıp kasabanın merkezine gitmeleri birkaç dakika sürmüştü. Pitt boşuna zaman kaybı olduğunu bile bile Giordino'yu Athena'yı bağladığı yere götürmüştü ama tabii eşek ortalarda yoktu. Eşek yoktu ama daracık sokağın hemen karşısında İngilizce olarak Yunan Milli Turist Organizasyonu yazan bir tabela vardı. Ondan sonrası kolay olmuştu; programında amfitiyatro olan bir tura katılmışlar ve böylece hiç farkedilmeden von Till'in villasının gizli kapısına kadar varabilmişlerdi.

Giordino terli alnını koluyla sildi. "Günün ortasında el âlemin evine girmeye çalışıyoruz. Neden öteki saygın hırsızlar gibi geceyi beklemiyoruz, ha?"

"Von Till'i ne kadar çabuk kıstırırsak o kadar iyi olur. Bu sabah *Albatros* olayından sarsılmışsa, şimdi Dirk Pitt'i gün ortasında karşısında görmek en son bekleyeceği şeydir."

Giordino, Pitt'in gözlerindeki intikam ateşini kolaylıkla farkedebiliyordu. Onun yıkıntılar arasındaki dik yokuşlarda ne kadar güçlükle yürüdüğünü hatırlıyordu. Gunn'ın esrarengiz uçağın ortadan kaybolduğunu söylediğinde Pitt'in yüzünde beliren burukluğu ve umutsuzluğu da görmüştü. Giordino onun görev duygusuyla mı, yoksa delice bir misilleme isteğiyle mi hareket ettiğini kestirememişti.

"Bunun d0ğru y0l olduğundan emin misin? Acaba?"

"Bu tek yol," diye Pitt arkadaşının sözünü kesti "*Albatros*'u bir balina yutmuş olamaz, ama yine de geride bir tek cıvata bile bırakmadan yok oldu. Pilotun kimliğini öğrenmek pek çok şeyi çözerdi. Başka seçeneğimiz yok. Bize açık olan tek yol villayı aramaktır."

"Bence yanımıza bir hava polisi mangası almalı ve ön kapıdan zorla girmeliydik."

Pitt arkadaşına, sonra da omzu üzerinden merdivene baktı.

Al Giordino'nun ne hissettiğini çok iyi biliyordu, çünkü kendisi de aynı şeyleri hissetmekteydi... Düş kırıklığı, güvensizlik, bir yanıt bulmak için umut vaat eden her şeye sarılma. Bundan sonraki bir saat çok önemliydi; villaya görünmeden girebilecekler miydi, von Till aleyhine bir kanıt bulacaklar mıydı, Teri amcasının bilmedikleri oyununun gönüllü bir parçası mıydı?

"O kalın kafana burasının Yunan toprağı olduğunu sokamadım bir türlü," dedi. "Özel bir ikametgâha girmeye yasal hakkımız olamaz. Von Till'in kapısını kıracak olursak hükümetimizin başına aşacağımız sorunları düşünmek bile istemem. Su anda Yunanlı yetkililer tarafından yakalanırsak *İlk Girişim*'in bir turistik gezi sırasında sızmış kalmış iki tayfası rolünü oynayacağız. Bunu kabul edeceklerdir, etmemeleri için hiçbir neden yok."

"Onun için mi yanımıza silah almadık? "

"Tam üstüne bastın." Pitt yıkık kemerin önünde durdu. Demek kapı gün ışığında, hatırladığı kadar büyük ve açılmaz görünmüyordu. Parmağını paslı demirlerden biri üzerindeki kuru kan lekesine sürerek, "Burası işte," dedi.

Giordino gözlerine inanamayarak, "Yani sen bunun arasından mı geçtin?" diye sordu.

"Pek önemli değildi," diyerek sırıttı Pitt. "Başarılarımdan biri işte. Ama acele et şimdi, fazla zamanımız kalmadı. Bundan sonraki turist kafilesi kırk beş dakika sonra burada olacak."

Giordino kalın demirlere yaklaştı ve bir an sonra yapacak çok çok ve tehlikeli işleri olan bir insana dönüşüverdi. Çantayı açıp içindekileri dikkatle bir havlu üzerine serdi. Parmaklıklardan birinin çevresine yarım metre aralıkla iki parça TNT sardı, fünyeyi yerine taktı ve hepsini kalın izole bantla sıkı sıkı sardı. Sonra bunların çevresine birkaç kere kalın bir tel doladı, onun üzerini de bantla sardı. Sonra telleri patlatıcıya bağladı is başlangıcından sonuna kadar altı dakikada tamamlanmıştı. Pitt'in duvarın kenarına gelmesini işaret ettikten sonra geri geri yürüyerek teli boşalttı. Duvarın ardına geldiğinde Pitt omzuna dokundu

"Patlama ne kadar uzaktan duyulur?"

"Eder işi iyi becerdiysem otuz metre öteden oyuncak bir tabanca kadar ses çıkaracaktır."

Pitt duvarın üstünden üç yüz altmış derecelik bir açıyla çevresini kolaçan etti. Herhangi bir insan görmeyince Giordino'ya bakıp sırıttı. "Servis kapından giriş gururuna dokunmuyordur umarım."

"Biz, Giordino'lar çok geniş fikirliyizdir."

"Girelim mi?"

"Nasıl istersen?"

İkisi de eski duvarın altına sığınıp şok dalgalarını azaltmak için güneşte ısınmış taşlara tutundular. Giordino patlatıcının küçük plastik düğmesini çevirdi.

Patlama basit bir gümbürtüden fazla ses çıkarmadı. Toprak herhangi bir şok dalgasıyla sarsılmadığı gibi kemerin altından kara bir duman ya da bir alev bile fışkırmadı.

Hemen ayağa fırlayıp demir kapıya koşular. Demire sarılı bant yumakları parçalanmış, içinden duman çıkıyor ve karanlık tünele doğru emilip kayboluyordu Demir parmaklık hala yerindeydi.

Pitt, Giordino'ya baktı. "Yeteri kadar güçlü değil miydi? "

"Yeterliydi," dedi Giordino kendine güvenle "Bak şimdi." Demire sert bir tekme savurdu Ama demir olduğu yerde sapasağlam kaldı. 8ir kere daha vurdu. Parmaklığın üst kısm koptu ve kırık ucu içeri doğru yattı. Giordino dişlerini göstererek gülümsedi. "Şimdi öteki numarama gelince."

"Boşver." dedi Pitt. "Gidelim artık. Villa'ya girip bir sonraki tura katılacak zamanda geri dönmeliyiz."

"Oraya gitmek ne kadar sürecek?"

Pitt kapını aralığından içeri giriyordu bile. "Dün gece dışarı sekiz saatte çıktım, " dedi.

"Ama sekiz dakikada gidebiliriz."

"Nasıl? Haritan var mı?"

"Ondan daha iyi bir şeyim var." Pitt çantayı gösterdi. "Bana fene4i ver."

Giordino çantadan yaklaşık on santim çapında kocaman bir fene4 çıkardı. "Yeteri kadar büyükmüş. Nedir bu?"

"*Allen* dalgıç fene4i. Alüminyum gövdesi üç yüz metreye kadar su geçirmez. Hoş, suya dalmayacaksak da, fene4 çok dayanıklıdır, dar ve uzun bir ark verir. Yüz bin mum gücündedir. Gemiden o yüzden aldım zaten."

Giordino bir şey söylemeden Pitt'in arkasından içeri girdi.

"Bir saniye dur da, kanıtları yok edeyim."

Giordino parmaklığa sarılı kalmış bant parçalarını söküp yere attı. Sonra Pitt'e döndü.

Pitt ışığı karanlığa çevirdi. "Yere bak da neden haritaya ihtiyaç olmadığını gör."

Merdivenlerde kurumuş kan izleri vardı. Pitt dışarının sıcağından labirentin soğuğuna girince ürperdi. Merdivenin altında hızlı adımlarla koşmaya başladı. Fene4in ışığı çatlak tavanda ve kaba taş zeminde zıplıyordu. Bir gece önce içini dolduran o korkudan ve yalnızlıktan eser yoktu. Artık yanında güvenilir dostu, o koca kas yığını Giordino vardı. Bu kere hiçbir şey onu engelleyemezdi.

Gölgeler arasında tüneller yanlarında açık ağızlar gibiydi. Pitt gözlerini yerden ayırmadan kırmızı lekeleri izliyor, kavşaklarda kısaca durup izleri inceliyordu. Eğer kan izi bir tünele girip dönüyorsa orası çıkmazdı. Tek iz olan yerlerde ise hiç duraksamadan yürüyordu. Vücudu baştan aşağı sızlıyordu ve görüş alanının kenarlar bulanıktı; bu kötü işaretti işte ölümüne yorgundu.

Bir ara sendeledi ve az daha yüzüstü devrilecekti, ama Giordino arkadan yetişip mengene gibi eliyle kendisini tuttu

"Sakin ol, Dirk. Aşırıya kaçmanın gereği yok Amerikan milli takımında oynayacak değilsin."

"çok uzak değil. Köpek bir iki köşenin ardında yatıyor olmalı."

Ama köpek yoktu. Büyük beyaz hayvanın yaşamının son anlarında çırpındığı yerde sadece katılaşmış kan birikintisi vardı.

Pitt kocaman lekelere sessizce baktı. Tünelde ıslak kan kokusu küf

kokusuyla yarışıyordu sanki. Saldırıyı gözlerinin önünde canlandırdı; köpeğin parlak gözleri, karanlıkta sıçrayış, bıçağın sıcak ete gömülmesi ve hayvanın ıstırap dolu havlaması.

Tüm yorgunluğunu unutmuş gibi, "Devam et " dedi "Kapıya yirmi otuz metre kadar bir şey kaldı."

Dağın karanlık içlerine d0ğru y0llarına devam ettiler. Pitt artık kan izine bakmıyor, bulunduğu yeri çok iyi biliyordu. Parmaklarının ucundaki duvarları ve zemini öyle iyi hatırlıyordu ki, kapıyı zifiri karanlıkta bile bulacağından emindi. Koridorda koşarlarken elindeki fene4 büyük daireler çizerek sallanıyordu.

Pitt'in fene4i birden masif kapıyı gözleri kamaştıran bir ışıkla aydınlattı.

Güçlükle soluk alarak, "işte burası," dedi.

Giordino öne geçti, yere eğilip iç menteşeleri inceledi. Hiç zaman kaybetmemiş, parmakla kapıyı taş çerçeveden ayıran ince aralığı yoklamaya başlamıştı bile.

"Lanet olsun," diye homurdandı.

"Ne oldu?"

"Öteki tarafta büyük bir sürgü var. Onu bu tarafta çekecek alet getirmemiştik. "

"Menteşeleri dene," diye mırıldandı Pitt. Fene4i kapının öteki tarafına tuttu.

Daha sözünü bitirmeden Giordino çantadan kısa ve sivri bir demir çubuk çıkarıp paslanmış yuvalara sokmaya başlamıştı bile.

Giordino menteşe pimlerini çıkarınca Pitt de kapıyı hafifçe itti. Kapı hiç ses çıkarmadan iki parmak kadar aralanırken Pitt hemen içeri baktı. Ortalıkta kimseler olmadığı gibi kendi soluklan dışında ses de yoktu.

Pitt kapıyı açıp parlak güneş ışığında gözlerini kırpıştırarak balkonu koşar adım geçip merdivenden çıktı. Giordino'nun hemen arkasında olduğunu biliyordu. Çalışma odasının kapısı açıldı, perdeler denizden esen hafif meltemle içeri doğru dalgalanıyordu. Pitt duvara yaslanıp içerden gelecek sesleri dinledi.

Saniyeler geçti, yarım dakika oldu. Çalışma odasından hiç ses

gelmiyordu. Belki de evde kimse yok, diye düşündü. Pitt derin bir soluk aldı, hızla döndü ve odaya girdi.

Oda boştu. Tıpkı Pitt'in hatırladığı gibiydi: sütunlar, klasik mobilya, bar. Bakışlarıyla odayı tararken gözleri model denizaltının bulunduğu rafa takıldı. Gidip minyatür denizaltıyı yakından inceledi. Gövde ve kulenin yapıldığı maun ağacı saten gibi parıldıyordu. Perçinlerden İmparatorluk Almanya'sının savaş bayrağına kadar tüm ayrıntılar gerçek denecek kadar ustaca oyulmuştu.

Pitt neredeyse delikten minyatür adamların çıkıp güvertedeki topun başına geçmelerini bekleyecekti. Kulenin yan tarafında *U-19* yazıyordu. Bu, *Lusitania*'yı batırmış olan Alman denizaltısının bir benzeriydi.

Giordino'nun parmaklan koluna gömüldüğü anda Pitt hızla başını çevirdi.

"Bir şey duydum gibi geldi," diye fısıldadı Giordino.

"Nerede? "

"Emin değilim, yerini saptayamadım." Giordino başını yana eğip dinledi. Sonra Omuzlarını silkti. "Hayal ettim herhalde."

Pitt yine denizaltıya döndü. Birinci Dünya Savaşında buraya yakın bir yerde batan denizaltının adını hatırlıyor musun?" Giordino duraksadı. "Evet... *U-19*. Neden sordun?"

"Sonra anlatırım. Yürü haydi. Al, hemen çıkalım buradan. "

"Daha yeni geldik ama. "

Pitt modele dokundu. "Aradığımızı bulduk… "

Birden susup o da dışarı kulak verirken Giordino'nun da sesini çıkarmamasını işaret etti.

"Gelen var, " diye fısıldadı. "Sen karşıdaki şu sütunun arkasına geç. Ben de pencerelerin yarıma gidiyorum "

Giordino başını salladı. Kaşını bile kaldırmamıştı. Bir an sonra yüksek arkalıklı bir kanepenin arkasında buluştular. Her ikisi de kanepeye sessizce yaklaşıp üstünden baktılar.

Pitt olduğu yerde donup kalmıştı. Teri'yi kanepede uyuyor görmenin

şoku Giordino'ya sanki bir ömür boyu gibi gelmişti, ama bu sadece beş saniye sürdü ve Pitt hemen harekete geçti. Teri tortop olmuş yatıyor, uzun saçlan yere kadar uzanıyordu. Üzerinde uzun kırmızı bir gecelik vardı, şeffaf gecelik boynundan ayaklarına kadar uzanıyor ama arasından karnının altındaki kara üçgeniyle memelerinin pembe yuvarlakları görülüyordu. Pitt mendilini çıkarıp kadın uyanamadan ağzına iyice tıktı, sonra geceliğin eteğini toplayıp kolları çevresine sararak kadını hareketsiz hale getirdi. Teri uyandı ama çok geç kalmıştı. Ne olduğunu anlayamadan Giordino'nun sırtına atılıp dışarı çıkarıldı. Merdivene vardıklarında Giordino, "Sen aklını kaçırmış olmalısın," dedi. "Bu kadar zahmete bir oyuncağa bakmak ve bir karı kaçırmak için mi girdik yani?"

"Sus ve koş," dedi Pitt başını çevirmeden Tünel kapısını bir tekmede aşıp, Giordino'nun sırtındaki çırpınan yükle geçmesi için yana çekildi.

Kendisi de girdikten sonra kapıyı kapattı, menteşelere pimleri geçirdi.

"Kapıyı neden yerleştiriyorsun sanki? " diye Giordino sabırsızlıkla sordu.

"Buraya kadar kimseye görünmeden gelmeyi başardık. "

Pitt çantayı aldı. "von Till'i mümkün olduğu kadar merakta bırakmak istiyorum. Köpeğin saldırısından sonra yaralandığımı görmüştür ve belki de benim bu labirentte kan kaybından öldüğümü sanıyordur."

Pitt dönüp koşarken çırpınan yükün altımda tökezleyen Giordino'nun yolunu görmesi için fene4i yere doğru çevirdi. Bir elinde fene4, diğerinde çanta koşarken Pitt sadece midesindeki garip duyguyu hissediyordu. Tedbiri elden bırakmıştı, herhangi bir güçlük beklemiyordu, içinde sadece olanaksız olduğunu sandığı şeyi başaran bir insanın o garip hissi vardı. Von Till'in sırrının üzerindeyim ve yeğenini kaçırdım, diye düşünüyordu. Ama yine de kafasının bir köşesinde bir korku kıpırdanıp durmaktaydı.

Beş dakika sonra merdiven başına vardılar. Pitt yana çekildi, ışığı basamaklara tutup önce Giordino'nun çıkmasını işaret etti. Sonra fene4i tünele çevirip son bir kez arkasına baktı. O labirent cehenneminden ne kadar az insanın kaçabilmiş olduğunu düşündü. Labirentin tam tarihçesini kimse bilemeyecekti. Sadece hayaletler vardı ve cesetler çoktan toz olup gitmişlerdi. Sonra döndü ve son kez basamakları çıktı, güneşi bir kere daha görünce içi sevinçle doldu. Paslı demirleri aşmak üzereydi ki, birden

Teri'nin hala sırtında olduğu Giordino'nun garip bir şekilde kıpırdamadan durmakta olduğunu farketti. Hemen o anda kemerin öte yanından küstah bir kahkaha duyuldu.

"Hatıra eşyası zevkleriniz için sizi kutlarım, beyler. Ancak tarihi alanlardan değerli eşyaların çalınmasının Yunan yasalarına göre kesinlikte yasak olduğunu sizlere bir yurtseverlik görevi olarak hatırlatmak isterim. "

11

Pitt donup kalırken zihni şoku algılamaya çalışıyordu. Bir bacağı dışarda, diğeri tünelin içinde orada öylece bir yaşam boyu kadar gelen bir süre durdu. Fene4i ve çantayı merdivenden aşağı atıp gözlerinin parlak güneş ışığına alışmasını bekledi. Alçak taş duvarın önünde doğrulmuş önüne gelen insan biçimini ancak seçebiliyordu.

Köylüce bir aptallığa bürünerek, "şey... Anlamadım... Biz hırsız değiliz," diye kekeledi.

Yine bir kahkaha. Bulanık hayal birden Yunan Milli Turist Organizasyonunun pala bıyıklı rehberine dönüştü. Esmer elinde namlusu Pitt'in kalbine doğrultulmuş olan dokuz milimetrelik bir Clisenti otomatik tabanca vardı.

"Hırsız değilsiniz demek." dedi adam kusursuz bir İngilizceyle. "Öyleyse adam kaçırıyorsunuz, ha?"

"Hayır, hayır," diye Pitt sesine korkulu bir titreme verdi. "Biz sadece yabancı bir ülkede biraz eğlenen yalnız denizcileriz."

Gözünü kırparak bilmişçesine gülümsedi. "Anlarsın ya."

"Evet, çok iyi anlıyorum." Tabanca titremiyordu bile. "O yüzden şimdi tutuklusunuz artık."

Pitt midesinde bir burkulma, ağzında da yenilginin kupkuru tadını hissediyordu. Bu korktuğundan da kötü bir durumdu; her şeyin sonu, yargılanma ve ülke dışına atılma demek olabilirdi.

Yüzündeki aptalca ifadeyi kaybetmemeye çalışarak kapıdan çıktı, ellerini yalvarırcasına iki yana açtı.

"Bana inanmalısınız. Biz kimseyi kaçırmadık. Bakın." Teri'nin çıplak kıçını gösterdi. "Bu kadın berbat bir tavernada bulduğumuz köy orospusundan başka bir şey değil. Bize tura katılmamızı, burada buluşacağımızı söylemişti."

Rehber bundan hoşlanmış gibiydi. Serbest elini uzatıp Teri'nin geceliğine dokundu, sonra kadının bacaklarını sallamasına aldırmadan

elini dolgun kalçaları üzerinde gezdirdi.

"Söyleyin bakayım sizden kaç para istedi?"

"Önce iki drahmi istedi," dedi Pitt. "Ama biraz oynaştıktan sonra yirmi drahmi istedi. Vermedik tabii."

"Tabii. "

"Doğru söylüyor," diye Giordino atıldı. "Hırsız olan bu pis orospu biz değiliz."

"çok ustaca bir oyun," dedi rehber. "Yazık ki seyircisi çok az. Biz Yunanlılar siz üstün milletlere kıyasla basit ve sıradan bir yaşam sürdürürüz, ama beyinlerimiz o kadar basit değildir. "

Tabancayı Teri'ye doğrulttu. "Bu kız ucuz bir orospu değil. Pahalı olabilir ama ucuz değil. Teni de yalan söylediğinizi gösteriyor zaten, çok beyaz. Bizim adalı kızlarımız esmerdirler, kalçaları da çok daha dolgundur. Bununkiler çok dar. "

Pitt yanıt vermedi. Rehberi dikkatle gözetliyor, bir açığını kolluyordu. Kendisinin herhangi bir hareketi üzerine Giordino'nun hemen bir eyleme girişeceğini biliyordu. Yunanlı tehlikeli bir insana benziyordu, kurnaz ve dikkatliydi, ancak Pitt adamın esmer yüzünde sadistçe bir düşmanlık olmadığını farketmişti. Rehber Giordino'ya işaret etti.

"Kızı bırak da bir de öteki ucunu görelim."

Giordino gözlerini Pitt'ten ayırmadan kızı omzundan yere kaydırdı. Teri bir an dengesinden emin olamayarak kollar havada olduğu halde durdu, Giordino başının üstünde düğümlediği geceliğini çözerken rüzgârda bir lale gibi sallandı. Teri serbest kalır kalmaz ağzındaki mendili çıkarıp gözlerinde akkor bir nefretle baktı Giordino'ya.

"Seni namussuz herif! Bu ne demek oluyor? " diye bağırdı.

"Fikir benim değildi, sevgilim," diye Giordino kaşlarını kaldırdı. "Bunu arkadaşına sor." Parmağıyla Pitt'i işaret etti.

Teri, Pitt'ten yana baktı, bir şey söylemek için ağzını açtıysa da birden soluğu kesildi. İri kestane rengi gözler bir an şaşkınlıkla parıldadı, sonra buz parçalarına dönüştü, hemen ardından da ışıldadı.

Kollarını Pitt'in boynuna dolayıp ateşle sarıldı. Bu koşullar altında biraz

fazla ateşli, diye düşündü Pitt.

"Dirk, gerçekten sensin, ha!" diyerek hıçkırdı kadın "Karanlıkta sesin… Sen olduğundan emin değildim. Seni şey seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Karşılaşmalarımız galiba sürekli bir gerginlik kaynağı oluyor. " diyerek gülümsedi Pitt.

"Bruno Amcam bir daha beni asla aramayacağını söylemişti. "

"Amcanın sözlerine o kadar da inanma."

Teri erkeğin burnundaki sargıya dokundu. "Yaralanmışsın."

Sesi kaygı ve korku kanıtıydı. "Bunu Bruno Amca mı yaptı? Seni tehdit mi etti?"

"Hayır, merdivenden çıkarken ayağım takıldı, düştüm."

"Neler oluyor burada? " diye rehber sordu. Tabanca tutan eli gevşemeye bağlamıştı. "Hanımefendi acaba adını söyler mi?"

"Ben Bruno von Till'in yeğeniyim. Ve bunun seni ilgilendireceğini hiç sanmıyorum."

Yunanlının soluğu tutulur gibi oldu, bir iki adım ilerleyip Teri'nin yüzüne yakından baktı. Hemen hemen yarım dakika kızı inceledikten sonra tabancayı yine Pitt'e doğru kaldırdı. Bir iki kere bıyığını şaşkınlıkla burup başını salladı.

"Doğru söylüyor olabilirsin. Ama diğer yandan bu iki herifi korumak için yalan söylüyor da olabilirsin."

Teri çenesini ileri çıkarıp bunu göğüslerini de kaldırarak tamamladı.

"Senin gülünç imaların beni ilgilendirmiyor. O çirkin tabancayı indirip bizi yalnız bırakmanı emrediyorum sana. Amcamın ada yetkilileri arasında tanıdıkları çoktur. Onun bir sözüyle pis yaşamını hapiste sürdürmeye devam edebilirsin. "

Bruno von Till'in etkinliğini çok iyi bilirim," dedi rehber kaygısız bir sesle. "Ne yazık ki, bu beni fazla etkilemiyor ama sizlerin tutuklanmasına ya da serbest kalmanıza kararı ancak benim Panaghia'daki amirim müfettiş Zacynthus verebilir. Eğer şu duvarın ardına geçerseniz

patikadan iki yüz metre aşağıda bir araba göreceksiniz." Adam tabancayı Pitt'ten Teri'ye çevirdi.

"Sizi uyarıyorum, beyler. Sakın bir saçmalık yapmaya kalkışmayın Yüzünüzde en küçük bir tik bile hissedersem bu sevimli yaratığın beynine kurşunu sallamakta hiç duraksamam. Şimdi yürüyelim mi artık?

Beş dakika sonra çam ağaçlarının altında park etmiş duran siyah bir Mercedes'in yanına varmışlardı. Sürücü kapısı açıktı ve direksiyonda lekesiz beyaz elbise giymiş bir adam ayağının teki dışarda oturuyordu. Geldiklerini görünce kalkıp arka kapıyı açtı.

Pitt adama uzun uzun baktı. Titizlikle ütülenmiş beyaz elbise ve esmer çirkin yüz tam bir çelişki oluşturuyordu. Pitt'ten beş santim daha uzun olan adam taştan oyulmuş gibiydi ve en az yüz otuz kilo vardı. Yüzü çarpık ve aşırı itici olmasına karşın garip bir güzelliği de yok denemezdi: tam da ressamların tuallerine yakalamak istedikleri bir tipti. Pitt aldanmış değildi öldürmeye karşı kayıtsız olan insanı bir görüşte anlardı.

Rehber gerileyip arabanın önüne yürüdü öteki adama basını salladı.

"Konuklarımız var, Darius. Yollarını kaybetmiş üç keçi. Onları Müfettiş Zacynthus'a götüreceğiz. Oyunlarını onun önünde oynasınlar bakalım." Pitt'e döndü "Müfettişten hoşlanacaksın; çok iyi bir dinleyicidir."

Darius ciddi bir ifadeyle arka koltuğu gösterdi. "Siz ikiniz arkaya, kız öne binecek." Sesi tam da beklendiği gibi boğuk ve hırıltılıydı. Pitt koltuğa yaslanıp kalasında on tane kaçma planı düşündüyse de, hepsi de birbirinden başarısız geldi kendisine. Teri orada olduğu sürece rehber kendilerini fena yakalamıştı. Kadın olmasaydı Giordino ile rehberi hareketsiz duruma getirip silahı alabilme olasılığı vardı. Kaçmaya çalıştıkları takdirde rehberin bir kadına ateş etme cesaretini bulamaması da mümkündü, ama Pitt bunu Teri'nin yaşamını tehlikeye alarak deneyecek değildi.

Rehber zorlama olduğu belli olan bir saygıyla eğildi.

"Darius, beyefendilik et de hanıma ceketini ikram et bakalım. Onun... Çekici yanları arabayı sürerken dikkatini dağıtabilir."

"Zahmet etme," dedi Teri hakaret dolu bir sesle. "O maymunun ceketini giyecek değilim. Saklayacak bir şeyim yok benim. Ayrıca senin gibi yağlı

bir kurdun kıvranmasını görmek benim için zevk olacaktır. "

Rehberin gözleri birer buz parçasına dönüştü, sonra hafifçe gülümseyerek omuzlarını silkti. "Nasıl isterseniz."

Teri geceliğini bacakları çevresinde toplayıp arabaya bindi.

Rehberde yanına oturup kadını direksiyona geçen Darius'la kendi arasına sıkıştırdı. Mercedes'in dizel motoru çalışınca araba daracık dönemeçli yolda ilerlemeye başladı. Rehber bakışlarını Pitt'ten Giordino'ya kaydırırken bir an bile Teri'nin sağ kulağına dayadığı tabancayı çekmiyordu.

Pitt rehberden gelecek olumsuz bir işarete hazırlıklı olarak üst cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

"Senin adın ne?"

"Polyclitus Anamaxander Zeno," dedi rehber. "Hizmetinizdeyim. "

Pitt adamın adını tekrarlamaya çalışmadan, "Tünelden çıktığımızda nasıl oldu da bizi bekledin?" diye sordu.

"Ben meraklı bir insanım. " diyerek sırıttı Zeno. "Arkadaşınla ortadan kaybolduğunu farkedince kendi kendime o iki aksi yüzlü tip yıkıntılar arasında ilginç ne bulmuş olabilirler, diye sordum. Mütevazı kafamla bir yanıt bulamayınca grubu başka bir arkadaşa teslim edip amfiye döndüm. Sizi hiçbir yerde bulamadım. Sonra kapının kırık demirini gördüm. Bu büyük bir başarı değildi aslında. Oradaki her bir taşın çatlağını ezbere bilirim. Nasıl olsa geri döneceğinizi bildiğimden oturup bekledim ben de. "

"Eğer gelmeseydik tam bir aptala dönecektin. "

"Bu sadece bir zaman sorunuydu cehennem çukurunun başka çıkışı yoldur."

"Cehennem Çukuru mu?" Pitt meraklanmıştı. "Neden öyle diyorlar?"

"Doğrusu arkeolojiye bu ani ilginize şaşmadım diyemem. Ama madem sordun." Zeno'nun gözlerinde şaşkın bir ifade varsa da, dikkati elden bırakmamıştı. "Yunanistan'ın altın çağında atalarımız amfide yargılama yaparlardı. Jüriler kentten seçilmiş yüz kişiden oluştuğu için burasını kullanırlardı, bir karara ne kadar çok insan katılırsa hükmün o kadar adll olacağını bilirlerdi.

Suçlu bulunduğu takdirde sanığa ya hemen ölüm ya da Cehennem Çukuru seçeneği tanınırdı."

"Çukurun nesi vardı?" diye Giordino sordu. Bir yandan da dikiz aynasından Darius'un yüzünü inceleyip adamı ölçmeye çalışıyordu.

"Çukur aslında çukur değildi. " diye Zeno devam etti. Yüz aynı tüneli ve sadece iki çıkışı olan büyük bir yeraltı labirentiydi. Bir giriş ve bir de gizli çıkış. Ve çıkış da büyük bir sır olarak saklanırdı. "

"Hükümlülere en azından özgürlüğe kavuşma fırsatı tanınırmış." Pitt külünü koltuğun kenarındaki tablaya silkti.

"Bu seçim sanıldığı kadar iyi sayılmazdı. Labirentte ara sıra gelen bir suçlu dışında hep aç olan bir aslan vardı."

Pitt birden von Till'in sırıtan yüzünü görür gibi oldu. Yaşlı Alman neden esrarengiz planlarını yürütmek için tarihi olaylardan yararlanıyordu acaba? Belki de dramatik olaylara karşı bu saplantı adamın zırhının zayıf noktasıydı. Pitt arkaya yaslanıp sigarasından derin bir nefes çekti.

"ilginç bir efsane.

Zeno ciddiyetle, "Bunun efsane olmadığına garanti veririm," dedi. "Cehennem Çukurunda ölen Yunanlıların sayısı sonsuzdur. Daha yakın zamanlarda bile, girişi kapatılmadan önce, pek çok kişi oraya girmiş ve bir daha çıkmamıştır. Başarılı bir kaçış hikâyesi bugüne kadar duyulmuş değildir.

Pitt sigarasını camdan dışarı fırlattı. Sonra Giordino'ya, ardından da ağır ağır Zeno'ya baktı. Yüzünde beliren kendinden memnun sırıtma giderek kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Zeno, Pitt'e bakıp bir an düşündü. Sonra anlaşılmaz bir şekilde omzunu silkip Darius'a bir işaret yaptı. Darius başını salladı, araba biran sonra anayola çıktı. Kenarlarda unutulmuş nöbetçiler gibi duran ağaçlar toz ve yeşil yaprakların karmaşık bir bulanıklık içinde hala akıp gidiyorlardı. Hava şimdi biraz serinlemişti, Pitt batmakta olan örneğin adanın en yüksek noktası olan çıplak Hysparion tepesine doğru alçaldığını farketti.

Darius birden vitesi küçülttü ve araba yavaşladı. Bir daha dönüp bu kez asfalttan çıkarak ormana doğru yükselen taşlı bir köy yoluna saptı.

Darius'un Panaghia'ya varmadan anayoldan neden çıktığını Pitt anlayamamıştı. Tıpkı Zeno'nun dostça bir rehberden silahlı bir gizli ajana dönüşmesini anlayamadığı gibi. O eski tehlike duygusu Pitt'in omzuna yine dokunmuştu.

Mercedes derin bir çukura girdi, dik bir rampayı geçip yüksek kamyonların geçmeleri için yapılmış kapıdan ambar gibi büyük bir yere girdi. Ahşap yapının havanın etkisiyle yıpranmış duvarlarında yakıcı Ege güneşiyle çoktan solmuş ve yer yer dökülmüş gri yeşil bir renk görülüyordu. Araba karanlığa girmeden bir an önce Pitt başları üzerinde siyah rengi solmuş Almanca bir yazı gördü. Darius kontağı kapatırken kapılar paslı rulmanlar üstünde kayarak arkalarından kapandı.

Pitt geniş ve bomboş atana bakarak, "yunan Milli Turist Organizasyonu büro diye böyle bir yeri kullanıyorsa epey yoksul olmalı," dedi alaylı bir sesle.

Zeno gülümsemekle yetindi. Gülümsemeyi gören Pitt'in yüreği sanki dar bir şeyin içinde sıkıştırılıyormuşçasına büyük bir basıncın altında ezilir gibi oldu. İçinden yayılan bir soğukluk, yanı sıra başarısızlık duygusunu, her nasılsa von Till'in eline düştüğü bilincini getirdi.

Pitt daha ilk baştan rehberlerin silah taşımadıklarının ve tutuklama yetkilerinin olmadığının farkındaydı. Ayrıca, rehberlerin adada Mercedesle değil, parlak renklere boyanmış Volkswagen otobüsleriyle dolaştıklarını da bilirdi. Zaman gitgide değer kazanıyordu. Giordino ile hemen bir şeyler yapmalı, harekete geçmeliydiler.

Zeno arka kapıyı açıp iki adım geriledi. Hafifçe eğilerek tabancayı salladı.

"Lütfen unutmayın, herhangi bir saçmalık yok, " diyen sesi taş gibi sertti.

Pitt arabadan inip Teri'nin açık ön kapıdan inmesine yardım için elini uzattı. Kadın bir an baştan çıkarırcasına baktı yüzüne, elini hafifçe sıktı ve birden erkeğin boynuna sarılıp başını kendi başı üzerine çekti. Pitt'in terli yüzünü öpücüklere boğarken her ikisinin de gözleri acıktı.

Pitt dünyaya ne kadar soğuk ve ukala davranırlarsa davransınlar bir kadına tehlike ve serüven göster, hemen şehvete geliverir, diye düşündü. Yazık, kadın hazır ama yanlış zaman ve yanlış yerdi doğrusu. Teri'yi geri

itti.

"Daha sonra, seyircilerimiz evlerine gittikleri zaman," diye mırıldandı.

Zeno sabırsızlıkla, "çok ilginç bir sahne, " dedi. "Haydi, yürüyün bakalım. Müfettiş Zacynthus bekletildiği zaman çok acımasız olur." Zeno grubun beş adım gerisinde otomatik tabancayı kalçası düzeyinde tutarak yürüyordu. Darius başa geçti, futbol alanı kadar büyük olan binanın öteki ucunda duran ahşap basamaklı merdivenden çıkıp iki tarafında kapılar olan bir koridora girdiler. Darius soldaki ikinci kapının önünde durup kapıyı açtı. Pitt ile Giordino'nun içeri girmelerini işaret etti. Teri de arkalarından yürürken tabancanın iri namlusu yolunu kesti.

"Sen değil," diye homurdandı Darius. Pitt yüzü öfkeden kararmış bir halde geri döndü. Soğuk bir sesle, "O da bizimle kalacak," dedi.

"Kurtarıcı kahraman rolü oynamaya gerek yok. " dedi Zeno.

"Ona bir zarar gelmeyeceğine söz veririm.

Pitt dikkatle adamın yüzüne baktı ama herhangi bir hilekâr ifadesine rastlamadı. Her nedense ona bir derece güven duyuyordu.

"Sana inanıyorum," diye homurdandı.

Dirk içeri buz gibi bir bakış attı. "Zeno'ya müfettiş midir nedir benim kim olduğumu öğrenince bu iğrenç insanlardan kurtulacağız. "

Zeno kadını duymazdan gelip Darius'a doğru başını salladı.

"Dostlarımıza karşı tetikte ol. Onların çok kurnaz olduklarını tahmin ediyorum. "

"Dikkatli olacağım," dedi Darius. Zeno ile çıplak ayaklı Teri'nin tozlu koridorda kaybolmalarını bekledi. Sonra kapattığı kapıya sırtını tembelce dayayıp kollarını geniş göğsü üzerinde kavuşturdu.

Yıkıntılardan beri ilk kez ağzını açan Giordino, "Doğrusu ben San Quentin Cezaevi Otelini yeğlerdim" dedi. Dikkatlerini Darius'un ayaklarına yöneltmişti. "Orada hamamböcekleri bu kadar iri değildi hiç olmazsa. " Pitt, Giordino'nun Darius'a bu hakaretine gülümsedi; odaya dikkatle göz gezdirip her ayrıntısını kafasına yerleştirdi.

Duvarlar bel vermiş ahşap sütunlara çakılı çarpık tahtalardan oluşuyordu ve oda üç metreye dört metreden fazla geniş değildi. Pencere

de yoktu, herhangi bir mobilya da; tek ışık duvarlardaki iri çatlaklardan ve tavandaki bir delikten geliyordu.

Pitt. "Burasını terkedilmiş bir depo olduğunu tahmin ediyorum, " dedi.

"çok yaklaştın." dedi Darius. "Almanlar adayı kırk ikide işgal ettiklerinde burasını teçhizat ambarı olarak kullanmışlardı. "

Pitt bir sigara çıkarıp yaktı, Darius'a da bir tane ikram etmek herifi dikkatli olmaya zorlardı. Pitt onun yerine iki adım geriledi ve çakmağı havaya atıp tutmaya başladı, her seferinde biraz daha yükseğe atıyordu; sonunda Darius'un göz ucuyla çakmağı izlemekte olduğunu gördü.

Çakmak üç kere, dört kere havalandı. Beşinci seferinde Pitt'in parmakları arasından sıyrılıp yere düştü. Pitt omuzlarını silkip çakmağı atmak için eğildi.

Pitt, Darius'a Hava Kuvvetleri lisesinde olduğu günlerde Amerikan futbolu oynadığı zamanda bile göstermediği bir sertlikle saldırdı. Futbolun çömelme durumundan sıkıca bastığı döşemeden güç alarak başını ve omuzlarını doksan kilo ağırlığının olanca gücüyle adamın midesine indirdi. Bu tuğla bir duvara çarpmak gibiydi; Pitt'in çoktan soluğu kesilmişti. Boynunun kırıldığını hissediyordu...

Futbolda böyle bir hamle hazırlıksız birinin gözlerini hastanede açmasıyla sonuçlanırdı: hazırlıklı olanlar da bir an için baygın bir halde yere serilirlerdi. Ama Darius dışında. Dev sadece homurdandı, darbenin Şiddetiyle hafifçe ikiye büküldü ve Pitt'i pazılarından yakalayıp yerden kaldırdı.

Pitt'in kolları uyuşmuştu. Böyle bir insanı o hamle karşısında ayakta kalabilmesi inanılır gibi değildi. Darius, Pitt'i duvara dayayıp vücudunu sütunlardan biri çevresine dolamak ister gibi büktü. Pitt acıdan kıvranıyordu. Belkemiği her an kırılacak gibiydi. Gözleri karardı. Hemen burnunun dibindeki Darius gözlerinde parıltıyla, baskıyı arttırdı. Başını birden kesildi ve Pitt soluk almakta güçlük çeken Darius'un ağzının açılıp kapandığını ve inleyerek dizüstü çöktüğünü gördü, adam yana doğru sessizce dönüvermişti.

Pitt'in cepheden saldırısıyla önü kesilen Giordino Darius'un yana doğru devrilmesini bekledi, sonra odanın öteki ucundan fırlayarak ayaklarını Darius'un böbreklerine gömdü. Devin vücudunun bu şiddetli darbenin

gücüyle gevşeyeceğini umduysa da beklediği olmadı. sanki duvara bir top çarpmış gibiydi. Giordino Darius'un üzerinden geri savruldu ve yere düşerek bir an sersemledi. Sonra kararan gözlerini açmaya çalışarak başını iki yana sallayarak dizleri üstünde doğruldu.

Ama geç kalmıştı. Kendine ilk gelen Darius oldu. Yüzünde bir 2afer ifadesi vardı. Giordino'nun üzerine atladı ve dev ağırlığıyla kendisinden daha kısa olan adamı altında ezdi. Demir gibi pençesiyle Giordino'nun boğazını bir mengene gücüyle sıkmaya başladı.

Giordino sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ellerin o sert gücünün baskısına karşı koymaya çalıştı. Sonra ellerini güçlükle kaldırarak Darius'un başparmaklarını yakalayarak aşağı çekti. Giordino kısa boyuna rağmen bir öküz kadar güçlüydü ancak bu bile üzerinde kule gibi yükselen adama karşı koymasına yetmiyordu. Parmaklarının bükülmesine aldırış etmeyen Darius omuzlarını kastı ve daha büyük bir güçle sıktı adamın boğazını. Pitt ise hala ayaktaydı ama dizleri üstünde güçlükle durabiliyordu. Sırtından yayılan bir sancı dalgası vücudunun her yanını sarmaktaydı. Yerdeki korkunç sahneye uyuşmuş bir halde bakıyordu. Kendi kendine, kıpırda ulan çabuk ol diye bağırdı. İki eliyle duvara tutunup Darius'un üzerine atlamaya hazırlandı. O anda arkasında bir çatırtı olunca gözleri yeni bir umutla parıldayarak döndü. Sütunların birinden bir kalas parçası kopmuş paslı bir çivinin ucunda sallanıyordu. Pitt tahtayı sağa sola zorlayıp yerinden çıkardı.

Şimdi elinde iki parmak kalınlığında bir metre boyunda bir tahta parçası vardı. Tanrım, geç kalmış olmasaydı bari. Pitt tahtayı başının üzerinde kaldırdı, gücünün son kırıntılarını toplayıp olanca hızıyla Darius'un ensesine indirdi.

Çelik tahta devin omuzlarında parçalandığı anda hissettiği umutsuzluk ve çaresizliği bir daha asla unutamayacaktı. Darius arkasına dönmeden Giordino'nun boğazını bıraktı ve elinin tersiyle Pitt e bir darbe savurdu. Darbeyi midesine yiyen Pitt odanın öteki ucuna fırladı, kapıya çarpıp yere yığıldı.

Pitt kapının koluna tutunup sarhoş gibi iki yana sallanarak doğruldu. Hiçbir şey hissetmiyordu artık, ne çektiği acının, ne de göğsündeki sargılardan sızan kanın gömleğine yayıldığının farkındaydı. Gördüğü tek şey sadece o korkunç ellerin arasında Giordino'nun morarmaya başlayan

yüzüydü. Sonuncusu olacağını bilerek, bir kere daha, diye düşündü. Pitt'in zihni yavaşlamaya başladı. Honolulu'da bir barda rastladığı eğitim çavuşunun sözlerini hatırladı o anda: En iri, en acımasız piç kurusu bile taşaklarına iyi bir tekme yediğinde yere serilir."

Pitt titrek adımlarla Darius'un arkasına yaklaştı. Dev adam Giordino'yu öldürmek kararlılığıyla kendisine dikkat etmemişti. Pitt adamın bacaklar arasına bir tekme indirdi. Ayağı kemiğe ve yumuşak bir şeye çarpmıştı. Darius, Giordino'nun kafasını bıraktı, ellerini havaya kaldırdı. Sonra yana devrilip yerde sessiz bir acıyla kıvranmaya başladı.

Pitt, Giordino'yu oturur duruma getirerek, "yürüyen ölüler ülkesine hoşgeldin," dedi.

"Kazandık mı? " diye fısıldadı Giordino.

"Kıl payıyla. Başın nasıl?"

"Bulana kadar bir şey söyleyemem."

"Merak etme," diyerek sırıttı Pitt. "Hala boynuna bağlı. "

Giordino boynunu ovuşturdu. "Kafatasım çatlak bir araba camı gibi." …]

12

…]

"Canın cehenneme!" diye Pitt öfkeyle söylendi. "Biz o Zeno denen ayı tarafından buraya getirilmek için yalvarmadık ya da yerde vatan o Deprem Canavarı tarafından itilip kakılmak istemedik. Biz yasadışı hiçbir şey yapmadık. Yaptığımız ahlaka aykırıydı belki, ama yasadışı değildi. Eğer bizden yanıt istiyorsan işe kendin bazı yanıtlar vermekle başlasan iyi edersin. "

Zacynthus dudakları sımsıkı bastırılmış bir halde Pitt'e baktı.

"Küstahlığınız mesleki merakımı uyandırdı." dedi "Meslek olarak soruşturmayı seçtiğimden beri pek çok kurnaz ve tehlikeli suçluyla karşılaştım. Birkaçı yüzüme tükürdü, intikam almaktan söz etti: bir kısmı sessiz ve hareketsiz kaldı karsımda, bazıları da diz çöküp bağışlanmalarını dilediler. Ama sen pejmürde dostum bunların hepsinden farklı görünüyorsun. " Piposunu suçlarcasına salladı Pitt'ten yana. "Tanrım, klasik bir durum gerçekten klasik. Sorgulanmada seninle zekâ yarışması yapabileceğime bayağı seviniyorum."

Zeno içeri girerken sustu adam. Yunanlı bir şey söyleyecekti, ama birden ağzı açık kaldı, şimdi yerde büzülmüş oturan Darius'u görünce palabıyığı bile şaşkınlıktan sarkar gibi oldu. "Müfettişim, ne oldu?"

"Darius'u daha dikkatli olması için uyarmalıydın. "

"Uyarmıştım ama yine de Darius'un alt edileceği bir an bile aklıma gelmemişti. "

"Ben de aynı şeyi söyledim." Zacynthus piposunun külünü silkeledi. "Bu adamları odama alacağım ve konuşmada da elleri ve ayakları kadar usta olup olmadıklarını öğreneceğim. "

"Müfettişim, burada yaptıklarından sonra onlarla yalnız kalmanız doğru olur mu?"

"Daha fazla fiziki hareketle bir şey kazanamayacaklarını anlamışlardır sanırım." Zacynthus alayla baktı iki adama "Ama işi sağlama bağlamak için ufak tefeğin sağ bileğini bu kurnaz şeytanın sol ayak bileğine kelepçele. Tümüyle sağlam bir yöntem değilse de, direnmeyi daha olanaksız kılacaktır."

Zeno belindeki kemerden bir çift alüminyum kelepçe çıkarıp söyleneni yaparak Giordino'yu biçimsiz bir durumda bıraktı.

Pitt tavandaki delikten akşam göğüne baktı. Güneş battıkça hava da kararıyordu. Sırtı hala sancımaktaydı ve eğilenin kendisi değil de, Giordino olduğuna memnundu. Omuzlarını gevşetirken vücudunun her yanına yayılan sancıyla irkildi. Sonra Zacynthus'a baktı.

'Teri'ye ne yaptın?" diye sordu.

"Emniyettedir. Von Till'in yeğeni olduğu iddiası doğrulanınca serbest bırakacaktır."

"Ya biz?" diye Giordino sordu.

"Zamanı gelince." Zacynthus kapıyı işaret etti. "Önce siz buyrun beyler."

İki dakika sonra Zacynthus'un odasına girdiler. Küçük ama zevkli döşenmiş bir odaydı; duvarlarda Tasos'un havadan çekilmiş fotoğrafları, bir kösede kolaylıkla kullanılabilmesi için eski bir masanın üstüne konmuş kısa dalga radyo vardı. Pitt çevresine şaşkınlıkla bakındı. Oda çok düzenli, çok profesyonelceydi. En iyi umudunun kaba bir düşmanlık gösterisi olacağına karar verdi.

"Burası iki paralık polis müfettişinden çok bir generalin komuta merkezine benziyor."

Zacynthus yorgun bir sesle, "Sen ve arkadaşın yürekli insanlarsınız," dedi. "Eylemleriniz bunu kanıtladı. Ama budala rolünü oynaman aptalca olur. Hoş, bunu da iyi başardığını itiraf etmeliyim ya."

Zacynthus masanın çevresini dolanıp hiç yağlanmadığı belli olan döner koltuğuna oturdu. "Bu kez gerçeği istiyorum. Adlarınız lütfen?'

Pitt yanıt vermeden durakladı. Hem kızgındı, hem de şaşkın. Kendilerini yakalayan insanların bu olağandışılıklarına şaşırıyordu. Bilinçaltında korkuyla ilgisi olmayan garip bir duygu, hatta bir kesinlik vardı. Bu insanlar kendisinin sıradan Yunan polisi kavramına hiç uymuyorlardı. Eğer von Till'den para alıyorlarsa neden bu kadar ısrarla adlarını öğrenmek istiyorlardı. Yoksa kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar mıydı kendileriyle?

"Evet? " Zacynthus'un sesi sertleşmişti.

Pitt dikleşerek kumar oynamaya karar verdi. Dirk Pitt Birleşik Devletler Milli Sualtı Deniz Dairesi Özel Projeler Müdürü. Solumdaki bey de Yardımcı Müdürüm Albert Giordino."

"Hiç kuşkusuz ben de Başbakan..." Zacynthus sözünü yarım bıraktı, kaşları kalktı, masanın üzerinden eğilip Pitt'in gözlerinin içine baktı.

"Bir daha söyle bakayım. Adın neydi?" sesi bu kere yumuşaktı.

"Dirk Pitt."

Zacynthus on saniye kadar ne konuştu, ne de kıpırdadı.

Sonra, şaşırmış olduğunu belli eden bir tavırla arkasına yaslandı.

'Yalan söylüyorsun, yalan söylüyor olmalısın "

"Öyle mi?"

"Babanın adı" Zacynthus hala gözlerini kırpmadan bakıyordu Pitt'e.

"California Senatörü George Pitt."

"Onu tarif et; görünüşünü, geçmişini, ailesini, her şeyi."

Pitt masanın kenarına oturup bir sigara çıkardı, çakmağını araştırırken Darius'a saldırdığı sırada yere düşürdüğünü hatırladı.

Zacynthus çekmecenin kenarına bir kibrit sürtüp fırlattı.

Pitt başıyla teşekkür etti.

Pitt hiç durmadan on dakika konuştu. Zacynthus dikkatle dinliyordu, sadece bir kere hareket edip dışarda hava kararırken uzanıp başları üstündeki soluk ışığı yaktı. Sonra elini kaldırdı

"Yeter. Onun oğlu olmalısın. Ama Tasos'ta ne işin var?"

"NUMA'nın başkanı Amiral James Sandecker, Giordino ile beni araştırma teknelerimizden birinde yer alan bir dizi garip kazayı araştırmakla görevlendirdi."

"Brady Üssünün açığında demirlemiş olan beyaz tekne. Şimdi anlamaya başlıyorum."

"Affedin," dedi Giordino çömeldiği yerden. "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama bir an önce çiş yapmayacak olursam masanın önünde bir kaza daha olacak. "

Pitt, Zacynthus'a bakıp gülümsedi. 'Yapar da."

Zacynthus omuzlarını silkti, sonra masanın altındaki gizli bir düğmeye bastı. Kapı aniden açıldı, elinde tabancasıyla Zeno göründü.

"Bir şey mi oldu, müfettişim?"

Zacynthus soruyu duymazdan geldi. "Tabancanı kılıfına sok, kelepçeleri çıkar ve... Bay Giordino'ya tuvaleti göster. "

Zeno kaşlarını kaldırdı. "Emin misiniz?... "

"Evet, dostum. Bu adamlar artık tutuklularımız değil, konuklarımızdır."

Zeno herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeden tabancayı kılıfına sokup Giordino'nun kelepçesini çıkardı, adamı dışarı götürdü.

"şimdi yanıt isteme sırası bende?" diyen Pitt sigarasının mavimsi dumanını üfledi. "Babamla ilginiz nedir?"

"Senatör Pitt, Washington'da çok tanınan ve sayılan bir kişidir. Pek çok senato komisyonunda görev almıştı. Bunlardan biri de Narkotik Komisyonudur."

"Bu hala sorumun yanıtı değil."

Zacynthus cebinden kullanılmaktan eskimiş bir köşe çıkarıp piposunu doldurdu, tütünü küçük bir madeni parayla iteledi.

"Benim narkotik konusunda deneyimim ve araştırmalarım olduğundan babanın komisyonuyla işverenim arasında çok kere çeşitli bağlantılarım olmuştur."

Pitt şaşkın şaşkın baktı. "işverenin mi?"

"Evet, Bay Pitt, ben de aylığımı senin gibi Sam Amca'dan alırım." Zacynthus sırıttı. "Kendimi tanıtmakta geç kaldığım için özür dilerim. Müfettiş Hercules Zacynthus. Federal Narkotik Bürosu. Dostlarım bana Zac der, siz de öyle çağırırsanız şeref duyarım."

Pitt in kafasındaki bütün kuşku bulutları dağıldı, bir güven duygusu denizin serin suları gibi üzerinden akıp geçti. Kasları gevşedi ve ancak o zaman ne kadar gergin olduğunu farketti. Titreme isteğini güçlükle önleyerek sigarasını küllüğe bastırdı.

"Burada yetki alanının dışında değil misin?"

"Coğrafi olarak, evet, mesleki açıdan, hayır. Bir ay kadar önce büroya Interpol'den Şanghay'da bir gemiye önemli miktarda eroin yüklendiği haberi geldi. ."

"Bruno von Till'in gemilerinden biri miydi?"

"Bunu nasıl bildin?"

Pitt gülümsedi "Bir tahmin diyelim Sözünü kestiğim için özür dilerim, lütfen devam et."

"Minerva Denizciliğin *Kraliçe Artemisia* adlı gemisi Şanghay'dan üç hafta önce soya fasulyesi, donmuş domuz eti, çay, kâğıt ve halı yüküyle hareket etti."

"Varış Yeri?"

"İlk uğrayacağı liman Seylan'da Kolombo idi. Gemi burada Komünist Çin mallarını indirip grafit ve kakao yükledi. Marsilya'da yakıt aldıktan sonra Saint Lawrence Denizyolundan geçerek Chicago'ya gidecekti."

Pitt bir an düşündü. "Neden Chicago? New York, Boston ya da diğer bir doğu limanı yabancı ülkelerden gelen uyuşturucuyu indirmek için daha elverişli değil midir?"

"Neden Chicago olmasın?" dedi Zac. "Chicago, Birleşik Devletler'in en büyük dağıtım ve nakliye merkezidir. Yüz otuz ton eroini indirmek için ondan iyisi olur mu?"

Pitt'in yüzünde bir inanmazlık ifadesi vardı. "Ama olanaksız bu. Yeryüzünde kimse o miktarı gümrükten geçiremez."

"Bruno von Till dışında kimse "Zac'ın sesi o kadar hafif çıkmıştı ki, Pitt birden ürperdiğini hissetti.

"Bu onun gerçek adı değil kuşkusuz. Gerçek adı geçmişte bir yerde kayboldu, kaçakçılığa başlamadan çok önce. " Zac dönüp görmeyen gözlerle pencereden dışarı baktı. "Kaptan Kidd, Konfederasyon dönemi kaçakçılar ve tüm köle tüccarları bir olsalar von Till'in eline su dökemezler."

"Ondan yüzyılın en büyük kötülüğüymüş gibi söz ediyorsun. Bu şerefi hak etmek için ne yaptı?"

"Avrupa'dan gelen gizli silahlar olmasaydı son yirmi yılda Orta ve Güney Amerika'daki sayısız ihtilalci hareketlerin hiçbiri olmazdı. 1954'teki büyük İspanyol altın hırsızlığını hatırlıyor musun? Maliye Bakanlığının gizli kasalarından büyük miktarda altın stoku kayboluşunda İspanya'nın zaten sallantıda olan ekonomisi tümüyle çökecekti. Bundan kısa bir süre önce Hindistan karaborsası ispanya damgalı altınlara boğuldu. Böyle bir kargo yedi bin mil öteye nasıl kaçırılır? Bu hala esrarını korumaktadır.

Ama hırsızlığın olduğu gece bir Minerva şilebinin Barcelona'dan ayrıldığını ve altınlar piyasaya çıkmadan önce Bombay'a vardığını

biliyoruz.

'Almanya ikinci Dünya Savaşında teslim olmadan hemen önce yüksek rütbeli Nazilerin seksen beşi aynı günde Buenos Aires'te ortaya çıktılar. Oraya nasıl gitmişlerdi? O sabah limana giren tek gemi Minerva'nın bir şilebiydi. Yine 1854 yazında Napoli'de pikniğe giden bir otobüs dolusu liseli kız ortadan kayboldu. İtalyan elçiliği dört yıl sonra kayıp kızlardan birini Kazablanka'nın arka sokaklarından birinde buldu." Zac bir dakika kadar sustuktan sonra devam etti. "Kız çıldırmıştı. Vücudunun fotoğraflarını gördüm. Koskoca bir erkeği ağlatacak kadar berbattı."

"Peki, neler anlattı?"

"Bacasında kocaman 'M' olan bir gemiyle kaçırıldığını hatırlıyordu. Bir anlamı olan söylediği tek şeydi bu. Gerisi deli saçmasıydı."

"Kadın ticareti pis iş. "

Zac başını salladı. "von Till ile ilgili olan yüzlerce olayın sadece dördü bu. Interpol'ün dosyalarında yazanları sana tek tek anlatmaya kalksam bir ay buradan çıkmayız."

"Bunları planlayan von Till mi sence?"

'Hayır, yaşlı şeytan işe karışmayacak kadar kurnaz. O sadece nakliyeyi sağlıyor. Onun işi kaçakçılık, hem de çok büyük boyutlarda."

Pitt öfkeli ve şaşkın bir halde, "Peki aşağılık herif neden durdurulmadı?" diye sordu.

"Buna utanç duymadan bir yanıt vermek isterdim." Zac esefle başını salladı. "Ama verememem. Dünyadaki hemen hemen tüm emniyet güçleri onu suçüstü yakalamaya çalıştı. Ama her tuzaktan kurtulmasını bildi ve Minerva Denizciliğe sızan ajanların hepsini öldürdü. Şilepleri binlerce kez arandı ama bir kere bile yasadışı bir şey bulunmadı."

Pitt, Zac'ın piposundan yükselen dumanı seyretti bir süre.

"Kimse o kadar kurnaz olamaz, eğer insansa, mutlaka yakalanır. "

"İnan olsun, bunu çok denedik. Tüm kuruluşlarımız Minerva şileplerinin aranmadık bir santimini bırakmadı, hepsini gece gündüz izledik, limanlarda gözlerimizi üzerlerinden ayırmadık. Elektronik araçlarla aranmadık yerlerini bırakmadık.'

Pitt bir sigara daha yakıp Zac'ın yüzüne baktı. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Senin bize yardım edebileceğine inanıyorum. "

Pitt bir an konuşmadan sargısının üstünden yarasını kaşıdı. Yemi yutayım bari diye düşündü.

"Nasıl?"

Zac'ın gözlerinde ilk kez anlık şeytani bir parıltı göründü, sonra yine aynı hızla kayboldu.

"Von Till'in yeğeniyle epey dost olduğun anlaşılıyor."

"Onunla yattım, eğer demek istediğin buysa."

"Onu ne zamandan beri tanıyorsun?"

"ilk kez dün kumsalda tanıştık."

Zac'ın yüzündeki şaşkınlık yavaşça sırıtmaya dönüştü. "Ya çok hızlısın ya da yalancı."

"Nasıl istersen." Pitt doğrulup gerindi. "Ne düşündüğünü biliyorum, unut gitsin. "

"Kafandan geçenlerin ne kadarını bilmek ilginç olurdu. "

"Dünyanın en eski taktiği." Pitt bilmişçesine güldü. "Von Till'in beni aileden biri olarak kabul etmesine kadar Teri ile sıkı fıkı dostluğumu sürdürmemi istiyorsun. Böylece villaya elimi kolumu sallayarak gireceğim ve herifi yakından izleyebileceğim."

Zac da Pitt'in gözlerinin içine baktı "çok iyi bir algılaman varmış, dostum. Ne dersin?"

"Olanaksız."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Dün gece yemekte von Till'le tanıştık ve pek dostça ayrıldık diyemem. Hatta köpeğini bile üzerime saldırttı."

Pitt, Zac'ın işin mizahi tarafından pek hoşlanmayacağını biliyordu. Ama o çılgın hikâyeyi tekrarlamanın ne gereği var, diye düşündü. Canı bir içki çekiyordu.

"Bir günde yeğeniyle yatmaktan amcasıyla yemeğe... " Zac inanmayan bir tavırda başını salladı. "Gerçekten çok hızlıymışsın."

Pitt sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

"Yazık. içerden bize çok yardımın olabilirdi. Villayı uzaktan gözetledik ama olağandışı bir şeye rastlayamadık. İki yüz metreden fazla yanaşamadık. Albay Zeno sizinle yeğenini yakalayınca turist rehberi olarak çalışmamızın yararını gördüğümüze inanmıştık."

"Albay Zeno mu?"

Zac başını salladı, sonra sözlerinin etkisini bekledi.

"Evet. O ve Yüzbaşı Darius, Yunan jandarmasındandır. Teknik olarak Zeno benden bir iki adım öndedir diyebiliriz."

"Poliste albay rütbesi, bu biraz olağandışı değil mi? "

"Onların emniyet kuruluşlarını bilseydin böyle demezdin. Atina ve birkaç kent dışında Yunan kırsal bölgesi ordunun bir kolu olan jandarmanın kontrolündedir, çok seçkin ve etkili bir kurumdur. "

Pitt, Zeno ve Darius'tan nefret etmesine karşın etkilenmişti.

"Bu onların varlığını açıklıyor, ama ya sen, müfettiş? Yunanistan da yasadışı uyuşturucu peşinde olan bir narkotik ajanı İspanya'da casus kovalayan bir FBI ajanı ile aynı şey değildir; böyle bir şey olamaz."

"Normal bir durum olsa, haklısın." Zac'ın yüzü asılmış, sesi sertleşmişti. " Ama von Till normal bir olay değildi. Onu deliğe tıkıp iğrenç kaçakçılık operasyonuna son verirsek uluslararası suçlarda yüzde yirmi bir azalma olacaktır. Ve bu da hiç de küçük bir oran değildir." Zac'ın içini öfke kaplamış gibiydi. Sakinleşene kadar birkaç derin soluk aldı. Geçmişte her ülke ayrı çalıştı, milli sınırların ötesine önemli bilgileri Interpol aracılığıyla iletirdi. Örneğin, Narkotik Büronun gizli kaynaklarından İngiltere'ye kaçak uyuşturucu gitmekte olduğunu haber aldığımda bunu Londra Interpol'üne bildiririm, onlar da Scotland Yard'a haber verirler. Kaçakçılara tuzak kurup yakalamak artık onların işidir."

"Düzgün ve işleyebilen bir operasyon gibi geliyor kulağa. "

"Ama von Till ile aynı şeyi başaramadık. Bütün uyarılara, bütün tuzaklara karşın her seferinde yakayı sıyırıyor ve bok çukurundan güller

gibi kokarak tertemiz çıkıveriyor. Ama bu kere farklı olacak." Zac sözünün etkisini artırmak için masasını yumrukladı. "Devletimiz bize her sırrını açabilecek, bütün emniyet güçlerini kullanabilecek ve hatta askeriyenin yardımını sağlatacak uluslararası bir araştırma ekibi kurma izni verdi." Zac derin bir soluk alıp özür dilercesine, "Kusura bakma, Pitt," diye devam etti. "Bu kadar uzun konuşmak istemezdim. Ama Tasos'ta bulunmamın nedenini anlatabildim sanırım."

Pitt dikkatle baktı adamın yüzüne. Müfettiş başarısızlığa alışkın bir insana benzemiyordu. Her hareketi, her jesti önceden tasarlanmış gibiydi. Ama Pitt yine de gözlerinin ardında bir korku sezmekteydi; von Till karşısında kaybetmek korkusu. Pitt'in içki ihtiyacı giderek artıyordu.

"Ekibinin diğer elemanlar nerede? Şimdiye kadar sadece üçünüzü gördüm."

"Şu anda bir İngiliz Müfettiş; bir İngiliz destroyerinde *Kraliçe Artemisia*'yı izliyor, Türk Polisinden bir temsilci şilebi eski bir DC-3 uçağından havadan gözetlemekte. Fransız Emniyetinden iki dedektif Marsilya da liman işçisi kılığında şilebin yakıt almak için gelmesini bekliyorlar. "

Pitt bir gerçek dışılık dalgası içine girmek üzereydi. Zac'ın sözleri giderek sıkıcı ve anlamsız oluyordu. Uyumadan daha ne kadar dayanabileceğini geçirdi aklından. Son iki gün içinde sadece bir iki saat uyumuştu ve artık daha fazla dayanamayacaktı.

Gözlerini ovuşturarak kendini zorladı.

"Zac, dostum." Pitt ilk olarak adamın adını kullanıyordu.

"Senden özel bir ricam olacak."

"Elimden gelen bir şeyse yaparım," Zac duraksadı. "dostum."

"Teri'nin bana teslim edilmesini istiyorum."

"Sana teslim edilmesini mi?" Zac'ın masum gözleri irileşirken kasları havaya kalktı. Steve McQueen bundan iyi rol yapamazdı doğrusu.

"Aklından nasıl bir şehvet planı geçiyor? "

"öyle bir şey yok," dedi Pitt ciddi bir sesle. "Onu nasıl olsa bırakacaksın. Ve Teri ondan sonra yirmi dakikada villada olacak ve Bruno

Amcasından bu utanç verici durum hakkında bir şey yapmasını isteyecek. Kurnaz ihtiyar kafasını çalıştıracak ve aradan bir saat geçmeden bu yeraltı casusluk örgütü Tasos'tan Birleşik Devletler'e kadar açığa çıkmış olacak. "

"Sen bizi hafife alıyorsun galiba. Durumun farkındayım. Bütün bir durum için planlarımız hazır. Buradan çıkarız ve sabaha kalmadan başka bir kimlik altında işlerimize devam ederiz."

"çok geç olur. Hasar verildi bir kere. Von Till senin varlığını bilecektir. Önlemlerini iki katına çıkaracağından emin olabilirsin. "

"çok inandırıcı konuşuyorsun. "

"Elbette."

"Peki, kadını sana versem?"

"Teri'nin kaybolduğu ortaya çıkınca ki bu şimdi bile farkedilmiş olabilir, von Till onu bulmak için Tasos'un altını üstüne getirecektir. Onun en iyi saklanacağı yer şu anda *İlk Girişim*'dir. Kadını orada aramayı düşünmeyecektir, en azından adada olmadığından emin olana kadar."

Zac sanki ilk kez görüyormuş gibi uzun uzun baktı Pitt'e; onun gibi iyi mevkii sahibi ve etkili ailesi olan birinin en küçük bir yanılgının ölüm demek olacağı böyle güç ve tehlikeli işlere neden girdiğini düşündü.

"Nasıl istersen," dedi. "Genç bayan buna karşı çıkmazsa tabii.'

"Sanmıyorum." Pitt sırıttı. "Onun kafasında uluslararası uyuşturucu kaçakçılığından başka şeyler var. Benimle gemiye kaçmanın Bruno Amcasıyla geçireceği sıkıcı bir geceden daha ilginç olacağını biliyor...'

Tam o anda kapı açıldı ve ardında Zeno olan Giordino içeri girdi. Giordino'nun yüzünde kulaklarına kadar yayılan bir gülümseme, elinde de beş yıldızlı bir Metaxa şişesi vardı.

"Bak Zeno ne buldu?" Giordino şişeyi açıp kokladı. "Bunlar o kadar kötü insanlar değilmişler yahu."

Pitt gülerek Zeno'ya döndü. "Giordino'yu bağışlamalısın, içkiyi görünce birden eriyiverir. "

"öyleyse ortak bazı şeylerimiz var." diyerek sırıttı Zeno da.

Masaya üstünde dört kadeh olan bir tepsi bıraktı.

"Darius nasıl? " diye sordu Pitt.

"Ayağa kalktı. Ama birkaç gün topallayacak."

"Ona üzüldüğümü söyle. Çok pişmanım..."

"Pişmanlık gerekmez. Bizim işte böyle şeyler olur." Zeno, Pitt'e kadehini uzatırken ilk kez kanlı gömleğini gördü. "Sen de yaralanmışsın galiba."

"Von Till'in köpeği," diyen Pitt kadehi ışığa kaldırdı.

Zac başını salladı. Şimdi Pitt'in von Till'e duyduğu nefreti daha iyi anlıyordu. Pitt'in aklında seks değil de intikam olduğunu farkedince arkasına rahatça yaslandı.

"Gemine gittikten sonra von Till'in yaptıklarını sana telsizle bildiririz."

"iyi olur." Pitt konyağı yudumladı, ateş gibi içkinin midesine inmesinden zevk duydu. "Bir iyilik daha yap, Zac. Senin resmi durumundan yararlanıp Almanya'ya iki mesaj göndermek istiyorum."

"Elbette. Ne bildirmek istiyorsun?"

Pitt masanın üstündeki kâğıt kalemi almıştı bile. "Adlar ve adreslerle birlikte her şeyi yazacağım, ama Almancasını sen düzeltirsin." Pitt yazmayı bitirince kâğıdı Zac'a uzattı. "Onlara yanıtlarını *İlk Girişim*'e göndermelerini bildir. NUMA'nın telsiz frekansını da yazdım."

Zac kâğıda şöyle bir baktı. "Amacını anlayamadım."

"Bir içgüdü diyelim. " Pitt kadehini bir daha doldurdu. *Kraliçe Artemisia*, Tasos çevresindeki dönüşünü ne zaman yapacak?"

"Ama... Ama bunu nasıl bildin?"

"Ben medyumum. Ne zaman?"

"Yarın sabah." Zac uzun uzun baktı Pitt'e. "Sabah dört üç beş arasında. Neden sordun?"

"Bir nedeni yok, merak sadece." Pitt içinin yarılmasına hazırlanarak içkiyi bir yudumda dikti. Sonra başını iki yana salladı, gözünden yaş gelmişti.

"Tanrım, akü asidi gibi deliyor insanın midesini," diye söylendi.

13

Yaşlı *Kraliçe Artemisia* şilebi ağır ağır yol kesip durunca demiri on kulaç suya salındı, seyir ışıkları söndü ve geriye kapkara bir denizde karanlık bir siluet kaldı. *Kraliçe Artemisia* sanki hiç var olmamış gibiydi.

Yetmiş seksen metre ilerde küçük bir tahta sandık dalgalar üzerinde tembelce yükselip alçalmaktaydı. Bu dünyanın her denizinde görülen atılmış binlerce boş sandıktan sadece biriydi.

Sıradan bir gözün buna başka bir şey olarak bakması olanaksızdı, hatta **BU TARAF YUKARI** yazısı bile denize doğru çevriliydi. Ancak bu özel sandık diğerlerinden farklı kılan bir şey vardı; sandık boş değildi.

Kutunun içindeki Pitt kafası tahtalara çarptıkça bunun daha iyi bir yolu olmalıydı, diye düşünüyordu; ancak bu hiç olmazsa şafak söktüğünde herkesin gözü önünde yüzüyor olmaktan bin kat iyiydi. Ağzını tuzlu suyla doldurup öksürerek boşalttı. Sonra can yeleğininim ağızlığını dudaklar arasına alıp biraz daha şişirdikten sonra, sandığın kenarındaki delikten gemiyi gözetlemeye devam etti.

Kraliçe Artemisia sessizdi; varlığını sadece jeneratörlerinin belli belirsiz mırıltısıyla bordasına vuran dalgalar belli ediyordu. Zamanla sesler de kesildi ve gemi sessizliğin bir parçası oldu.

Pitt uzun bir zaman dinlediyse de dalgalarla inip kalkan gözetleme yerine hiçbir ses ulaşmadı.

Ne çelik güvertede ayak sesleri, ne emir yağdıran erkek sesleri, ne insan eliyle çalıştırılan araçların şakırtısı... Hiçbir şey. Böylesi bir sessizlik Şaşkınlık vericiydi.

Hayalet tayfası olan hayalet bir gemi sanki.

Pitt denize sarkmış olan sancak demirine doğru itti sandığı.

Hafif rüzgâr ve akıntı onun lehineydi. Sandık az sonra demire çarptı. Pitt hemen sırtındaki dalgıç t6p6n6 çıkarıp zincirin su altındaki baklalarından birine bağladı, sonra pal5tlerini, m@skesini ve şnorke1ini

de çıkarıp bir paket gibi yaparak onun yanına iliştirdi.

Sonra zincire tutunup yukarı doğru baktı. Aklına *İlk Girişim*'de mışıl mışıl uyuyan Teri gelmişti. Kadının yumuşacık vücudunu hatırlayınca, benim burada ne işim var, diye düşündü.

Teri de aynı şeyi düşünmüştü ama onun sorunu başkaydı.

"Beni neden bir gemiye götürüyorsun ki? Oraya gidip de bu halimle o akıllı bilim adamlarının karşısına çıkamam. İnce geceliğini sıvayıp bacaklarını göstermişti sonra.

"Ne olur sanki?" diyen Pitt kahkahalarla gülmüştü. "Yıllardır ilk defa bu kadar seksi bir olay yaşayacaklardır herhalde.

"Ya Bruno Amcam?"

"Ona alışveriş için karaya çıktığını söylersin. Ne istersen söyle. Yirmi yaşını geçmişsin nasıl olsa. "

"Yaramazlık etmek hoş olacak sanırım, " diyerek kıkırdamıştı kadın. "Filmlerdeki romantik serüvenler gibi."

"Eh, bu da bir bakış açısıdır." Pitt onun böyle düşüneceğini tahmin etmiş ve haklı çıkmıştı.

Pitt Hindistan cevizi peşinde olan bir Polinezyalının ağaca tırmanması gibi çıktı zincirden. Az sonra zincir deliğine varıp küpeşte üzerinden uzanıp baktı. Karanlık içinde bir kıpırtı, bir hareket bekliyordu. Ama görünürlerde tek kişi bile yoktu. Ön güverte bomboştu.

Güverteye atladı, çömelip bir an bekledi, sonra sessiz adımla a on direğe doğru yürüdü. Geminin karartılmış olması kendisi için büyük bir şanstı. Kargo yükleme lambaları yanıyor olsaydı tüm ön güverte gündüz gibi aydınlanacaktı. Pitt karanlıkta arkasında bıraktığı ıslak izlerin görünmeyeceğine de seviniyordu.

Bir an yine durup bekledi ama tek ses bile duymadı. Gemi çok sessizdi, gereğinden sessiz. Bilinçaltında kendisini huzursuz eden bir şey daha vardı ama o anda bunun ne olduğunu bulup çıkaramıyordu.

Pitt bacağına bağlı olan yirmi santimlik dalgıç bıça8ını çıkarıp eline aldı. İnanılmaz bir şeydi ama kaptan köprüsünü görebiliyordu ve orası da boştu. Hemen gölgelere sığınıp merdivenden yukarı çıktı. Dümen köşkü

karanlık ve boştu. Yazıları göremiyorsa da göstergenin yönünden Stop'ta durduğunu anladı. Yıldızların soluk ışığında iskele tarafındaki pencerenin altında bir raf görünüyordu.

Parmaklarıyla yokladı: *Aldis* lambası, işaret tabancası, işaret fişekleri. Birden talihi dönüverdi. Parmakları bir el fene4ine değmişti. Hemen mayosunu çıkarıp fene4e sardı. Şimdi yaktığında hemen hemen görülmeyecek kadar az bir ışık veriyordu. Sonra dümen köşkünün tümünü aradı. Tek yaşam belirtisi kontrol tablosundaki gösterge ışıklarıydı.

Dümen köşkünün arkasındaki harita odasının perdeleri açıktı. Bir harita odasının bu kadar düzenli olması inanılır şey değildi.

Haritalar düzenle üst üste yerleştirilmişti. Bıçağını kılıfına sokup fene4i harita işaretlerinin üzerine tuttu. Haritada şilebin Şanghay'dan oraya geliş rotası çiziliydi. Hiçbir silinme izinin pusula okuması düzeltilerinin olmaması dikkatini çekti. Her şey gerçekten olmaması gereken kadar düzenliydi.

Seyir defteri son giriş sayfası da açıktı: "**Saat 03:52 Brady Havaalanı Feneri 312 derecede, yaklaşık sekiz mil. Rüzgâr güneybatıdan 2 mil esiyor… Tanrı Minerva'yı korusun**." Bu giriş Pitt gemiye gelmek üzere yola çıkmadan yaklaşık bir saat önce yapılmıştı. Peki, ama tayfalar neredeydi? Ne güvertede nöbetçi vardı ne de kurtarma filikaları yerlerinden indirilmişti. Boş dümen köşkünün hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu zaten.

Pitt'in boğazı kurumuştu, ağzı dilinin lastik bir sünger gibi yattığı tozlu bir mağaraydı sanki. Başındaki zonklama düşünmesini güçleştiriyordu. Dümen köşkünden çıkıp kapıyı sessizce arkasından kapattı ve kaptanın kamarasına giden koridorda yürümeye başladı. Kapı aralıktı. Yine ses çıkarmadan onu da açtı ve içeri süzüldü. Bir film sahnesi gibiydi. Evet, Pitt bunu başka türlü tanımlayamazdı. Her şey dedi topluydu, düzenleydi ve olması gereken yerdeydi. Karşısında amatörce bir yağlıboya tabloda *Kraliçe Artemisia* vardı. Pitt renkleri görünce ürpermekten kendini alamadı: gemi mor bir deniz üzerinde resmedilmişti. Sağ alt köşede Sophia Remick imzası vardı. Masa üzerinde ucuz madeni bir çerçeve içinde orta yaşlı, yuvarlak yüzlü bir kadın fotoğrafı duruyordu. "çok sevdiği Kaptan'a karısından." Notun sahibinin imzası yoksa da, tablonun

altındaki yazıyla aynı olduğu belliydi.

Fotoğrafın yanında boş bir küllüğe yerleştirilmiş bir pipo dışında masanın üstü boştu. Pitt pipoyu alıp kararmış çanağını kokladı; en az aylardır kullanılmış değildi. Aslında hiçbir şey kullanılmış görünmüyordu. Burası tozu olmayan bir müze, kokusu olmayan bir evdi. Ve gemi gibi kamara da mezar kadar sessizdi.

Pitt koridora dönüp kapıyı kapatırken yabancı bir sesin, ama herhangi bir sesin, "Kim var orada?" ya da "Burada ne işin var?" diye bağırmasını istedi. Bu sessizlik sırtından buz gibi terler boşanmasına neden oluyordu. Pitt karanlık köşelerde belli belirsiz gölgeler hayal etmeye başladı. Kalp atışları hızlanmıştı. On saniye kadar kıpırdamadan durup kafasına mantıklı bir düzen vermeye çalıştı.

Yakında şafak sökecek, diye düşündü. Acele etmeliyim.

İskele tarafındaki koridordan koşarak öteki kamara kapılarını açmaya başladı. Fene4in loş ışığında kaptanın kamarasındaki hikâye tekrarlanıyordu. Telsiz odasına da girdi. Verici sıcaktı ve bir VHF frekansına ayarlanmıştı, ama kuşkusuz telsizci ortalarda yoktu. Pitt kapıyı kapatıp arka tarafa d0ğru y0luna devam etti. İskele ve sancak koridorlar uzun ve karanlık bir tünelle birleşiyorlardı. Bu karanlıkta yön doygusunu kaybetmemek için bayağı bir çaba gerekirdi. Sırtında yüzme yeleği olan çıplak bir adam çelik duvarlar arasında karanlık bir karabasanda. Pitt birden ayağını bir yere çarptı, dizini vurup fene4i düşürdü.

Fene4 yere çarpınca camı kırılmış ve sönmüştü. Pitt dizleri üstüne çöküp küfürler savurarak el yordamıyla buldu fene4i. Cam kırıkları mayosunun kumaş içine döküldü. Fene4i alıp düğmesine bastı. Işık yanmıştı. Pitt sevinçle bir soluk alıp ışığı koridorun duvarlarında dolaştırdı. Bir kapının üzerinde **'Yangın Çıkışı üç Numaralı Ambar**' yazıyordu.

Carlsbad Mağarası, üç Numaralı Ambardan büyük olamazdı. Pitt'in fene4i sadece yerden tavana kadar sayısız çuvalın istif edilmiş olduğu kocaman çelik bir mağarayı aydınlatmıştı. Hava da tatlı bir koku vardı. Seylan'dan yüklenen kakao olmalı, diye düşündü. Bıçağını çıkarıp çuvallardan birini deldi. Yere taş sertliğinde kakao taneleri döküldü. Pitt fene4le bakınca bunların gerçek kakao olduklarını gördü.

Birden bir ses duydu. Çok zayıf ve belirsiz, ama yine de bir ses. Donup

bekledi. Ses başladı gibi kesildi ve hayalet gemi yine sessizliğe gömüldü. Karanlık ve gizli sırlarıyla terkedilmiş bir gemi. Belki de gerçekten hayalet bir gemidir, diye düşündü Pitt. Başka bir *Mary Celeste* ya da *Uçan Hollandalı*. Eksik olan tek şey fırtınalı bir deniz, güverteleri yıkayan sert bir yağmur ve gece karanlığında çakan Şimşeklerdi.

Ambarda görecek başka bir şey yoktu. Pitt oradan çıkıp makine dairesine yürüdü. D0ğru y0lu bulana kadar çok değerli bir sekiz dakika kaybetmişti. Geminin ortası makinelerin ısısından sıcaktı ve sıcak yağ kokuyordu. Pitt dev makinelerin üzerindeki daracık madeni koridorda durup insan varlığın gösterecek bir iz arandı. Fene4in ışığı birden yere atılmış yağlı bir 6st6p6y6 aydınlatıverdi. Onun üzerindeki bir rafta içlerinde kahve kalıntıları olan bir iki fincan, onun da yanında bir tepsi içinde üzerlerinde yağlı parmak izleri olan birkaç alet gördü. Geminin burasında çalışan biri var neyse, diye düşündü. Çoğu makine dairesinin bir hastane kokusu kadar temiz tutulduğunu bilirdi, ama bu pisti isle. Peki, ama baş makinistle yağcılar neredeydiler? Havaya uçmuş olamazlardı ya.

Pitt oradan çıkacakken birden durdu. İşte yine başlamıştı: geminin gövdesinden yankılanan o esrarengiz ses. Bir ömür boyu kadar gelen bir süre soluğunu tutup bekledi. Bir geminin omurgasının deniz dibinde bir kayaya ya da merca# kayalığına sürtünmesini andıran garip bir ses. Pitt elinde olmadan ürperdi.

Bir tebeşirin karatahtaya sürtülürken çıkardığı gacırtıyı hatırlamıştı.

Ses on saniye kadar sürdü, sonra madenin madene çarpmasından çıkan bir gürültü duyuldu.

Pitt, San Quentin'in ölüm odasında gardiyanların kendisini gaz odasına götürmelerini bekleyerek soğuk terler dökmüş değildi. Ama orada oturup beklemenin ne demek olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu. Kapalı bir yerde durup bilinmeyen karanlıktan ölümün ayak seslerini beklemek insanın kanını donduran bir şeydi.

Kuşkulu bir durumdaysan çılgınlar gibi kaç oradan. diye düşündü. Ve düşündüğünü yaptı. Koridorlardan geri koştu, merdivenlerden çıktı, sonunda ciğerlerine güvertenin saf ve sağlıklı havasını doldurdu.

Sabahın bu ilk saatlerinde hava hala karanlıktı ve vinçler parlak

yıldızlarla capcanlı olan kadife gökyüzüne doğru uzanmaktaydı. Rüzgâr kesilmiş gibiydi. Köprü üzerinde telsiz anteni yavaşça sallanıyor, ayaklan altında gemi gövdesi hafif dalgalarla yükselip alçalıyordu. Pitt bir an duraksadı, bir mil kadar illerdeki Tasos'a, sonra da suyun dümdüz kara yüzeyine baktı. O kadar sakin, o kadar çekici görünüyordu ki.

Fene4 hala yanıyordu. Pitt güverteye çıktığında fene4i söndürmediği için bir küfür savurdu. Varlığımı neon ışıklarıyla ilan etseydim daha iyi olurdu, diye düşündü. Hemen ışığı kapattı.

Sonra mayosunu dikkatle açtı, cam kırıklarını toplayıp denize attı. Bir an fene4i de atmayı düşündüyse, mantığı galip geldi.

Dümen köşkündeki rafta fene4in eksikliği kaptana "şafaktan önce geminde biri vardı ve tekneyi baştan sona kadar aradı. " diye bir telgraf göndermekten farksızdı. Dünyanın tüm emniyet örgütlerinden kurnaz olan böylesi insanlara karşı hiç de akıllıca bir davranış olmazdı bu. Fene4in camının eksik olması kumarını oynamaktan başka çaresi de yoktu.

Pitt kaptan köşküne dönerken saatine baktı. 4:13 Güneş az sonra doğacaktı. Aceleyle koşup fene4i yerine koydu. Çılgıncasına bir telaş içindeydi. Gün ışığı kendisini ele vermeden gemiden çıkıp dalgıç takımlarını giymek ve oradan en az iki yüz metre uzaklaşmak zorundaydı.

Ön güverte hala boştu, ya da öyle görünüyordu. Birden ardından bir ses duydu. Pitt yeni bir korku dalgasıyla aniden dönerken bıçağını çekti. Sinirleri kopacak derecede gergindi artık. Tanrım, kurtuluşa bu kadar yakınken yakalanmamalıyım, diye düşündü.

Ancak gürültüyü çıkaran hava deliklerinden birinin üstüne konan bir martıydı. Hiç kuşkusuz o da sabahın bu saatinde bir elinde mayo diğerinde kocaman bıçak olan çıplak bir adamı gördüğüne şaşmıştı. Pitt dizlerini titreten bir rahatlama hissetti çok korkmuştu. Gemiye çıktığında ne bulacağını bilemiyordu: bulduğuysa bilinmeyen bir korkuyla karışık sessizlikti. Kendini toparlamaya çalışarak küpeşteye yaslandı. Bu gidişle güneş doğmadan kalp krizi geçirecekti. Derin derin soluyarak korkusunun yatışmasını bekledi.

Sonra arkasına bakmadan küpeştenin üstünden atladı, zincire tutunarak aşağı indi. Sakinleştirici sulara gömülmek zevklerin en

büyüğüydü. Deniz kendisine kollarını açmış ve tehlikeden uzaklaşma duygusunu vermişti.

Pitt'in mayosunu giyip dalgıç takımını alması bir dakika sürdü. Dalgalar insanı geminin çelik gövdesine çarparken t6p6 sırtına yerleştirmek kolay değildi. Ancak dalgıçlık günlerinin eğitiminin yararını gördü ve iğini kısa zamanda tamamladı. Tahta sandık gece karanlığında uzaklaşıp gözden kaybolmuştu.

Pitt bir an *Kraliçe Artemisia*'nın altına dalıp gövdesini gözden geçirmeyi düşündü. Makine dairesinde duyduğu o garip sürtünme sesi dipten gelmiş gibiydi. Ama sonra elinde bir ışık olmadan bu planın umutsuz olduğunu farketti. Zaten jilet keskinliğindeki midyelerle kaplı yüz kusur metrelik tekne boyunca el yordamıyla gitmek mümkün değildi.

Geminin jeneratörleri yine çalışmaya başlamıştı. Seyir ışıkları birden yanıtı ve *Kraliçe Artemisia* birden seslerle canlanıverdi.

Pitt ağızlığı dudakları arasına sıkıştırıp daldı. Pal5tlerini olanca gücüyle vururken mürekkep gibi suyun içinde hiçbir şey görmüyor, sadece çıkan hava kabarcıklarının garip seslerini duyuyordu. Bu gibi zamanlarda sigara içmiyor olmayı isterdi. Elli metre kadar yüzdükten sonra su yüzüne çıkıp gemiye baktı.

Kraliçe Artemisia bir mezar sessizliğiyle duruyordu olduğu yerde. Geminin orasında burasında ışıklar yanmaya başlamıştı.

Birkaç dakika kadar hiçbir şey olmadı. Sonra herhangi bir işaret ya da emir verilmeden zincir şakırtılarıyla demir çekilip gövdeye çarptı. Dümen köşkünün ışıkları yandı; ama içersi hala boştu.

Olamaz, diye düşündü Pitt, böyle bir şey olamaz. Ama yaşlı gemi hayalet gösterisinin son sahnesini henüz oynamaya başlamamıştı. Geminin komuta aygıtının sesi şafak öncesi denizin sakinliğinde yankılandı. Makineler hafif bir sesle çalışmaya başladı ve gemi hareket etti. Yükünün sırrı çelik gövdesinin içinde bir yerde saklıydı hala.

Pitt suyun altında pervanelerin dönüşünü hissedebiliyordu.

Elli metre yeterli bir uzaklıktı. O mesafeden hem dümen suyuna çekilip parçalanma, hem de herhangi bir gözcü tarafından görülme olasılığı yoktu. Kocaman gövde yanı başından geçerken Pitt çaresizlik içinde

kıvranıyordu. Fırlatma rampasından kalkan balistik bir füzenin ölüm ve yıkıma doğru uçmasını seyrediyor gibiydi. Ama çaresizdi, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. *Kraliçe Artemisia*'nın bir yerinde Kuzey Yarımküresi halkının yarısını çılgına çevirecek miktarda eroin vardı. Yüz otuz ton eroin. Bunun yüzünden kaç kişi uyuşturucu bağımlısı olacak, kaç kişi ölecekti?

Pitt sonra kendini düşündü. Ama sarı *Albatros*'u düşürmesi ya da gemiyi farkedilmeden aradığı için böbürlenerek değil. Kendisini ilgilendirmeyen, yapmak için para almadığı bir işe girip canını tehlikeye attığı için aptallık etmişti. Kendisine oşinografik seferin isini kolaylaştırma emri verilmişti. Kimse uyuşturucu kaçakçılarının ardına düşmesini söylememişti: Zaten elinden ne gelebilirdi ki? Ne de olsa insanlığın koruyucu meleği değildi.

Zacynthus, Zeno, Interpol ve dünyanın diğer polisleri von Till ile kediyle fare gibi oynasınlardı. Bu onların oyunuydu, bunu oynamak üzere eğitilmişlerdi. Ve bunun için para alıyorlardı.

Kendi kendine bir küfür daha savurdu. Hayale dalarak çok zaman kaybetmişti. Kıyıya d0ğru y0llanma zaman gelmişti artık. Geminin ışıklarının sabahın giderek azalan karanlığında kaybolduğunu gördü. Güneş ufuktan yükselip de ilk ışıklarıyla Tasos dağlarını aydınlatırken kıyıya çıktı.

Sırtındaki yükü, m@skesini ve şnorke1ini çıkarıp ıslak kumların üstüne bıraktı. Yorgunluktan bitmiş bir halde yere çöktü.

Vücudu dayak yemiş gibiyse de aklı çok başka yerdeydi.

Pitt gemide eroinin izine rastlamamıştı, Narkotik Büro ya da Gümrük müfettişleri de bir şey bulamayacaklardı. Burası kesindi. Su kesiminin altında bir olasılık vardı belki de. Ama gemi rıhtıma yanaştığında gövdesinin her karışı dalgıçlar tarafından didik didik aranacaktı kuskusuz. Ayrıca o miktarda yükün suya atılıp da sonra toplanması olanaksızdı. Yüz otuz ton katı madde dolu su geçirmez bir sandığı sudan çıkarmak komple bir kurtarma operasyonu gerektirirdi.

Hayır, bunun şimdiye kadar bir türlü anlaşılamamış olan çok daha dâhice bir yöntemi olmalıydı.

Pitt dalgıç bıça8ını alıp ıslak kumun üzerine *Kraliçe Artemisia*'nın

hatlarını çizmeye koyuldu: Birden aklına bir şey geldi. Kalkıp yaklaşık on metre boyunda bir gemi silueti çizdi kumun üzerine. Kaptan köprüsü, ambarlar, makine dairesi ve diğer bütün ayrıntılan hatırladığı kadarıyla en ince ayrıntılarına kadar yerli yerine oturttu. Dakikalar geçtikçe gemi belirmeye başlamıştı.

Sonunda tekne en son koridoruna kadar ayaklan altındaydı. Pitt havalandırma deliklerinden birinin üzerine martı kuşunu da yerleştirdikten sonra geri çekilip eserine baktı. Sonra da bir kahkaha attı. "Eh, kesin olan bir şey varsa o da kimsenin bana ressam diyemeyeceğidir.

Bu gemiden çok hamile bir balinaya benzedi." Pitt eserine dalgın dalgın bakarken birden gözlerine sabit bir bakışı yerleşti, yüzünün tüm ifadesi o anda silindi. Aklına yepyeni bir fikir gelmişti. Bu, ilk başta olmayacak bir şeydi, ama düşündükçe olabileceği aklına yatıyordu. Hemen kuma başka çizgiler daha ekledi. Kumun üzerindeki şekle kafasından biçimi vermek için acele ediyordu. Son değişikliği de yaptıktan sonra kendinden memnun bir tavırla gülümsedi. Von Till gerçekten çok kurnazmış, diye düşündü.

Artık yorgunluğu falan kalmamıştı, kafasında yanıtsız soruların yükü yoktu. Bu yeni bir yaklaşım, yepyeni bir yanıttı çok daha önce keşfedilmesi gerekirdi. Hemen dalgıç takımlarını toplayıp anayola giden kumsalda yürümeye başladı. Artık oyunu terketmek sözkonusu değildi. Bundan sonraki devre çok daha ilginç olacaktı. Tepeye çıkınca dönüp *Kraliçe Artemisia*'nın kumdaki şekline baktı.

Kabaran dalgalar geminin bacasındaki Minerva'nın kocaman M harfini silmeye başlamıştı.

14

Giordino, Hava Kuvvetlerinin mavi kamyonetinin yanında uzanıp başını dürbün kılıfına dayamış bir halde uyuyordu. Pitt gülerek baktı arkadaşına. Giordino'nun iyi yaptığı şeylerden biri de herhangi bir yerde ve zamanda hangi koşullar altında olursa olsun uyuyabilmekti.

Pitt pal5tlerini sallayarak arkadaşının yüzünü ıslattı. Giordino ani bir tepki göstermeden sadece iri gözlerinden birini açıp canı sıkılmışçasına

baktı Pitt'e.

"Aha" diye bağırdı Pitt. "Bizim dikkatli nöbetçimiz gözlerini açtı." Sesi alaycıydı. "Doğrusu plajda cankurtaran olmaya karar verirsen ölüm oranının ne olacağını düşünmek tüylerimi ürpertiyor." Giordino'nun öteki gözü de aralandı. "Bir şeyi açıkça ortaya koyalım önce. Bu yorgun gözler sen o sandığa girdiğinden sudan çıkıp kumda oynamaya başlamana kadar dürbünden bir an bile ayrılmadı.'

"Özür dilerim, dostum. Bu sadık davranışın herhalde bana bir içkiye patlayacaktı, değil mi?

"iki tane."

"Kabul."

Giordino gözlerini kırpıştırarak doğruldu. Kolundaki karıncalan görüp yere silkeledi. "Nasıl geçti?"

"Şair Robert Southey 'Havada kıpırtı yok, denizde kıpırtı yok, gemi olabildiğince sessizdi' diye yazdığında *Kraliçe Artemisia*'yı düşünmüş olmalı. Hiçbir şey bulmamakla bir şey bulduğumu söyleyebilirsin."

"Anlamadım."

"Sonra anlatırım." Pitt dalış takımlarını kaldırıp kamyonetin arkasına yerleştirdi. "Zac'tan bir haber var mı?"

"Henüz yok." Giordino dürbünü von Till'in villasına çevirdi. "Zeno ile bir manga jandarma alp malikânenin çevresini sardılar. Darius depodaki telsizin başında gemiyle villa arasında konuşma yapılıp yapılmadığını kontrol ediyor. "

"iyi çalışmışlar ama ne yazık ki boşuna." Pitt kara saçlarını kurulayıp taradı. "Buralarda bir sigarayla bir içki nerede bulunur?" Giordino kamyonun ön tarafını işaret etti. "içki konusunda yardımcı olamam ama koltuğun üzerinde bir paket Yunan kanser çubuğu var."

Pitt arabadaki paketten bir Hellas Specials aldı. Daha önce hiç denemediği sigaranın yumuşaklığına şaşmıştı. İki saattir çektiklerinden sonra yo3un bile lezzetli gelirdi.

"Biri dizine tekme mi indirdi?" diye sordu Giordino.

Pitt dumanını üfleyerek bacağına baktı. Sağ dizinin altında derin bir

yarık vardı ve arasından kan sızıyordu. Yaranın olduğu yerin çevresi yeşil ve mor renkteydi.

"Kapıya çarptım."

"Ben hemen gereğine bakarım." Giordino torpido gözünden bir ilkyardım çantası çıkardı. "Dünyaca ünlü beyin cerrahı Doktor Giordino için bu çocuk oyuncağıdır. Övünmek istemem ama kalp naklinde de iyiyim doğrusu."

Pitt kahkahasını bastırmak istediyse de başaramadı. "Gazlı bezi sargıdan sonra değil de, önce koy yeter," dedi.

Giordino yarasına bakarken Pitt de dalgaların sekiz saniyede bir kırıldıklarına dikkat etti.

Dalgalar en az yüz metre ilerde kırılıyorlar, sonra son bir hamleyle ileri doğru patlıyorlar ve su kesiminde yok oluyorlardı. Bir yüzücü için bu mükemmeldi; ama bir dalıcı için sığ kumluk, dip ve lacivert sular boşuna çabalamak olurdu. Sualtı serüvencileri deniz canlılarının güzelliğiyle dolu olan daha yeşil ve kayalık suları severlerdi.

Pitt gözlerini yüz seksen derece kuzeye kaydırdı. Burası bambaşkaydı. Hiçbir bitkinin yetişmediği yüksek kayalık yamaçlar denizden yükseliyordu. Kocaman kayaların devrildikleri yerlerdeki çatlaklar tabiat ananın eline gerekli malzeme verildiğinde neler yapabildiğinin kanıtlarıydı. Engebeli yamacı olan kıyının bir yeri Pitt'in özellikle dikkatlini çekti.

Bu kesimin diğerleri gibi dalgaların saldırısına uğramıyor olması çok garipti doğrusu. Dik kayalık yamacın altındaki sular sakindi; üç tarafı kaynayan sularda çevrili bir bahçe havuzu gibi.

Yüz metre kare kadar bir alanda deniz yeşil ve sakindi, kaynayıp köpüren sulardan eser yoktu. Gerçek olamayacak bir şeydi bu.

Pitt bir dalgıcın orada neler görebileceğini düşündü. Adanın milyonlarca yıllık oluşumunu, büyük buzul çağlarının gelip gidişin, eski denizlerin değişen düzeylerini sadece Tanrı gözlemiş olabilirdi. Belki de o dağ gibi dalgalar öfkelerini bu yamaçlara yöneltip suyun altında deniz mağaralar oluşturmuşlardı.

"Tamam işte," dedi Giordino. "Büyük Giordino'dan tıp bilimine bir katkı

daha." Pitt arkadaşının bu aşırı böbürlenmesine bir an bile kanmış değildi. Giordino'nun komik sözleri Pitt'e karşı duyduğu gerçek kaygının maskelenmesiydi. Giordino doğrulup Pitt'i tepeden tırnağa gözden geçirirken başını salladı. "Burnunda, göğsünde ve bacağındaki sargılarla otuzların ekonomik bunalımlı yıllarının çizgi romanlarındaki yedek lastiklere benziyorsun."

"Haklısın." Pitt bacağımdaki giderek artan katılığı geçirmek için bir iki adım attı. "Bir römorkörün kenarındaki araba lastiği gibi hissediyorum kendimi."

"Zac geliyor işte." Pitt, Giordino'nun uzattığı parmağını yönüne baktı.

Siyah Mercedes dağlardaki toprak yoldan ardında kocaman bir toz bulutuyla inmekteydi. Seyrek mil kadar ilerde kıyı yoluna girdiğinde toz bulutu kesildi ve Pitt çok geçmeden dalgaların sesini bastıran dizel motorunun homurtusunu duydu Araba kamyonetin yanında durdu, Zacynthus ile Zeno ön koltuktan indiler.

Arkalarından topallamasını saklamaya gerek duymayan Darius geliyordu. Gözleri kanlı ve yorgun olan Zacynthus'un üzerinde eski, soluk bir askeri üniforma vardı. Sıkıntılı ve uykusuz kalan bir insanı andırıyordu.

"Ne oldu, Zac? " diye sordu Pitt. "ilginç bir şey gördün mü?"

Zacynthus kendisini duymamış gibiydi. Yorgun bir tavırla piposunu cebinden çıkardı, doldurup yaktı. Sonra yavaş yavaş yere çömeldi, uzanıp dirseği üzerinde doğruldu.

"Kurnaz orospu çocuklan," diye söylendi. "Bütün gece boyunca sivrisinek saldırılan altında gözümüz çıktı. Ve ne bulduk dersin?" Kendi sorusunu yanıtlamak için derin bir soluk aldığı sırada Pitt ondan önce davrandı.

"Hiçbir şey bulmadın, hiçbir şey görmedin ve hiçbir şey duymadım."

Zacynthus güçlükle gülümsedi. "Bu o kadar belli oluyor mu?"

"Oluyor," dedi Pitt kısaca.

"Bu iş tümüyle çıldırtıcı olmaya başladı." Zacynthus sözlerini vurgulamak için yumruğunu yumuşak yere vurdu.

"Çıldırtıcı mı? Bütün söyleyebileceğin bu mu yani?"

Zacynthus doğrulup çaresizce omuzlarını silkti. "Ben sabrımın sonuna geldim artık. Tırnaklarımla bir dağın tepesine çıkmış ve zirveyi bulutlarla kaplı bulmuş gibiyim. Ben yaşamım von Till gibi pislikleri yeryüzünden silmeye adamış bir insanım. Bugüne kadar başaramadım bir tek iş bile olmadı. Bundan sonra da pes edemem. O geminin durdurulması gerek, ama o beyaz zambak saflığındaki adaletimiz nedeniyle bunu yapamıyoruz. O eroin Birleşik Devletler'e vardığında neler olacak tahmin edebiliyor musun?"

"Eh, bunu düşündüğümü söyleyebilirim."

"Lanet olsun adaletinize, " diyen Giordino at dl "Bırakın gidip teknenin dibine bir mayın yerleştireyim olsun bitsin."

"Gemiyi havaya uçurmak sorunu şimdilik çözümler." dedi Zacynthus.

"Ahtapotun kollarından birini kesmekten farksız olur bu. Von Till ile kaçakçıları ve ne yazık ki çözemediğimizi itiraf edeceğim operasyonu devam eder. Hayır, sabırlı olmamız gerek. *Kraliçe Artemisia*, Chicago'ya yanaşmadı, henüz Marsilya'da bir deneme şansımız daha olacak."

"Marsilya'da daha şanslı olacağını sanmıyorum," dedi Pitt.

"Sahte Fransız liman işçilerinden biri gemiye sızmayı başarsa da sana Pitt güvencesi veriyorum, hiçbir şey bulamayacaksın."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" Zacynthus birden başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı Pitt in yüzüne. "Yoksa gemiyi mi araştırdın? "

"O her şeyi yapar," diye mırıldandı Giordino. "Gemi demir attığında deniz tarafındaydı. Dürbünle bakmama karşın yarım saat göremedim kendisini. "

Dört adam da Pitt'e merakla baktılar.

Pitt güldü. "Artık konuşma zamanı geldi sanırım beyler. Haydi, çevreme toplanın da çıplak hırsız Dirk Pitt'in gizli serüvenlerini dinleyin."

Pitt sırtını kamyona dayayıp bir an karşısındaki düşünceli yüzlere baktı.

"*Kraliçe Artemisia* gerçekte bir vitrinden başka bir şey değil. Evet, denizde oradan oraya gidip yük alıp yük boşaltıyor. Ama gerçek bir şileple benzerliği de burada sona eriyor. Yaşlı bir gemi, ama o çelik gövdesinde son model bir merkezi kontrol sistemi var.

Aynı şeyi geçen yıl Pasifik'te eski bir Şilepte de görmüştüm. Fazla bir mürettebata gerek yok. Altı yedi kişi yeter de artar bile. Her kamara, her bölme göstermelik olarak hazırlanmıştı.

Gemi limana girince tayfalar ortaya çıkıyorlar ve rollerini oynamaya bağırıyorlar."

"çok özür dilerim, Binbaşım," dedi Zeno. "Ama *Kraliçe Artemisia*'nın uzun yolculuğu boyunca gerekli bakımını nasıl sağlayabildiğini anlamış değilim. "

"Tıpkı tarihi bir şato gibi diyelim. Şatoda şöminelerde ateş yanar, su tesisatı çalışır ve bahçeleri hep bakımlıdır. Ama haftanın beş günü kapalıdır ve sadece hafta sonlan turistler için ya da bu örnekte olduğu gibi, gümrük memurlar için açıktı."

'Ya bakıcıları?" diye sordu Zeno.

"Bakıcılar bodrumda otururlar." dedi Pitt.

"Sadece fareler bodrumlarda yaşarlar," dedi Darius.

"çok yerinde bir gözlem, Darius. Özellikle de karşımızdaki iki ayaklı türleri düşündüğümüzde. "

"Bodrumlar, sahneler, şatolar. Gövdenin bir yerine gömülü mürettebat. Sen ne demek istiyorsun, kuzum?" diye atıldı Zacynthus. "Lütfen sadede gel."

"Geliyorum. Bir kere şunda birleşelim, tayfalar gövdede değiller, gövdenin altındalar."

Zacynthus'un gözleri açıldı. "Olanaksız."

Pitt gülümsedi. "Aksine, *Kraliçe Artemisia* hamileyse gayet olanaklıdır."

O an bir sessizlik oldu. Dördü de kuşkularını açıkça belli ederek bakıyorlardı Pitt'e. Sessizliği ilk bozan Giordino oldu.

"Sen bize bir şeyler söylemeye çalışıyorsun ama anladığımızı hiç sanmıyorum."

"Zac, von Till'in kaçakçılık yönteminin dâhice olduğunu kabul etti," dedi Pitt. "Haklı. Bunun dehası basitliğinde. *Kraliçe Artemisia* ve diğer Minerva şilepleri kendi başlarına da hareket edebiliyorlar, gövdelerine bağlı uydu

bir tekneyle de. Düşünün bir kere. Öyle kulağa geldiği kadar saçma değil aslında." Pitt'in kesin konuşması kuşkuları dağıtmaya başlamışı. "Kraliçe, von Till'e öpücük göndermek için rotasından iki gün şaşmış olamaz. Bir bağlantı yapılmıştır." Pitt, Zacynthus ile Zeno'ya döndü. "Siz ve adamlarınız villayı gözetlediniz ve hiçbir işaret verildiğine rastlamadınız, değil mi?"

"Ne de içeri bir girip çıkan oldu, "dedi Zeno.

"Aynı şey gemi için de geçerli," diyen Giordino ilgiyle Pitt'e baktı. "Kumsala senden başka ayak basan olmadı."

Pitt, "Darius telsiz haberleşmesi duymadı, ben de telsiz kamarasında kimseyi görmedim," dedi.

"Ne demek istediğini anlamaya başladım," dedi Zac. "Şileple von Till arasındaki bağlantı ancak sualtından olabilirdi. Ama yine de uydu gemi hikâyeni kolay kolay kabul edemem."

"Bir de şunu dene öyleyse." Pitt durakladı. "Deniz altında uzun mesafelere giden, mürettebat olan, yüz otuz ton eroin taşıyabilen ve ne Narkotik Büro ajanlarınca, ne de gümrük memurlarınca aranmayacak olan şey nedir? Bunun tek mantıklı yanıtı bir denizaltıdır."

"iyi bir fikir, ama yararsız." Zac başını salladı. Bütün Minerva şileplerinin altlarını en az yüz kere dalgıçlarla aradık. Henüz bir denizaltı bulamadılar."

"Asla da bulamayacaklar. Yanıtı olan şey yöntem değil. Senin adamların denizaltıyı kaçırmalarının nedeni sadece zamanlama.'

"Yani sence şilep limana girmeden denizaltı ayrılıyor mu?"

"Tam üstüne bastın."

"Peki, ya sonra? Denizaltı nereye gidiyor?"

"Bunun yanıtı için Şanghay'daki *Kraliçe Artemisia* ile başlayalım." Pitt bir an durup düşüncelerini toparladı. 'Whangpoo nehri rıhtımında durup da şilebin yüklenmesine bakarsan normal bir yükleme operasyonu izlersin.

Vinçler çuvalları kaldırıp şilebin ambarlarına indirirler. Eroinin ambara indirilmesinin en kolay yoludur bu. Önce eroin yüklenir ama ambarda

fazla kalmaz.

Gümrüğün gözünden kaçmış bir kapaktan doğruca denizaltına aktarılır. Ondan sonra yasal kargo yüklenir ve Kraliçe Seylan'a hareket eder. Orada soya fasulyesi indirilip kakao ve çay alınır, bu da yasal bir yüktür. Ondan sonra rota dışına çıkıp Tasos'a gelinir. Herhalde von Till'den emir almak için. Oradan yakıt almak için Marsilya'ya, ardından da ver elini Chicago."

"Benim pek kavrayamadığım bir şey var," diye Giordino mırıldandı.

"Neymiş o?"

"Ben denizaltından pek anlamadığım için bir şileple bebek kanguru oyununu nasıl oynayacağını ya da yüz otuz tonluk yükü neresine sığdıracağını pek hayal edemiyorum."

"Bazı değişikliklerin yapılması gerekeceği kuşkusuzdur. Ama kuleyi ve güvertedeki diğer yükseklikleri çıkarıp ana geminin altına uyacak biçime sokmak fazla bir mühendislik dehası istemez sanırım. İkinci Dünya Savaşı denizaltılarının bin beş yüz tonluk bir kapasiteleri vardı; yüz metre uzunluk, dört metre yükseklik. Torpido bölmeleri, sekiz kişilik mürettebat bölmesi ve diğer gereksiz teçhizat çıkarıldı mı, eroini bol bol alacak yer açılmış olabilir."

Pitt, Zacynthus'un kendisine çok garip bir ifadeyle bakmakta olduğunu gördü, yüzünden düşünceli olduğu anlaşılıyordu.

Birden ilk kez bir anlayış belirdi yüzünde.

"Binbaşı, gövdesine bir denizaltı bağlı olduğunda *Kraliçe Artemisia*'nın hızı ne olabilir?" diye sordu.

Pitt bir an düşündü. "On iki mil tahmin ederim. Tek başına olsa normal seyir hızı on beş, on altı mile yakın olurdu."

Zacynthus, Zeno'ya döndü. "Binbaşı d0ğru y0l üzerinde olabilir. "

"Ne düşündüğünüzü anladım, müfettişim." Zeno'nun pala bıyığı altında dudaklar aralandı. 'Minerva şileplerinin değişik hızlarına çok kere şaşırmıştık."

Zacynthus'un bakışları Pitt'e çevrildi. "Eroin nasıl ve ne zaman teslim ediliyor?"

"Gece, sular yükselmişken. Gündüzün çok riskli olur. Denizaltı havadan görülebilir."

"Bu da yerli yerine oturdu," diye Zacynthus sözünü kesti.

"Von Till'in şilepleri limanlara hep günbatımından sonra girerler."

Pitt sözünün kesildiğini farketmemişti bile. "Denizaltı limana girer girmez serbest bırakılıyor. Kulesi ve teleskopu olmadığından yukardan küçük bir motorla yönetiliyor olmalı. Burada tek tehlike karanlıkta bir geminin denizaltına çarpması."

"Motorda limanı karış karış bilen bir kılavuz olduğu kesin," dedi Zacynthus.

"Von Till'inki gibi bir operasyonda birinci sınıf bir liman kılavuzu mutlaka gereklidir. Karanlıkta sığ bir yerde sualtı manevrası amatör bir yatçının işi değildir."

Zacynthus, "Gündemin bundan sonraki maddesi denizaltının eroini rahatça nerede boşaltıp dağıtabildiğini bulmak," dedi.

Giordino, "Terkedilmiş bir depoya ne dersiniz?" diye atıldı. Gözleri kapalıydı ve uyukluyor gibiydi, ama Pitt geçmiş deneyimleriyle onun konuşulanların tek bir kelimesini bile kaçırmadığını biliyordu.

Pitt güldü. "Boş depolar çevresinde dolanan haydutlar Sherlock Holmes'le birlikte yok olup gitti artık. Kıyı arsaları çok para eder. Boş bir bina kuşku uyandırır. Ayrıca, Zac'ın da söyleyebileceği gibi bir insanın ilk bakacağı yerlerden biri de depodur."

Zacynthus gülümsedi. "Binbaşı Pitt haklı. Gerek bizim Büro gerekse gümrük ajanları tüm rıhtımlar ve depolan sürekli gözlerler. Hayır, kullan an yöntem her neyse, çok kurnazca olmalı.

Bunca yıldır başarıyla sürdürülecek kadar kurnazca.

Ama şimdi elimizde kesin bil ipucu var. Bu sadece ince bir iplik, ama bunu bir ipe, ipi de bir zincire bağlarsak, talihimiz varsa öteki ucunda von Till'i bulabiliriz."

"Binbaşının varsayımını kabul edersen Darius'un Marsilya'daki ajanlarımıza hemen bu haberi vermesi gerekir." Zeno kesin olmayan bir şeye kendisini inandırmaya çalışkan bir insanın ses tonuyla konuşmuştu.

Zacynthus başını salladı. "Hayır, onlar ne kadar az şey bilirlerse, o kadar iyidir. Von Till'in kulağına su kaçıracak bir eyleme girişmemizi istemiyorum. *Kraliçe Artemisia* ve eroin hiçbir müdahale olmadan Chicago'ya varmalı."

"çok kurnazca," diyen Pitt sırıttı. "Köpekbalıklarını çekmek için von Till'in yükünü kullanmak."

Zacynthus başını salladı. 'Tahmin güç değil. Yasadığı uyuşturucu ticaretiyle uğraşan her örgü o denizaltını karşılamak için orada olacaktı. Narkotik Büro onlara seve seve bir kutlama töreni hazırlayacaktı."

"Eğer boşaltma yerini bulabilirsen."

"Bulacağız. Kraliçe, Büyük Göller'e en az üç hafta sonra girecek. Bu da bize kıyıdaki her iskeleyi, tersaneyi ve yat kulübünü aramamız için yeter. Gizlice tabii, düdüğü çalıp da oyuncuları kaçırmanın bir yararı olmaz."

"Bu kolay olmayacaktı."

"Sen Büroyu çok hafife alıyorsun. Biz bu tür işlerde uzmanız. İçin rahat etsin, tam teslim noktasını bulmaya çalışacak değiliz, genel olarak bir fikrimiz olması yeter. Radar denizaltını son durağına kadar izleyecektir. Biz de en iyi fırsatta ortaya çıkarız."

"Her şeyin iyi gideceğine inanıyor gibisin."

Zacynthus, Pitt'e baktı. "Sana şaştım doğrusu, Binbaşı. Bize yönümüzü gösteren sendin. Interpol ile Büronun son yirmi yılda görebildiği en doğru yöndü bu üstelik. Şimdi kendi tahminlerinden kuşkulanmaya mı başladın? " Pitt başını salladı. "Hayır, denizaltı tahminimin doğru olduğuna inanıyorum. "

"O zaman sorunun nedir?"

"Bütün çabanı Chicago'da yoğunlaştırarak bence yumurtalarının hepsini bir sepete dolduruyorsun. "

"Pusu için bundan iyi yer olabilir mi? "

Pitt tane tane ve çok kesin konuştu. "şimdiyle gümrük memurlarının *Kraliçe Artemisia*'ya çıkacakları zaman arasında binbir şey olabilir. Sen kendin kentin kıyılarını aramak için üç haftanın yeterli olduğunu söyledin. Acele etmeye ne gerek var, ben harekete geçmeden önce gerçekleri

biraz daha araştırmanı öneririm."

Zacynthus, Pitt'e baktı. "Aklından geçen nedir? "

Pitt kamyonete yaslandı; mavi boyalı maden daha şimdiden el sürülmeyecek kadar ısınmıştı. Düşünceli bakışlarla uzun uzun denizi seyretti. Derin bir soluk alp Ege'nin tuzlu havasını içine çekerken bir an bunun ne kadar sarhoş edici bir şey olduğunu düşündü. Sonra güçlükle o anın soğuk gerçeğine döndü; konuştuğunda yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu artık.

Zac, on iyi adama ve Tasos çevresindeki sulan iyi bilen yaşlı bir denizciye ihtiyacım var.

"Neden?"

"Von Till kaçakçılığını villadan yürütüyorsa ve sualtındaki gemileriyle haberleşiyorsa bu kıyının bir yerinde gizli bir operasyon merkezi var demektir."

"Ve sen de bunu bulmak istiyorsun. "

"Evet." Pitt, Zacynthus'un gözlerinin içine baktı. "Evet?"

Zacynthus yanıt vermeden bir süre piposuyla oynadı. "Olanaksız." Sesi sertti. "Buna izin veremem, Yetenekli bir insansın, binbaşı. Şimdiye kadar pratik bir mantıkla yaklaştın olaya. Ve bize yaptığın yardımı benim kadar takdir edecek bir kişi daha yoktur. Ama von Till'i ürkütme riskini göze alamam şilep ve eroinin hiçbir müdahale olmadan Chicago'ya ulaşması gerek.

Von Till zaten ürktü. Pitt de çok kesin konuşuyordu. Seni bilmemesi olanaksız. *Kraliçe Artemisia*'yı Seylan'dan Ege'ye izleyen İngiliz destroyeri ve Türk uçağı zaten Interpol ün eroini bildiğini ortaya koydu. Bence gemilerin yeni bir yük alıp boşaltmadan durdurulması gerekir.

"O gemi rotasından sapana kadar von Till'e dokunulmayacak. Bak bunu anlamalısınız. Albay Zeno, Yüzbaşı Darius ve ben Narkotik Büro elemanlarıyız. Eğer işimizi iyi yapmak istiyorsak, kadın ticareti, çalıntı altın ya da bilinen suçluların kaçırılması gibi şeylerle uğraşamayız. Bu zalim ve kalpsiz bir durum, bunu kabul ediyorum ama Interpol'ün bu suçlarda uzmanlaşmış başka adamları ve bölümleri var. Ve onlar da bu şilep kendi yetki alanlarına giren bir yük taşısaydı aynı şeyi

söyleyeceklerdi. Hayır, üzülerek söylüyorum, belki sonunda von Till'i elden kaçıracağız, ama Kuzey Amerika'nın en büyük uyuşturucu kaçakçılarını yakalayacağız ve bu arada büyük miktarda eroinin de ülkeye girişine engel olacağız."

Kısa bir sessizlikten sonra Pitt birden patladı.

"Palavra! Eroini, denizaltıyı, mürettebatını ve Birleşik Devletlerdeki bütün uyuşturucu satıcılarını yakalasan bile von Till'i durduramazsın. Alıcı bulduğu anda yeni bir sevkiyat yapacaktır. "

Pitt bir tepki bekledi ama konuşan olmadı.

"Giordino ve benim üzerimde yetkin yok, " dedi. "Bundan sonra yapacaklarımızı senin işbirliğin olmadan yapacağız."

Zacynthus'un dudakları sımsıkı yapışmıştı. Önce sertçe Pitt'e, sonra saatine baktı. "Boşuna zaman kaybediyoruz. Atina uçağına yetişmek ve Kavala Havaalanına gitmek için sadece bir saatim var." Piposunu tabancasıymış gibi uzattı Pitt'e. "Özür dilerim, Binbaşı. Size borçluyum ama sizi ve Yüzbaşı Giordino'yu tekrar tutuklamak zorundayım. "

"Bok tutuklarsın," dedi Pitt. "Senin istediğini yapacak değiliz. "

"Aksi halde güç kullanmak zorunda kalacağım." Zacynthus kalçasından sarkan kırkbeşliği okşadı.

Giordino yerden kalkıp Pitt'i kolundan tuttu. Sırıtıyordu. "Sence Giordino'nun hızlı silah çekip çekmediğini gösterme zamanı gelmedi mi, ha?"

Giordino'nun üstünde bir gömlek ve pantolon vardı ve herhangi bir yerinde bir şişkinlik görünmüyordu. Pitt şaşırmıştı, ama dostuna güveni tamdı. Umut ve kuşkuyla baktı yüzüne.

"Bundan daha uygun bir fırsat ele geçmez sanırım."

Zacynthus tabancasının kılıfını açtı. "Bu kez ne numaraya kalkışıyorsunuz? Sizi uyarırım..."

"Durun," dedi Darius. "Lütfen, müfettiş. Benim bu ikisiyle görülecek bir hesabım var."

Pitt, "Bizi üç hafta nerede tutmayı düşünüyordun? " diye sordu.

Zacynthus omuzlarını silkti. "Karadaki cezaevi politik tutuklular için çok rahat bir yerdir. Albay Zeno forsunu kullanıp size..."

Zacynthus'un ağzı açık kaldı; bir heykel gibi hareketsiz dururken gözleri dikeyle kasıldı.

Giordino'nun elinde ansızın beliren küçücük bir tabancanın kalem inceliğindeki namlusu Zacynthus'un iki kaş ortasına nişanlanmıştı. Pitt bile şaşırmıştı. Mantığı kendisine Giordino'nun blöf yapmakta olduğunu söylüyordu; onun da diğerlerinin de en son bekledikleri şeydi gerçek bir silah çıkaracağı.

15

Bir tabanca istediği kadar küçük ve önemsiz ya da büyük ve tehlikeli görünsün, dikkati mutlaka üzerine çeker. Giordino da rolünü sonuna kadar oynuyordu; dimdik ileri uzatılmış bir tabanca ve yüzünde bir gülümseme... Kabadayılık için Oscar verilse en azından üç tane kazanırdı.

Bir an kimse konuşmadı. Sonunda Zeno yumruğunu öteki avucunun içine indirdi. "ikinizin kurnaz ve tehlikeli olduğunu söyleyen bendim, ama yine de sizlere bunu kanıtlayacak fırsatı aptalca yarattım işte."

Pitt, "Bu sıkıntılı sahnelerden biz de sizler kadar hoşnut değiliz, " dedi. "şimdi, beyler eğer izin verirseniz, bu işi burada kapatıp evlerimize gidelim."

"Sırtımızdan vurulmanın hiç anlamı yok." Giordino küçük tabancayı üç narkotik ajanına doğru salladı. "Sahneden çıkmadan önce silahlarını ödünç alsak iyi olur sanırım."

"Buna gerek yok," dedi Pitt. "Kimse tetiği çekecek değil."

Önce Zacynthus'un, sonra Zeno'nun gözlerinin içine baktı ikisinin de bakışları düşünceliydi. "Berabere kalmış durumdayız. Hepiniz şerefli insanlar olduğunuz için bizi arkadan vurmaya kalkışmazsınız. Ayrıca bu pratik bir şey de olmaz. Ölümümüzün soruşturması epey pis bir iş olur. Von Till de buna bayılır. Diğer yandan sizi öldürmenin bize bir yararı olmadığından sizlere karşılık vermeyeceğimizi de biliyorsunuz. Sizden önümüzdeki on saat için sabırlı olmanızı rica ediyorum. Zac, sana söz veriyorum, gün batımından önce bir kere daha ve bu sefer çok daha dostça koşullar altında karşılaşacağız. Pitt'in kehaneti andıran bu sözleri karşısında Zacynthus'un gözlerindeki düşünceli bakış tam bir şaşkınlığa dönüşmüştü.

Pitt bu kedi fare oyununu bir an sürdürmeyi düşündü, ama sonra bunun hoş bir şey olmayacağı aklına geldi. Zacynthus ve Zeno yenilgiyi kabul etmişler gibiydi ama Darius hiç öyle görünmüyordu. Dev adam iki adım öne çıkarken yüzü kıpkırmızı kesilmiş, yumrukları iki dev Güney Pasifik

midyesi gibi açılıp kapanıyordu. Bir an önce oradan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Pitt kamyonetin önüne geçip direksiyonun başına oturdu, motoru çalıştırdı. Giordino da gözlerini Mercedes'in yanındaki adamlardan ayırmadan ve silahı tutan elini hiç titremeden gelip yanına oturdu. Pitt ondan sonra arabayı vitese taktı ve hiç acele etmeden hareket ettirdi. Gözlerini dikiz aynasından ayırmıyordu.

Sonunda dönemeci aldılar ve üç adam gözden kayboldu.

Giordino koltuğa yaslanarak, "Sıkışık durumlarda silah gibisi yok doğrusu," dedi.

"Ver de bakayım şuna. "

Giordino tabancayı namlusundan tutup uzattı. "Zamanında çok işe yaradığını kabul etmelisin. "

Pitt minyatür tabancaya baktı. Bu yirmi beş kalibrelik bir cep Mauser'iydi; Avrupa kadınları kendilerini korumak için kullanırdı; bir el çantasına ya da jartiyer arasına sıkıştırılacak kadar küçüktü. Ancak çok yakından kullanılabilirdi. İki üç metreyi geçti mi, bir ustasının elinde bile olsa, işe yaramazdı.

"Doğrusu çok şanslı olduğumuzu kabul etmeliyiz," dedi.

"Ne şansı be, " diye söylendi Giordino. "O küçük yavru her şeyi değiştirdi. Eski gangsterler silaha neden eşitleyici derlerdi, hiç düşündün mü?'

"Zac ile adamları işbirliğine yanaşmasalardı tetiği çekecek miydin? "

"Hem de hiç duraksamadan. Ama sadece kol ve bacaklarından yaralayacaktım. Metaxa konyağı getiren birini öldürmenin bir anlamı olmazdı. "

"Alman otomatikleri konusunda öğrenmen gereken çok şey var,"

Giordino'nun gözleri daldı. "Ne demek istiyorsun? "

Pitt yüklü bir eşekle küçük bir çocuğun yanından geçerken yavaşladı. "iki şey. Bir. Yirmi beş kalibrelik bir silah bir insanı durduramaz. Şarjörü Darius'a boşaltabilirdin ama kafaya ya da kalbe öldürücü bir isabet kaydetmediğin takdirde onu yavaşlatamadığını görmek isterdim."

Pitt tabancayı Giordino'nun kucağına rastgele fırlattı.

"Emniyet mandalını açmamışsın. "

Pitt, Giordino'ya baktı. Giordino'nun gözleri kucağındaki silaha çevrildi. Tabancayı almak için bir hareket yapmadı. Yüzü ifadesizdi ama Pitt, tam bir şaşkınlık içinde olduğunu bilecek kadar iyi tanırdı onu.

Giordino omuzlarını silkip sırıttı. "Giordino yılın hıyarı ödülünü kazandı sanırım. Emniyeti tümden unutmuştum. "

"Daha önce bir Mauser'in olmamıştı ki. Bunu nereden buldun? "

"Senindi. Tünelde onu taşırken buldum. Bacağına bağlanmıştı. "

"Seni namussuz. Yani Darius canımıza okurken tabanca üstünde miydi?"'

"Elbette. Çorabımın içine saklamıştım. Ama kullanacak fırsat bulamadım ki. Ben hazırlanamadan sen atladın Frankenstein'ın üstüne. Ondan sonra da her şey çok çabuk olup bitti. Kendime geldiğimde sırtüstü yere uzanmıştım ve kafam kırılmak üzereydi. O zaman da artık çok geç kalmıştım. "

Pitt sustu, düşünceleri artık çok başka bir yerdeydi.

Sabahın henüz erken saatleriydi ve yol kenarındaki ağaçların gölgeleri batıya doğru uzanıyordu. Arabayı mekanik bir durumda sürerken kafasının içinde binbir soru dolanıp duruyordu. Nereden başlayacağını bilemiyordu ve yamacı döven dalgalan seyrederken aklında biçimlenen o plan vardı. Planı sadece bir kumardı ve tek Üstün yanı onu uygulamaya karşı duyduğu o güçlü kararlılığıydı.

Birden frene bastı ve Brady üssünün kapısı, önünde durdu.

Kırk dakika sonra *İlk Girişim*'in iskele merdiveninden yukarı çıkıyorlardı. Güverte boştu, ancak yemekhaneden neşeli erkek kahkahalarıyla bir kadın kıkırdaması geliyordu. Pitt ile Giordino içeri girince tüm mürettebat ile bilimsel ekibin Teri'nin çevresinde toplanmış olduklarını gördüler. Kadın en hafif bir rüzgârda bile uçacakmış gibi duran uydurma bir bikini yapmıştı kendisine. Masanın üzerinde bir kraliçe edasıyla oturuyor ve erkeklerin bakışlarından zevk alıyor gibiydi. Pitt bir an erkeklerin yüzlerini inceledi.

Bilim adamlarını tayfalardan ayırmak hiç güç değildi. Tayfalar sessizce

durmuş, şehvetli bakışlarını bu kadar cömertçe sunulan kadın elinden ayırmıyorlar, zihinleri kafalarının içine sinema projektörleri gibi pornografik sahneler yansıtıyordu. Gürültünün çoğu bilim adamlarından gelmekteydi. Deniz biyologları, meteorologlar ve jeologlar Teri'nin dikkatini kendilerine çekmek için çırpınıyorlar ve yatakhanelerine bir seks yıldızı gelen öğrenciler gibi davranıyorlardı.

Yarbay Gunn, Pitt'i görünce yanlarına geldi. "Döndüğünüze çok memnun oldum. Telsizcimiz aklını kaçıracak neredeyse. Bu sabahtan beri gelen mesajın ardı arkası kesilmedi çoğu da sana."

Pitt başını salladı. 'Tamam, gidip hayranlarımın mektuplarını okuyalım bakalım." Giordino'ya döndü. "Sen de kraliçe arımızı birkaç dakika bu ateşli hayranlarından kopar da Gunn'ın kamarasına getir. Ona bir iki çok özel soru sormak istiyorum."

Giordino sırıttı. "Milletin yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu yaptığım takdirde beni linç ederler."

"işler kızışırsa tabancanı gösterirsin," diye Pitt alay etti. 'Ama sakın emniyeti açmayı unutma."

Giordino'nun ağzı karaya vurmuş bir balık gibi açık kaldı. Kendini toparlayamadan Pitt ile Gunn dışarı çıktılar.

Yirmi beş yaşlarında bir zenci olan telsizci içeri girdiklerinde başını kaldırdı. "Bu şimdi size geldi, efendim." Kâğıdı Gunn'a uzattı.

Gunn kâğıdı okuduktan sonra gülümsedi. "şunu dinle: 'NUMA gemisi *İlk Girişim*'in kaptanı Yarbay Gunn'a. Egedeki hangi arı kovanına çomak soktun? Ben seni oraya denizdeki yaşamı incelemeye göndermiştim, hırsız polisçilik oynamaya değil. Bundan böyle yerel Interpol yetkililerine yardım etmen emrediliyor.

Ve lanet bir Bilmece bulmadan sakın döneyim deme. Amiral James Sandecker, NUMA, Washington."

"Amiral formunda değil sanırım," diye mırıldandı Pitt.

"Lanet sözcüğünü sadece bir kere kullanmış. "

"Lütfen beni içinde bulunduğum bu karanlıktan kurtar artık." dedi Gunn. "Biz Interpol'e ne gibi bir yardımda bulunabiliriz ki? "

Pitt bir an düşündü. Gunn'ın önemli bir karar vermesi gerekecekti; ama tüm gerçeklerin ortaya dökülmesi zamanı henüz gelmemişti. Soruyu duymazlıktan geldi.

'Von Till ile imparatorluğunu yıkmak için son umur biz olabiliriz. Bu bazı riskleri göze almayı gerektirebilir ama oyun da çok yüksek."

Gunn gözlüğünü çıkarıp Pitt'e baktı. "Ne kadar?"

'Amerika ve Kanada halkının tümüne yetecek kadar eroin_

Kesin olmak gerekirse, yüz otuz ton."

Gunn şaşkınlığını belirtmedi. Gözlüğünü ışığa tutup camlarında leke olup olmadığını inceledi. Temiz olduğunu görünce yine gözüne geçirdi.

"Epey fazlaymış. Kız dün gece gemiye getirdiğinde neden söylemedin bunu?"

"Hem zamana, hem de bazı yanıtlara ihtiyacım vardı ve şu anda ikisi de eksik. Ama bu çılgınca işi açık seçik ortaya koyabilecek bir iz üstünde olduğumu tahmin ediyorum.'

'Benden ne beklediğini hala anlamış değilim."

Von Till'e belden aşağı bir darbe vurmak zorundayız.

Bu bir sualtı gösterisi olacak. Suda taşınabilecek her türlü silaha sahip yetenekli dalgıçlara ihtiyacım var."

Kimsenin bir zarar görmeyeceği konusunda bana ne gibi güvence verebilirsin?"

Kesinlikle hiç."

Gunn on saniye kadar ifadesiz bir yüzle Pitt'in yüzüne baktı.

"Benden istediğin şeyin ne kadar ciddi olduğunun farkında mısın? Bu gemidekilerin çoğu komando değil, bilim adamıdır. İşleriyle ilgili konularda birer kaplandırlar, ama bir insana ateş etme ye ya da dikenli zıpkınla bağırsaklarını deşmeye gelince bir işe yaramazlar.'

"Ya tayfalar?"

"Bir bar kavgasında senden yana olmalar işe yarar, ama çoğu sualtı faaliyetlerinden nefret ederler. Yüzlerine bir m@ske geçirip dalamazlar ya

da dalmazlar." Gunn başını salladı. Kusura bakma, Dirk, çok şey istiyorsun..."

"Haydi haydi!" diye Pitt adamın sözünü kabaca kesti. "Sen'den süvarileri vahşi kızılderili kabilelerine karşı göndermeni istiyor değilim. Bak, buradan elli mil ötede bir Minerva Hattı şilebi herhangi bir nükleer bomba kadar tehlikeli yükünü ağır ağır taşımakta. O miktarda eroin Amerikan pazarlarına verilecek olursa torunlarımız bile bunun yaratacağı kültür şokunun ıstırabını çekeceklerdir."

Pitt duraklayıp sözlerinin etkisini göstermesini bekledi. Bir sigara yaktıktan sonra sözüne devam etti.

"Narkotik Büro ve Gümrük Dairesi onlar bekliyor olacaklar. Bir tuzak kurdular. Her şey yolunda giderse eroin, kaçakçıları ve Amerika'daki satıcıların en az yarısı enselenip deliğe tıkılacaklar. "

"O zaman sorun nedir?" diye ısrar etti Gunn. "Dalgıçların bu işte rolleri ne olacak?"

"İçimde kafamı kurcalayan bir kuşku var diyelim. Von Till on yıllardır yakalanmanın eşiğine bile gelmedi. Bizim hükümet ajanlarımız yasal olarak şilebe Amerikan kıta sahasına girene kadar binemiyorlar. O güne kadar da üç hafta var. Von Till o zamana kadar Interpol'den kuşkulanabilir. Tuzağa düşmek yerine geminin rotasını son anda değiştirebilir ya da eroini Atlantik'e boşaltır.

O zaman Narkotik Büro ajanlarına ancak kendi kendileriyle oynamak kalır. Bu işin tek ve en güvenli yolu gemiyi şimdi, Akdeniz'den çıkmadan önce durdurmaktır.

'Ama bunun yasal yoldan yapılamayacağını sen kendin söyledin."

"Bir yol var." Pitt sigarasından derin bir nefes çekip burnundan üfledi. "Sabaha kalmadan von Till ve *Minerva Hattı*na karşı sağlam bir kanıt bulmak."

Gunn yine başını salladı. "Uluslararası sularda bir gemiyi, özellikle dost bayrağı taşıyan bir gemiyi basmanın politik tepkileri olur. Buna da hiçbir ülke yanaşmak istemez sanırım."

"Bir fırsat var," dedi Pitt. "şilep yakıt almak için Marsilya ya uğrayacak. Interpol'ün çok hızlı hareket etmesi gerekecek. Eder gerekli kanıtları elde

ederler ve bürokratik işlemleri tamamlayabilirlerse gemiye limandayken el koyabilirler.'

Gunn kapıya dayanıp Pitt'e delici bir gözle baktı. 'Ama sen benim komutamdaki insanların canlarını tehlikeye atmak istiyorsun, değil mi?"

"Öyle olması gerek."

"Başına kadar battığın fırtınalı sularda yüzüyor gibisin ve kaçamak davranıyorsun sanırım. Bu işten hoşlanmadım. Ben NUMA'ya karşı bu gemiden ve personelinden sorumluyum. Beni ilgilendiren tek şey bu seferin güvenlikle sona ermesidir. Neden biz? Interpol ya da yerel polis kendi operasyonlarını yapamazlar mı? Onlar için dalgıç bulmak güç olmasa gerek."

Bu iş giderek güçleşiyor, diye düşündü Pitt. Oyunun bu aşamasında Zacynthus'un von Till'in rahatsız edilmesine karşı çıktığını açıklayamazdı. Pitt, Gunn'ı sadece bir yıldır tanıyordu ve bu süre içinde iyi arkadaş olmuşlardı. Yarbay kurnaz bir insandı. Bundan sonraki sahneyi çok büyük bir sakinlikle oynamalıydı. Pitt telsiz operatörüne bir an kuşkuyla baktıktan sonra Gunn'a döndü.

'*İlk Girişim*'in kusursuz bir şekilde planlanmış bir suçun işlenmesi sırasında Tasos'ta bulunmasına ister kader de, ister rastlantı. Von Till'in tüm kaçakçılık operasyonu bir hatta belki de daha fazla denizaltının kullanılmasına dayanıyor. Eroin bugüne kadar giriştiği en büyük iş. Akıl alacak gibi değil ama bu maldan rahatça iki yüz milyon doların üstünde para kazanabilir. Planını çok iyi yapmış, hiçbir şey onu engelleyemez. Sonra bir gün penceresinden bakınca iki mil kadar ötede bir araştırma gemisi görüyor. Sizin bir efsane balık aradığınızı öğrenince telaşa kapılıyor. Dalgıçlarından biri bir rastlantıyla operasyon üssünü görebilir ve daha önemlisi kaçakçılık yöntemini keşfedebilir. Umutsuz bir durumda. Gemini havaya uçuramaz. Bu geminin kaybını getireceği soruşturma hiç istemediği bir şey olur. Amerikan aleyhtar gösteri ya da şiddet olaylar başlatmasına da olanak yok. Adada yaşayan halk eğlenceyi seven çiftçiler ve balıkçılar. Bilimsel bir araştırmaya karşı çıkmak akıllarının köşesinden bile geçmez.

Aksine size kucak açıyorlar. Yerel esnaf bol para harcayan araştırmacılar geri çevirmeye hiç niyetli değil Von Till bir kumar oynamaya karar veriyor. Albay Lewis'in bir güvenlik önlemi olarak sizin bölgeden

uzaklaşmanızı emretmesini sağlamak için Üsse o hava saldırısını düzenliyor. Bunda başarısız olunca tüm tedbirliliği bir yana bırakıp doğrudan doğruya *İlk Girişim* e karşı harekete geçiyor."

"Bilemiyorum," diye duraksadı Gunn. "Her şeyi çok mantıklı anlatıyorsun. Denizaltılar dışında. Hiçbir sivil en yakın yat satıcısına gidip bir denizaltı satın alamaz."

"Von Till'in dikkatleri üzerine çekmeden bir denizaltıya sahip olmasının tek yolu savaş sırasında sığ sularda batmış bir tekneyi çıkarmak olabilirdi."

"şimdi ilginçleşmeye başladın işte." Gunn sonunda Pitt'in frekansına geçmişti. Yüzünde gizli bir altın madeninin haritasını bulmuş yaşlı bir madencinin ifadesi vardı.

"Bu iş profesyonel sualtı dalgıçlarının işidir," diye Pitt devam etti. "Interpol bir ekip kurana kadar iş işten geçmiş olur. Bunun tam zamanı hemen şu andır. Ve Cousteau dışında Akdeniz'deki en iyi dalgıçlar ve teçhizat sadece sende var. Sana 'insanlığın son umudu' ya da 'milyonları kurtarmak için birkaç kurban vermenin daha iyi olduğu' hakkında palavra sıkacak değilim. Ben senden yalnızca bana von Till'in villasının altındaki yamaçtan aramakta yardımcı olacak birkaç gönüllü istiyorum. Hiçbir şey bulamayabiliriz de. Diğer yandan, gemiye ve eroine el koyup von Till'i deliğe tıkacak kanıt da elde edebiliriz. Bunu denememiz gerek. "

Gunn Yanıt vermedi. Yüzünde derin bir ifade vardı. Pitt adama dikkatle baktıktan sonra son kozunu oynadı.

"Sarı *Albatros*'a ne olduğunu öğrenmek de ilginç olacak, " Gunn daracık telsiz odasında Pitt'e bakarken cebindeki bozukluk paraları şakırdattı bir süre. Bunun kadar inatçı ve kararlı bir insana rastlamış değildi. Gunn bir yıl önce Hawaii'de Delphi Ea içinde Pitt'in yargısına güvendiğini ve pişman olmadığını hatırladı. Pitt denizdeki tüm köpekbalıklarını öldüreceğini söylerse bunu yapardı. Karşısındaki adamın açılıp dökülmekte olan sargılarına bakarken ertesi gün o saatte neler düşüneceğini merak etti.

"Tamam, sen kazandın," dedi yorgun bir tavırla. "Savaş divanında yargılandığım zaman bu kararımdan pişman olacağımdan hiç kuşkum yok. Sonumun manşetlere konu olması da bir teselli olacak sanırım."

Pitt güldü. "O kadar şanslı olamayacaksın, dostum. Sen sadece adamlarına yamaçların altından deniz canlısı örnekleri toplamalarını emrettin. Eğer bir olayla karşılaşırsak bunun sadece bir rastlantı olduğunu iddia edebilirsin. "

'Washington'un bunu yutacağını umarım."

"Sen hiç kaygılanma, sonuç ne olursa olsun ikimiz de Amiral Sandecker'in son ana kadar bizden yana olacağını biliriz."

Gunn arka cebinden çıkardığı mendille yüzünü ve boynunu kuruladı. "şimdi ne yapacağız?"

"Gönüllülerini seç. Teçhizatlarıyla birlikte öğle saatinde kıç güvertesinde olsunlar. Görevlerini birkaç iyi seçilmiş sözcükle anlatırım ve hemen işe koyuluruz."

Gunn saatine baktı. "şimdi saat dokuz. Onlar on beş dakika içinde dalmaya hazır edebilirim. Neden üç saat bekliyoruz?"

"Benim biraz uyumam gerek. Denizin yirmi metre dibinde uyuklamak istemem."

"Bak bu iyi fikir işte. Yılbaşı gecesi eğlencesinden dönmüş gibisin. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim, bir iyilik yap da o kızı ilk fırsatta kıyıya gönder. Başım zaten dertte, bir de burasını yüzen genelev yapmayalım."

"Ben dalıştan dönene kadar olmaz. Birinin onu göz önünde bulundurması için teknede kalması çok önemlidir"

Gunn yenik bir sesle, "Pekâlâ, anlat bakalım," dedi. 'Yine bir şeyler saklıyorsun. Kim bu?"

'von Till'in yeğeni dersem inanır mısın?"

'Olamaz. Bir bu eksikti."

"Merak etme, her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum "

"Umarım öyle olur." Gunn içini çekti. Başını yukarı kaldırıp baktı, omuzlarını silkti. "Ama neden ben, Tanrım?"

Sonra da çıkıp gitti.

Pitt bir an açık kapıdan çarşaf gibi uzanan mavi denize baktı. Telsizci makinesi üzerine eğilmiş mesaj gönderiyordu. Ama Pitt onu duymuyordu

bile. Yakıcı güneş ve onun enerji emici dostu rutubetle gelen sessizlik içinde tümüyle içine dönmüştü. Vücudu uyuşmuş gibiydi, hem uykusuzluktan hem de beyin yorgunluğundan. Sinirleri bir asma köprünün kabloları kadar gergindi; biri kopacak olursa diğerleri tek tek onu izleyecekler, koca yapı sallanıp boşluğa yuvarlanacaktı.

"özür dilerim, binbaşım." telsizcinin sesi öyle uzaktan geliyordu ki. "Bu mesajlar sizin."

Pitt konuşmadan elini uzatıp kâğıtları aldı.

"Münih'ten sabah saat altıda geldi." Zenci operatörün sesi duraksamalı ve titrekti. "Saat yedide Berlin'den diğer ikisi."

"Teşekkür ederim. Başka?"

"Bu sonuncusu, efendim... Biraz garip. Ne gönderenin işareti, ne de imzası var. Sadece mesaj."

Pitt en üstteki kâğıda baktı. Hafifçe gülümsedi.

"Binbaşı Dirk Pitt, NUMA *İlk Girişim* gemisi. Bir saat geçti, dokuz saat kaldı. H.Z."

"Bir yanıt verecek misiniz, Binbaşım?" diye adam kekeleyerek sordu.

Pitt birden adamı yüzündeki hastalıklı ifadeyi farketti.

"Sen iyi misin? "

"Doğrusunu isterseniz, hayır, efendim. Kahvaltıdan sonra korkunç ishal oldum."

Pitt gülümsemekten kendini alamadı. "Gemi aşçısının marifeti, öyle mi?"

Telsizci başını sallarken gözlerini ovuşturdu. "Olamaz. Aşçı çok esaslıdır. Grip falan gibi bir şey olmalı. Hatta belki de bozuk biradandır.'

"Kendini tutmaya çalış," dedi Pitt. "önümüzdeki yirmi dört saatte telsiz başında esaslı birine ihtiyacımız olacak."

"Bana güvenebilirsiniz." Telsizci güçlükle gülümsedi. 'Ayrıca, getirdiğiniz o piliç bir anaç tavuk gibi yanımdan ayrılmıyor."

Pitt'in kaşları kalktı. "Onda benim göremediğim bir şey görüyor

olmalısın."

"Kötü biri değil. Benim tipim sayılmaz ama yine de kötü değil. Sabahtan beri bana çay taşıyıp duruyor, tam bir Florence Nightingale."

Genç zenci birden sustu. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi, elini ağzına götürdü. Sonra iskemlesini devirerek ayağa fırladı, dışarı koşup parmaklıktan aşağı uzandı. Hayvanı andıran böğürtü ve inlemesi kamaraya kadar geliyordu.

Pitt dışarı çıktı, hasta adamın sırtını okşadı.

"Senin telsizinin başında olmana ihtiyacım var, dostum. Şimdi doktoru gönderirim sana."

Telsizci sadece başını sallayabildi.

Pitt'i doktoru bulup telsizciye bakmasını söyledikten sonra Gunn'ın kamarasına girdi. Perdeler çekildiği için içersi loştu. Çalışan havalandırma çelik hücreyi dayanılmayacak kadar serinletmişti.

Teri masa başında, çenesini dizine dayamış bir halde oturuyordu. Pitt'i görünce gülümsedi.

"Nerede kaldın?"

"işim vardı."

"Dalavereli isler olduğuna bahse girerim. Bana söz verdiğin o büyük serüven nerede hani? Başımı her çevirdiğimde ortadan kayboluyorsun."

"Sevgilim, göreve çağrılınca gitmem gerek." Pitt iskemlelerden birine ata biner gibi oturup sırtlığına yaslandı. "Üstündekini de çok beğendim doğrusu. Nereden buldun?"

'Aslında fazla bir şey değil."

"Bunu görebiliyorum."

Teri erkeğin bu sözüne gülümsemeyle karşıtlık verdi ve devam etti. 'Yastık kılıfını kesip bir şeyler uydurdum işte.

Sutyen arkadan bir kurdeleyle bağlı, külotum da iki yandan. Bak!" Teri kalkıp sol kalçasındaki fiyongu çözüp kumaş parçasını sarkıttı.

"çok ustaymışsın. Buna ilaveten neler yapıyorsun bakalım?"

Teri işveyle, "Bunun sence değeri ne?" diye sordu.

"Eski bir telefon jetonuna ne dersin?"

"inanılmaz bir insansın. Senin biraz budala olduğunu düşünmeye başladım diyebilirim."

Pitt bakışlarını kadının vücudundan güçlükle ayırdı. "Su anda açıklanması gereken bazı şeyler var."

Teri bir an erkeğe baktı, bir şey söylemek için ağzını açtıysa da vaz geçti. Pitt ciddiydi. Omuzlarını silkerek bikinisini bağlayıp boş bir iskemleye oturdu.

"çok esrarengiz davranıyorsun."

"Bir iki basit sorumu yanıtlamandan sonra yine o eski tatlı kişiliğime döneceğim."

Teri sol memesinin Üstünü kaşıdı. "Sor bakalım."

"Bir, amcanın kaçakçılık operasyonları hakkında neler biliyorsun?"

Teri'nin gözleri irileşti. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

"Sen çıldırmışsın. Bruno Amcanın bir denizyolları Şirketi var. Onun gibi zengin ve toplumda yeri olan biri neden küçük kaçakçılık işleriyle uğraşsın ki?"

"Onun yaptığı hiçbir şey küçük çaplı olamaz." Pitt bir an durup kadının yüz ifadesini inceledi. "iki, Tasos'a gelmeden önce von Till'i en son ne zaman görmüştün?"

"çocukluğumda. Annemle babam Man Adası açıklarında bir fırtınada tekneleri alabora olunca boğuldular. Bruno Amca o zaman onların yanındaydı. Ben de. Beni o kurtardı. Kazadan sonra bana çok iyi davrandı, en iyi yatılı okullara gönderdi, her zaman para verdi. Doğum günlerimi hiç unutmaz."

"Senin amcan olmak için biraz fazla yaşlı değil mi?"

"Aslında babaannemin kardeşidir."

"Üç, nasıl oldu da bundan önce onu hiç ziyarete gelmedin?"

"Ona yazıp da Tasos'a gelmeme izin vermesini her istediğimde bana çok işi olduğunu bildirmişti." Kadın hafifçe güldü. "Bu kere onu habersiz gelerek şaşırttım. "

"Onun geçmişi hakkında ne biliyorsun?"

"Aslında hiçbir şey. Kendisi hakkında pek konuşmaz. Ama kaçakçı olmadığını biliyorum."

"Sevgili amcan bu dünyaya gelmiş olan en aşağılık insanlardan biridir." Pitt'in sesi çok yorgundu. Kadını incitmek istemiyorsa da, onun yalan söylediğinden emindi. "Kaç çürümüş cesedin durumlarını ona borçlu olduğunu ancak Tanrı bilir; yüzlerce, hatta belki de binlerce. Ve sen de boğazına kadar bu işe bulaşmış durumdasın. Son yirmi yıldır harcadığın her dolar kana bulanmıştı. Ve bunların arasında masum çocukların kanı da vardı. Ana babalarının kolları arasından koparılan ve yaşamlarını Kuzey Afrika genelevlerinin bitli yataklarında sona erdiren genç kızlar.'

Teri ayağa fırladı. "Böyle şeyler olmuyor artık. Yalan söylüyorsun. Bunların hepsini uyduruyorsun."

Korktu, diye düşündü Pitt, ama hala mükemmel rol yapıyordu. "Sana gerçeği söyledim. Hiçbir şey bilmiyorum ben. Hiçbir şey!"

'Hiçbir şey mi? Von Till'in beni evinde öldürmeyi planladığını biliyordun. Terastaki o gözü yaşlı oyununun beni kandırdığını itiraf etmeliyim. Ama bu uzun sürmedi. Yanlış meslek seçmişsin, sen artist olmalıymışsın."

"Bilmiyordum." Kadının sesi umutsuz ve kısıktı artık. Yemin ederim ki..."

Pitt başını salladı. "Bunu yutmam. Labirentten çıkınca rehber bizi tutukladığında kendini ele verdin. Beni gördüğüne şaşırmamıştın, sadece canlı olarak gördüğün için dehşete düşmüştün."

Teri erkeğin yanına gelip çömeldi, elini avuçlan arasına aldı.

"Lütfen, lütfen... Tanrım, seni inandırmak için ne yapmalıyım?"

"Gerçekleri anlatarak işe başlayabilirsin." Pitt kadını kaldırıp kendisi de önüne dikildi. Sonra ıslak sargıyı göğsünden çözüp kucağına attı. "Bana bak. Yemek davetini kabul etmemin sonucu bu. Amcanın insan yiyen köpeği için ziyafettim ben. Bana bak!"

Teri baktı. "Midem bulanıyor, kusacağım galiba."

Pitt onu kucaklayıp gözlerine dolan yaşlan öpmek, çok üzgün olduğunu söylemek isterdi. Ama kendini zorlayıp sesini yumuşatmadı.

Teri başını çevirdi, sanki kusup kusmamaya karar vermek istermiş gibi lavaboya baktı, sonra Pitt'e döndü. 'Sen şeytansın. Bruno Amca hakkında konuşuyorsun ama sen çok daha kötüsün. Ölmüş olmanı isterdim."

Gözlerinde nefret olması gerekirdi, ama Pitt sadece hafif bir hüzün görüyordu. "Ben aksine karar verene kadar bu gemide kalacaksın.'

"Beni burada tutamazsın, buna hakkın yok."

"Doğru, buna hakkım yok, ama seni burada tutabilirim. Ve sakın o güzel kafandan buradan kaçmayı geçireyim deme. Bu gemidekilerin hepsi usta yüzücülerdir. Ne kadar uğraşırsan uğraş elli metre gidemeden yakalanırsın."

"Beni sonsuza kadar burada tutamazsın." Kadının yüzü nefretle çarpılmıştı. Pitt'e o güne kadar hiçbir kadın öyle bakmış değildi. İçinde bir huzursuzluk hissetti.

"Bu öğleden sonra düşündüğüm işi başarırsam akşam olmadan jandarmalara teslim edileceksin."

Teri birden erkeğin yüzüne baktı. "Dün gece bunun için mi ortadan kayboldun?'

Pitt o iri kahverengi gözlerin bir anda bu kadar farklı duyguyu yansıtabilmesine hayretle baktı. "Evet, doğrusunu istersen, şafak sökmeden önce amcanın gemilerinden birine gizlice girdim. Çok eğitici bir gezinti oldu. Ne bulduğumu asla tahmin edemezsin."

Pitt kadını dikkatle gözlüyor, aklından bir sonraki göz kırpmasının ne getireceğini bulmaya çalışıyordu.

"Tahmin edemem," dedi. "Ben feribottan başka bir gemiye binmedim." Pitt gidip ranzaya oturdu. Yumuşacık şilte çok rahat gelmişti. Arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. Sonra uzun uzun esnedi.

"özür dilerim, kabalık ettim."

"Evet?"

"Ne eveti?"

"Bana Bruno Amcanın şilebinde ne bulduğunu söyleyecektin."

Pitt başını sallayarak sırıttı. "Kadın merakı bir kere uyandı mı, tatmin edilmesi olanaksızdır. Madem ısrar ediyorsun, söyleyeyim: bir sualtı mağarası haritası buldum."

"Mağara mı?"

"Elbette. Amcan pis işlerini nereden yürütüyor sanıyorsun?"

"Bana bu hikâyeleri neden anlatıyorsun." Kadının gözlerine o incinmiş bakış yerleşmişti yine. "Bunların hiçbiri doğru olamaz. "

"Tanrı aşkına, aklını topla biraz. Sana yeni bir şey anlatıyor değilim. Von Till, Interpol'ü, jandarmalar ve Narkotik Büroyu atlatmış olabilir, ama bendenizi atlatamadı."

"Saçmalıyorsun. "

"öyle mi? Bu sabah saat tam dört buçukta amcanın *Kraliçe Artemisia* gemisi villanın altındaki kıyıda demirledi. Gemi eroin yüklüydü. Eroini biliyor olmalısın. Herkes biliyor çünkü. Bu, yılın en kötü saklanan sırrı olmalı. Amcanı takdir etmek gerek doğrusu tam bir sihirbaz. Bir eliyle seyircileri oyalarken diğeriyle numarasını yapıyor. Ancak oyunu artık sona ermek üzere. Benim de perdeyi indirecek bir numaram var."

Teri bir an konuşmadı. Sonra, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Her yurtsever Amerikalının yapması gerekeni. Giordino ile bir iki kişi alıp mağarayı bulana kadar dalacağım. Mağaranın villanın hemen altındaki yamacın eteklerinde olduğunu tahmin ediyorum. Girişi bulduktan sonra içeri girip teçhizata ve kanıtlara el koyacağız, amcanı tutuklayacağız ve sonra da jandarmayı çağıracağız."

"çıldırmışsın sen." Teri bu kez çok daha duygulu konuşmuştu.

"Bu çok aptalca bir şey olur. Bunu yapamazsın. Lütfen, inan bana, Başaramazsın."

'Yalvarmanın bir yararı yok. Amcana da lanet parasına da veda edebilirsin artık. Saat tam birde suya gireceğiz."

Pitt bir daha esnedi. 'şimdi izin verirsen biraz uyumak istiyorum."

Kadının gözleri yaşarmıştı yine. Başını ağır ağır iki yana salladı. "çılgınlık bu." Teri başını sallayarak dışarı yürüdü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Pitt tavana bakarak yattı bir süre. Kadın haklıydı. Çılgınca bir serüven gibi geliyordu kulağa. Ama Teri ne düşünürse düşünsün, olacakların sadece yarısını biliyordu.

16

Deniz dimdik bir dalga olarak yükseliyor ve gri kayalığa olanca şiddetiyle çarpıyordu. Hava ılık ve açıktı, güneybatıdan çok hafif bir rüzgâr esmekteydi. *İlk Girişim* ağır ağır kaynayan sulara, felaketin artık kaçınılmaz olarak kabul edileceği noktaya kadar yaklaştı. Gunn en son anda dümeni iskeleye kırıp tekneyi kayalık yamaca paralel duruma getirdi. Gözü derinlik ölçerin ibresiyle kıyı arasında sürekli gidip geliyordu.

Başını çevirmeden, "Kapıya teslim diye buna denir," dedi.

Gunn durgun bir Minnesota gölünde balık avlıyormuşçasına sakindi.

"Annapolis'teki eski seyir öğretmenin seninle gurur duyardı," dedi Pitt. Gunn'ın aksine o dimdik ileri bakıyordu.

Gunn derinlik ölçeri göstererek, "Göründüğü kadar kötü değil," dedi. "Dip gövdenin en az on kulaç altında."

"Yüz metreden az mesafede yirmi metre, epey derinmiş."

Gunn elinin birini dümenden kaldırıp alnında biriken terleri sildi. 'DE kayalık olmayan bölgelerde rastlanmadık bir olay değildir bu."

"Bu iyiye işaret," dedi Pitt.

"Neden?"

"Bir denizaltının görülmeden manevra yapacağı alan var demek. "

"Geceleri belki. Gündüzün görülür. Suda görüş neredeyse otuz metre. Yamaçlarda duran biri denizin dibinde oradan oraya giden otuz metrelik bir lekeyi rahatça görebilir."

"Bir dalgıç görmek de güç olmamalı." Pitt dönüp kayalık dağın sınırında

bir kale gibi duran villaya baktı.

"Bu tür riskleri göze aldın," dedi Gunn. "Von Till yapacağın her hareketi görecektir. Demir aldığımızdan bu yana dürbününü üzerimizden ayırmadığına eminim."

"Ben de bunu umuyorum zaten," diye mırıldandı Pitt. Bir an için manzaranın güzelliğine kaptırdı kendini. Ege'nin mavi kolları yaşlı adayı insanın gözlerini kamaştıran bir güneş ve su yansımasıyla sarıyordu. Denizde kırılan dalgaların gürültüsü arasında gemi makinelerinin sürekli homurtusu işitiliyor, arada sırada bir martı çığlığı duyuluyordu.

Pitt kafası önündeki işe verdi. O esrarengiz sakin su bölgesi simdi iskele tarafında çeyrek mil ötedeydi. Elini Gunn'ın omzuna dayayıp gösterdi.

"işte düz havuz."

Gunn başını salladı. 'Tamam. Şu hızımızla on dakika sonla orada oluruz. Ekibin hazır mı?"

"Hepsi hazır. Ne bekleyeceklerini biliyorlar. Villadaki meraklı gözlerin görmemesi için hepsini sancak güvertesine topladım."

Gunn kasketini başına geçirdi. 'Tekneden mümkün olduğu kadar ileri atlamalarını hatırlattı. Dilmen suyuna girmek pis bir iştir."

'Bunun hatırlatılmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Hepsi çok usta kişiler. Bunu sen söylemiştin."

"Haklısın," diye homurdandı Gunn. Pitt'e döndü. "Tekneyi üç mil daha kıyıya paralel götüreceğim. Von Till bizim normal olarak kıyı derinliğini düştüğümüzü sanabilir. Olabilir de, olmayabilir de. Senin için bunu yutacağını umarım. "

"Bunu yakında öğreniriz." Pitt saatiyle geminin kronometresine baktı. "Randevu kaçtı."

"Dönüşte yolda oyalanacağım ve saat 14:10'da burada olacağım. Bu da sana denizaltıyı bulup çıkman için elli dakika sağlamış oluyor." Gunn cebinden bir puro çıkarıp yaktı. "Sen ve adamların beni bekliyor olacaksınız, anladın mı?"

Pitt hemen yanıt vermedi. Yüzünde kulaklarına kadar yayılan bir

gülümseme vardı, canlı yeşil gözleri bir kahkahayla ışıldadı.

Gunn Şaşırmıştı.

'Komik bir şey mi söyledim?"

"Bir an bana annemi hatırlattın. Gemim limana gelince beni otobüs terminalinde bekleyeceğini söylerdi."

Gunn esefle başını salladı. "Geri dönmezsen hiç olmazsa seni nerede arayacağımı biliyorum. Yürü haydi. Dalma giysilerini giy artık."

Pitt dümen köşkünün daracık sıcaklığından kendini dışarı atıp geminin sancak güvertesine indi. Güneşten bronzlaşmış beş kişi kendisini bekliyordu. Onların da üzerlerinde sadece kısacık siyah mayolar vardı. Hepsi de hava t6plerini omuzlarına yüklüyorlar, birbirlerinin teçhizatını kontrol ediyorlardı.

En yakındaki Ken Knight, Pitt'e baktı. "Teçhizatınız hazır, binbaşım. Tek hortum yetecek sanırım, NUMA bu sefer için çift hortum vermedi. "

"Biri yeter." Pitt pal5tleri ayağına geçirdi, sağ bacağına bıçağını bağladı, başına m@skeyi takıp şnorke1i ayarladı. M@ske yüz seksen derecelik görüş sağlayacak geniş tiplerdendi. Ardından hava t6p6 ve reg9latörü sırtına geçirmeye başlıyordu ki, yirmi kiloluk teçhizat birden iki kıllı kol tarafından kapıldığı gibi kaldırıldı.

"Benim yardımım olmadan bir gününü bile geçiremezsin sen," dedi Giordino.

"Farkındayım." Pitt bir seksen boyundaki dikenli 7ıpkınını alıp ucundaki lastiğin esnekliğini kontrol etti. "Dersini iyi çalıştın mı?"

"O kolay iş," diyen Giordino başını işaret etti. "Beynim bütün yanıtları kaydedip sıraya koydu."

"Kendinden emin olduğunu görmek insanın içini rahatlatıyor."

"Sherlock Giordino her şeyi bilir, her şeyi görür. Benim gözümden hiçbir şey kaçmaz.'

"Beynini yağlasan iyi edersin. Zamanımız çok kısıtlı. "

"Sen o işi bana bırak. Eh, artık vakit tamam. Ben de sizinle gelmek isterdim. İyi eğlenceler."

Gunn'ın bir dakika uyarısı geminin ¢anıyla bildirildi. Pal5tleriyle beceriksizce yürüyen Pitt gövdenin kenarından uzanan kısa platforma geçti.

"Beyler ¢anın bir daha çalışında dalıyoruz," dedi. Hepsi de ne yapacaklarını iyi bildiklerinden başka bir şey söylemedi; hoş, zaten söylenecek başka bir şey yoktu ya.

Dalgıçlar 7ıpkınlarını biraz daha sıkı tutup birbirlerine baktılar. O anda hepsinin aklından tek şey geçiyordu: yeteri kadar uzağa atlamazlarsa bacaklarından birini pervanelere kaptırabilirlerdi. Pitt'in bir işareti üzerine platformda arkasında bir sıra oluşturdular.

Pitt m@skeyi yüzüne geçirmeden çevresindeki adamlara son bir kere bakıp sualtında kendilerini tanıtmasına yol açacak yoz hatlarını beynine kazdı. Yanındaki jeofizikçi Ken Knight grubun tek sarışınıydı; gemi makinisti kısa boylu Stan Thomas'ın pal5tleri maviydi. Ondan sonra kırmızı sakallı deniz biyoloğu Lee Spencer, sonra bir doksan boyunda deniz botanikçisi Gustaf Hersong o anda ikisi aralarında yaptıkları bir espriye gülmekteydiler. Omar Woodson'un elinde 7ıpkın yerine 35 mm.lik flaşlı bir *Nykonos* fotoğraf makinesi vardı.

Pitt m@skeyi yüzüne geçirdi, hafif bir ıslık çalarak suya bir kere daha baktı. Tekne şimdi platformun üzerinden daha ağır geçmekteydi. Gunn hızı üç mile düşürmüştü. Pitt dalacağı noktaya baktı. Gunn da hemen hemen aynı anda derinlik ölçere ve kayalıklara son kez baktı. Elini uzatıp ¢anın ipini tuttu ve sert bir hareketle bir kere çekti.

Pitt sesin yankısını beklemeden bir eliyle m@skeyi, diğeriyle 7ıpkını tutarak atladı.

Üzerinde güneşin parladığı su bir anda mavi parıltılarla dolar gibi oldu. Pitt başı suya girer girmez kendini hemen ileri atıp pal5tlerini olanca hızıyla vurmaya başladı. Beş saniye ve beş metre sonra omzu üzerinden bakıp teknenin kara gölgesinin ağır ağır başı üzerinden geçtiğini gördü.

Çift pervaneler olduğundan çok daha yakın görünüyordu.

Pitt hava borusunun ağızlığını dişleri arasında sıkarak ötekilerin ne durumda olduklarına baktı. Tanrıya şükürler olsun hepsi sapasağlam suyun içindeydiler. Knight, Thomas, Spencer ve Hersong bir grup oluşturmuşlardı. Sadece Woodson onlardan üç dört metre berideydi.

Suyun içindeki görüş alanı insanı şaşırtıyordu. Pitt hiç zaman kaybetmeden kulaklarının içindeki basıncı su basıncına eşitlemek için m@skesinin içine hava üfledi. Sonra da altındaki görkemli deniz manzarasının bir parçası olmak için dibe doğru yüzmeye başladı.

On metre aşağıda kırmızı renkler geride kalmış, derinlikler yumuşak mavi ve yeşillerin karışımına dönüşmüştü. Burada bitki ya da kaya yoktu, sadece bir sualtı ç*lü uzanıyordu önünde.

Bir iki balık dışında denizin dibi bomboştu.

Tekneden ayrılmalarından tam sekiz dakika sonra dip birden yükselmeye başladı ve su dalgaların etkisiyle bulandı. Dalgalarla salınan yo3unlarla kaplı bir kayalık görülüyordu ilerde. Birden kendilerini neredeyse tam 90 derece yükselen dik yamacın hemen dibinde buldular. Pitt bir denizaltı bahçesini inceleyen Kaptan Nemo ve arkadaşlar gibi denizbilimcilerine yayılıp denizaltı mağarasını araştırmaları işaretini verdi.

Arama beş dakika bile sürmedi. Sağ tarafta otuz metre kadar açıkta olan Woodson buldu mağarayı. Bıçağını t6p6ne vurarak Pitt ile diğerlerinin dikkatini çekip o yana gelmelerini işaret ederek yamacın kuzeyindeki yo3unlarla kaplı bir noktaya doğru yüzdü. Orada durup kolunu kaldırdı. Pitt su yüzeyinin dört metre kadar altında kapkara bir delik gördü. Mağaranın boyu tam aradıkları gibiydi: bir denizaltı, hatta bir lokomotif bile buradan kolaylıkla girebilirdi. Kristal berraklığında suda as r durup birbirlerine duraksayan bakışlarla baktılar.

Deliğe ilk giren Pitt bir anda gözden kayboldu. Pitt pal5tlerini ağır ağır vurarak bir dalganın kendisini tünelden içeri taşımasına izin verdi. Güneşin aydınlatışı denizin o yeşilliği hızla bir gece maviliğine dönüşüyordu. Pitt ilk başlarda hiçbir şey göremedi, ama çok geçmeden gözleri karanlığa alışınca çevresinin ayrıntılarını birer birer seçmeye başladı. Tünel duvarlarında su canlıları olmalıydı. Yengeçler, midyeler, ıstakozlar lezzetli avlar peşinde oradan oraya yüzmeliydi.

Ama hiçbir şey yoktu. Kayalık duvarlar çıplaktı ve elini duvara sürdükçe suyu bulandıran doğal olmayan kırmızı bir maddeyle kaplı olduğunu gördü. Sırtüstü yatıp kemerli tavana baktı.

Başını sudan çıkardığı anda hiçbir şey göremeyince çok şaşırdı: gri bir sis bulutu ortalığı tümüyle örtüyordu. Şaşarak yine suya daldı ve üç

metrede durdu. Hemen altında yuvarlak bir kobalt ışını sütunu tünelden dışarı uzanıyordu. Su hava kadar berraktı. Pitt mağaranın sualtında kalan bölümlerin her köşesini tüm netliğiyle görebiliyordu.

Bir akvaryum. Pitt bunu ancak böyle adlandırabilirdi. Burası tünelden çok farklıydı, deniz canlıları boldu. Istakozlar, yengeçler, midyeler ve hatla parlak renkli balık sürüleri. Bir balık özellikle Pitt'in dikkatini çekti ama yaklaşmaya fırsat bulamadan balık kaya çatlaklarından biri arasına giriverdi.

Pitt bir an bu soluk kesici manzaraya baktı.

Sonra birden bir el ayağını yakaladığı anda irkiliverdi. Bu Ken Knight'ı ve yüzeyi işaret ediyordu. Pitt başını sallayıp yine yukarı doğru yüzdü. Ağızlığını çıkardı. "Buna ne diyorsun?" diye sordu.

"Olağan bir Şey," dedi Knight. "Dışardaki girişe her dalga vuruşunda gücü tünelde bir piston gibi hareket eder ve mağarada sıkışıp kalmış olan havayı basınçla sıkıştırır. Basıncı azalınca hava genişleyerek sise dönüşür. Dalgalar on iki saniye aralıkla geldiğinden sis her an açılabilir."

Daha sözünü bitirmeden mağaradaki sis dağılmıştı. Şimdi başları üzerinde en az yirmi metre yükselen bir kubbe vardı.

Burası bir doğa eseriydi ve ortalıkta insan yapısı hiçbir şey yoktu. Pitt İkinci Dünya Savaşında bombardımandan kuleleri yıkılmış boş bir katedrale girmiş gibi bir duyguya kapıldı. O anda sis yeniden oturdu ve görüşü sıfıra indi.

Pitt mağarayı incelediği birkaç saniyede içinde kuşkunun kabardığını hissetmişti. Sonra inanmazlığın uyuşturucu duygusu kapladı benliğini bir kere daha başarısızlığa uğramış olmanın burukluğunu hissetti.

"Olamaz," diye mırıldandı. "Kesinlikle olamaz. Bu mağaranın von Till'in operasyon merkezi olması gerek. "

"Benim oyum sizden yana, binbaşım." Knight, Pitt'in omzuna dokundu. "Jeoloji sizin içgüdülerinizi doğruluyor. Burası en mantıklı nokta."

"Ama çıkmaz bir sokak. Tünelin dışında hiçbir açıklık yok."

"Mağaranın öteki ucunda bir çıkıntı gördüm. Belki oraya kadar... "

"Buna zamanımız yok," diye Pitt adamın sözünü sabırsızlıkla kesti.

"Bir an ünce buradan çıkıp araştırmaya devam etmeliyiz."

"Özür dilerim, binbaşım." Hersong kolunu aniden yakalayarak Pitt'i şaşırttı. "ilginç olabilecek bir şey buldum.'

O anda sis yeniden açılınca Pitt adamın yüzündeki garip ifadeyi farketti.

"Pekâlâ, Hersong, çabuk olalım. Deniz dibi bitkileri konusunda bir konferansa pek vaktimiz yok."

"inanmayacaksınız ama aklımdan geçen buydu. " Hersong da gülümsedi sular kızıl sakalından aşağı süzülüyordu. "Tünelin karşısındaki duvardaki *Macrocystis pyrifera*'ları gördünüz mü?"

"Neden söz ettiğini bilsem görmüş olabilirim."

"*Macrocystis pyiffera*, *Phaeophyta* ailesinden kahverengi yo3undur ve genellikle *deniz yo3unu* olarak bilinir."

Pitt adamın yüzüne bakarak sözüne devam etmesini bekledi

"Söylemek istediğim kısaca şu, binbaşım, bu belirli tür Birleşik Devletler'in Pasifik kıyısına özgüdür. Akdeniz'in bu kısmının su ısısı bunların yasayamayacağı kadar sıcaktı. Ayrıca yo3un, tıpkı karadaki akrabalar gibi fotosentez olayını gerçekleştirmek için güneş ışığına ihtiyaç duyar. Bunların bir sualtı mağarasında yaşayacaklarına inanmıyorum."

"Peki, bu eğer o yo3unsa, ne demek oluyor sence?"

Sis geri dönmüştü. Pitt artık Hersong un yüzünü göremiyor ama gürleyen sesini duyuyordu.

"Bu yapma, binbaşım, el yapımı. Hiç kuşkusuz *Macrocystis pyrifera*'nın bugüne kadar gördüğüm en iyi yapılmış taklidi."

"Plastik mi yani?" diyen Knight'ın sesi mağarada yankılandı.

'Emin misin?"

"Evladım, ben senin örnek analizlerini sorguluyor muyum?"

"Tünel duvarındaki kırmızı çamur," diye Pitt araya girdi. "Ona ne diyorsun? "

"Emin değilim. Ama bana boya gibi geldi." dedi Hersong.

"Ben de aynı fikirdeyim, binbaşım. " Sten Thomas'ın yüzü sis bulutu arasında aniden belirivermişti. 'Teknelerde kullanılan kırmızı sülyen boyası. Arsenik içerdiği için tünelde hiçbir canlı bitki yok."

Pitt saatine baktı. "zamanımız azalıyor. Aradığımız yer burası olmalı."

"Yo3unların altında bir tünel daha mı var acaba?" diye Knight sordu. "Demek istediğiniz bu mu, binbaşım?"

"Kamufle edilmiş bir tünel ikinci bir mağaraya açılıyor. Şimdi von Till'in operasyonunun Tasoslular tarafından neden farkedilmediğini anlıyor gibiyim."

Hersong ağzındaki suyu boşalttı. "O halde devam ediyoruz demektir."

"Başka seçeneğimiz yok, " dedi Pitt. 'Hazır mıyız?"

'Woodson dışında herkes burada," dedi Spencer.

Tam o anda mağaranın içinde bir flaş parladı.

"Kimse gülümsemedi," diye söylendi Woodson. En geniş açıyı yakalamak için mağaranın öteki ucuna yüzmüştü.

Spencer, "Bir daha çekmeden önce seks diye bağır," dedi.

"Hiç yaran olmaz," diye homurdandı Woodson. "Hiçbiriniz anlamını bilmezsiniz ki."

Pitt gülümseyerek yüzmeye başladı. Öne atıldı, ayaklarını vurarak inişe geçen bir uçak gibi dibe daldı. Diğerleri üçer metre arayla kendisini izlediler.

Sahte yo3un ormanı neredeyse aşılmaz derecede yoğundu.

Dipten yükselen kalın dallar yüzeye kadar çıkıp geniş bir şemsiye oluşturuyordu. Pitt bir kulaç öteden bile bunların sahte mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı. Bıçağını çıkarıp kendine bir yol açmaya başlamıştı. Çok geçmeden başka bir tünele girdi. Bu ikincisi daha kısa ama çapı daha genişti. Pitt güçlü dört kulaçtan sonra yine bembeyaz bir sis bulutuyla kaplı ikinci bir mağaradaydı. Suyun kısa aralıklarla şapırdaması ekibin diğer bir üyesinin de mağaraya vardığını belli ediyordu.

"Bir şey görebildin mi?’ diye sordu Spencer.

"Henüz göremedim." Pitt gözlerini kısıp karanlığa alışmaya çalışırken sisin içinde kapkara bir biçimin belirdiğini gördü. Bir an sonra denizaltının dümdüz kara gövdesiyle karşı karşıyaydı.

Pitt ağızlığını çıkardı denizaltıya yüzüp kenarına tutundu, güvertesine arktı.

Pitt tüm dikkatini denizaltıya vermişti. Belki de on kez düşünmüştü. Eroinin bu sualtı taşıyıcısını gördüğünde tepkisinin ne olacağını. Haklı olduğu sevincinin yanı sıra öfke ve tiksinti de hissediyordu.

"Lütfen 7ıpkını güverteye at ve kıpırdamadan dur." Pitt'in arkasındaki ses de, kaburgalarına bastırılan tabanca da sertti.

7ıpkını elinden bıraktı. "çok iyi.

Şimdi adamlarına silahlarını bırakmalarını söyle. Herhangi bir oyun istemem. Suya atılacak bir el bombası hepsini toz duman eder."

Pitt yüzen beş başa döndü. "Ne dediğini duydunuz. 7ıpkınlarınızı bırakın... Bıçaklarınızı da. Bu iyi insanları kızdırmanın bir anlamı yok. Özür dilerim, arkadaşlar. Sanırım işi berbat ettim."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Pitt bu beş kişiyi bir daha sağ olarak kurtulamayabilecekleri bir tuzağa sokmuştu. Artık hiç bir şey hissetmiyordu, sadece zamanı düşünüyordu. Ellerini bas üstüne kaldırıp ağır ağır geri döndü.

"Binbaşı Pitt, sen aşırı derecede küstah bir gençsin."

Bruno von Till güvertede durmuş, kurbanlarını timsahlara atmaya hazır bir Fu Mançu gibi sırıtıyordu. Ama ortada normal olmayan bir şey vardı. Yaşlı adamın iki eli cebindeydi ve silah taşımıyordu. Silahı olan yanındaki adamdı. Tastan oyulmuş bir yüzü ve ağaç gövdesi gibi vücudu olan bir dev. Von Till alaylı bir sesle, Tanıştırmadığım için beni bağışlayın, binbaşı, " diyerek arkadaşını işaret etti. "Ama Darius'la daha önce tanıştığını sanıyorum."

17

Darius şeytanca bir sesle, "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun, Binbaşı," dedi. "Bu uygun koşullarda seninle kapışmanın benim için ne büyük bir zevk olduğunu imkânı yok tahmin edemezsin. "Darius elindeki çirkin görünüşlü Luger'i Pitt'in boğazına bastırdı. "Sakın beni seni zamanından önce öldürmeye zorlayım deme. Ani ölümün bana seninle ve o çirkin arkadaşınla göreceğim hesabın zevkinden yoksun kılar. Sizinle görecek hesabım olduğunu söylemiştim ve bunun zamanı şimdi geldi işte. Artık senin elinden ya da doğrusu ayaklarından çektiğim acıyı sana kat kat ödeteceğim."

Pitt rahat görünmek için elinden geleni esirgemedi. "Seni düş kırıklığına uğrattığıma üzüldüm, ama Giordino bu sefer aramızda değil."

"öyleyse onun cezasını da sen çekeceksin. "

Darius gülümseyerek silahın indirdi ve ateş edip Pitt'i bacağından vurdu. Luger'in sesi mağaranın duvarlarından gök gürlemesi gibi yankılanmıştı. Pitt gerileyip iki adım yana savruldu.

Ama her nasılsa yere düşmedi. Dokuz milimetrelik kurşun bacağının etli kısmını delip geçmiş, kemiğe değmemişti. O ani yakıcı duygu birden kaybolup yerini bir uyuşmaya bıraktı; Pitt gerçek acının da hemen arkadan geleceğini biliyordu.

Von Till, Darius'u kınayan bir sesle, "Darius şimdi kabalığın sırası değil," dedi.

"Senin göze göz dişe diş oyununu oynamandan daha önemli işlerimiz var. Özür dilerim, Binbaşı Pitt, ama suçun da sizde olduğunu kabul etmelisiniz. O kadar hassas bir yerine indirdiğiniz tekmenin Darius'u daha en az iki hafta topal bırakacağını tahmin etmiş olmalısınız."

"Ona iki kere daha sert vurmadığım için pişmanım," dedi Pitt.

Von Till onu duymazlıktan gelip sudaki adamlara döndü.

"Dalma takımlarınızı suya bırakın, beyler. Sonra güverteye çıkın. Yalnız biraz çabuk olun, fazla zamanımız yok."

Thomas m@skesini kaldırıp öldüren bakışlarla baktı von Till'e. "Olduğumuz yerde gayet rahatız biz."

Von Till Omuzlarını silkti. "Eh, bir dürtüye ihtiyacınız olduğu anlaşılıyor!'

Dönüp mağaranın karanlık köşesine doğru seslendi.

"Hans, ışıklar!"

Birden başları üstünde yanan ışıklarla mağara su yüzeyinden tavana kadar aydınlandı. Pitt şimdi denizaltının uzak duvarda, suya elli metrelik tahta bir dil gibi uzanan iskeleye bağlı olduğunu görüyordu. Mağaranın tavanı bir önce girdiklerinden daha alçaksa da yüzeyi çok daha geniş, neredeyse bir futbol sahası kadardı. Sağ duvardaki bir çıkıntı Üstünde ellerinde otomatik silahlar olan beş kişi kıpırdamadan duruyorlardı. Her biri Pitt'in daha önce von Till'in sürücüsünün üzerindeki üniforma içindeydi.

Pitt, "Adamın dediğini yapsanız iyi olur sanırım," dedi sudaki arkadaşlarına.

Sis tekrar başladıysa da ışıklar herhangi bir kaçış düşüncesini olanaksızlaştırıyordu. Denizaltıya önce Spencer ile Hersong, ardından Knight'la Thomas çıktılar. Von Till'in emirlerine rağmen elindeki fotoğraf makinesini bırakmamış olan Woodson yine en arkadaydı. Knight, Pitt'in hava t6p6nü çıkarmasına yardım etti.

"Boğazınıza bir bakayım, efendim." Pitt'i oturttu, belinden kurşun sıyrıkları çıkarıp kemeri bacağına sararak kanı durdurdu. "Başımı her çevirdiğimde bir yeriniz kanıyor.' dedi.

"Bu kötü huyumdan son günlerde gerçekten pek kurtulamıyor gibiyim..."

Pitt birden sustu. Sis yine dağılıyordu ve ışıkların altında Şimdi iskelenin öteki tarafında bir denizaltı daha belirmişti Pitt tekneleri kıyasladı. Adamlarıyla üstünde durdukları güverte baştan sona dümdüzdü, ortalıkta hiçbir yükselti yoktu. Ama diğeri farklıydı; özgün kulesi çarpık bir yarım kubbe gibi duruyordu üzerinde.

Sırtları kendilerine dönük üç kişi geniş güverteye bağlı parçalanmış bir uçağın makineli tüfeklerini sökmekteydiler.

"şimdi sarı *Albatros*'un nereden çıktığını anladım, dedi Pitt.

"Küçük bir keşif uçağı fırlatma yeteneği olan eski bir Japon I-sınıfı denizaltısı. İkinci Dünya Savaşından beri ortalıkta görülmemiş bir tip."

"Hem de esaslı bir örnektir, " dedi von Till. 'Tanıdığınıza memnun oldum. 1915'te Iwo Jima açıklarında bir Amerikan destroyeri tarafından batırıldı ve 1951'de Minerva tarafından çıkarıldı. Denizaltı ile uçak birleşimini çok gizlilik gerektiren durumlarda küçük yükleri iletmekte çok yararlı buldum doğrusu."

"Birleşik Devletler üslerine ve araştırma gemilerine saldırmak için de elverişli bir oyuncak olmalı."

"Geçen gece yemekte uçağın denizden geldiğini doğru tahmin etmiştiniz, Binbaşı. Doğrusu gerçeğe çok yaklaşmıştınız."

"Bunu şimdi anlıyorum." Pitt tünel girişine baktı. İki nöbetçi makineli tüfekleri omuzlarında olduğu halde duvara yaslanmışlardı. "Antika *Albatros*..."

"Düzeltmem gerek," diye von Till sözünü kesti. "Bir *Albatros*'un kopyası. Benim koşullarımda fazla hızlı olmayan çift kanatlı bir uçak kısa pistlere, karanlık kumsallara ya da bir geminin yanına inebilmek için çok önemliydi. O yüzden *Albatros D-3* dizaynına modern bir motor ekleyince istediğimden iyisine kavuşmuş oldum.

Eski görünüşlü antika bir uçağın yasadışı faaliyetlere karışabileceği kimsenin aklına gelmez. Ama ne yazık ki, bir daha uçamayacak."

Von Till cebinden bir paket sigara çıkarıp birini yaktı. 'Teslimat uçağım silahlı değildi ve savaşmak üzere de yapılmamıştı. Ama Brady üssüne saldırmaktan başka çare kalmayınca makineli tüfekleri monte ettirdim. Buna zorunluydum, Yarbay Gunn seferine yapılan sabotajlar bir türlü kabule yanaşmıyordu.

Herhangi bir turist dalgıcın bir şey bulmasından korkum yoktu, ama eğitim görmüş bir deniz bilim adamı aynı şey değildi. Baskının hala çok esaslı bir plan olduğuna inanıyorum. Saldırlar devam etseydi Albay Lewis'in *İlk Girişim*'in Tasos kıyılarından uzaklaşmasını emretmekten başka seçeneği kalmayacaktı. *Albatros*'un havaalanını saldırısı bıraktıktan sonra gemiye de göstermelik bir saldırı düzenleyeceğini bilemezdiniz. Ama Binbaşı Pitt siz en uygunsuz zamanda ortaya çıkıp her şeyi berbat ettiniz."

"Savasın cilveleri," dedi Pitt.

'Yazık ki, Willie burada olup da bu sözlerinizi duyamadı."

"sahi, bizim röntgenci Willie nerede?"

'Willie pilottu," dedi von Till. '*Albatros* denize düşünce zavallı Willie uçakta sıkıştı kaldı. Ona yetişemeden boğuldu." Von Till'in yüzü sertleşti. "Köpeğim gibi sürücüm ve pilotumun da hayatına mal oldun.'

'Willie'nin enayiliği. Onu İngilizlerin Kurt Heibert üzerinde kullandıkları balon tekniğiyle avladım. Köpeğe gelince, bir daha o kuduz canavarlarınızdan birini yemek konuğunuza saldırmadan önce çatal bıçağınızı saymanızı öneririm."

Von Till bir an ilgiyle baktı Pitt'e. Sonra bilmişçesine başını salladı. "inanılmaz bir şey. Köpeğimi kendi soframdan bir bıçakla öldürdünüz. Ne büyük bir saygısızlık, binbaşı. Bunu nasıl tahmin ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Sezgi. Başka bir şey değil. Beni öldürmeye kalkışmamalıydınız. İlk yanlışınız bu oldu. "

"Labirentten kaçışın yaşamınızı sadece birkaç saat uzatmış olması çok yazık doğrusu."

Pitt umursamazca von Till ile Darius'un ötesine baktı. Kara tünel şimdi boşalmış, iki nöbetçi ortadan yok olmuşlardı. Ama duvar dibindeki otomatik tabancalı beş tanesi hala oldukları yerdeydiler.

"Resepsiyon komitesine bakılırsa bizi bekliyordunuz," dedi sakin bir sesle.

"Elbette bekliyorduk. Dostumuz Darius geleceğinizi bildirdi. *İlk Girişim*'in garip hareketlere başlamasıyla da bunun tam zamanını kestirebildik; aklı başında hiçbir kaptan Tasos kayalıklarına o kadar yaklaşmaz."

"Darius sizin tarafınıza geçmek için kaç para aldı."

"Bunun tam rakamı sizi hiç ilgilendirmez. Aslında Darius on yıldır benim hesabıma çalışmaktadır. İşbirliğimizin ikimiz için de çok yararlı olduğunu söyleyebiliriz."

Pitt, Darius'un kömür karası gözlerine baktı. "Ne dersen de, bunun adı ihanettir. Bu da ikinci yanlışın oldu, von Till. Darius gibi kaygan bir

hamamböceğini işe almak bir gün geri tepecekti. "

Darius öfkesinden titredi. Luger elinin doğal bir uzantısı gibiydi ve Pitt'in göbeğine doğrultulmuştu.

Von Till yorgun bir tavırla başını salladı. "Darius'u kızdırmak seni daha çabuk öldürmekten başka bir yarar sağlamaz.'

"Ne farkeder ki? Nasılsa hepimizi öldüreceksiniz."

'Yine sezgi mi, Binbaşı? Bu size çok yakışıyor doğrusu."

Von Till neşeli konuşuyordu ve bu da Pitt in hiç hoşuna gitmiyordu.

'Sürprizlerden nefret ederim. Ne zaman ve nasıl?"

Von Till ceketinin kolunu gösterişli bir hareketle itip saatine baktı. "Kesin olmak gerekirse, on bir dakika sonra. Size ancak bu kadar zaman tanıyabilirim."

"Neden Şimdi değil?" diye homurdandı Darius. "Neden bekleyelim ki? Başka işlerimiz var."

'Sabırlı ol, Darius. Kafanı çalıştırmıyorsun. Denizaltına mal yüklemek için bu insanlardan yararlanabiliriz." Von Till, Pitt'e bakıp gülümsedi. "Yaranız nedeniyle, siz yakayı kurtardınız, binbaşı. Adamlarınız iskelede gördüğünüz teçhizatı ön ambara taşımakla işe başlayabilirler."

Pitt sakin ve tekdüze bir sesle, "Biz kasaplar için çalışmayız," dedi.

"Madem ısrar ediyorsun, peki." Von Till, Darius'a bakıp sırıttı.

"Sol kulağını uçur. Sonra burnunu. Onun ardından..."

"Tamam tamam, sadist herif, lanet denizaltını yükleyeceğiz,' diye atıldı Woodson.

Başka seçenekleri yoktu. Pitt'in de seçeneği yoktu. Spencer ve Hersong iskeledeki tahta sandıkları alıp güvertedeki Knight ve Thomas'a geçirirlerken o sadece durup bakabilirdi. Woodson denizaltıya inmişti; sadece ambar kapağından ara sıra sandıkları almak için uzanan kollan yerini belli ediyordu.

Pitt'in bacağı şimdi cayır cayır yanmaya başlamıştı. Neler olup bittiğini bilmese bacağında elinde alev makinesiyle mikroskopik bir adamın dolaştığını söyleyebilirdi. Bir iki keresinde gözleri karardı, bayılacak gibi

oldu. Her seferinde karanlık dalgalan üzerinden geçip gidene kadar dkenmeyi başardı. Sadece irade gücü sesinin tonunun yükselmesini önlüyordu.

"Benim sorumun sadece 'ne zaman' bölümünü yanıtladın, von Till."

"Ölümünün nasıl olacağı senin için bu kadar önemli mi?"

"Dediğim gibi, ben sürprizlerden nefret ederim."

Von Till, Pitt'in yüzüne bir an dikkatle baktı, sonra omuzlarını silkti. "Kaçınılmaz saklamanın bir zararı olmaz sanırım." Yine saatine baktı. "Sen ve adamların kurşuna dizileceksiniz. Biraz barbarca ve acımasızca, ama bunu diri diri gömülmeyle kıyaslanınca daha insancıl bulacağına hiç kuşkum yok." Pitt bir an düşündü. 'Malzemelerin yüklenmesi, *Albatros*'tan makineli tüfeklerin sökülmesi, bütün bunlar bir gidişin işaretleri.

Çadırını söküyor ve bundan uzaklaşıyorsun, von Till. Sen ayrıldıktan bir dakika, beş dakika, belki de yarım saat sonra yerleştirdiğin patlayıcılar ateş alacak ve mağara tonlarca taşın altında gömülerek altımızı da yok edecek ve denizaltı kaçakçılık operasyonunun tüm izleri silinecek."

Von Till Şaşkın bir kuşkuyla baktı Pitt'e. 'Devam edin, Binbaşı Varsayımlarınızı çok ilginç buluyorum."

'zamana karşı yarışıyorsunuz ve korkuyorsunuz. Ayaklarımızın altında, bu iskelenin altında yüz otuz ton eroin var. Şanghay'da denizaltına yüklenip bir *Minerva Hattı* şilebiyle Süveyş Kanalı yoluyla buraya getirilmiş eroin. Doğrusu sizi kutlamak isterdim; başka kim olsa eroini Birleşik Devletlere arka kapıdan gürültüsüz patırtısız sokmak isterdi. Madison Caddesinin bulun reklam şirketleri *Kraliçe Artemisia*'nın yasadışı kargosu ve son hedefi hakkında bundan çok reklamda bulunamazdı. Kurnazca bir buluştu bu. Interpol ajanları sualtı nakliye bulmacanı Sonunda çözdülerse de, bunun fazla bir önemi yok. Onların gözleri hala *Kraliçe Artemisia*'nın üzerinde. Beni izleyebiliyor musunuz?"

Hiç konuşmadan durup beklediler.

"Darius'un size herhalde haber vermiş olacağı gibi, Müfettiş Zacynthus ve Narkotik Büro hah gemiye Chicago'da tuzak hazırlamakla zaman kaybetmekteler," diye Pitt devam etti. "Lake Michigan'da şilepte kakaodan başka bir şey bulunmayınca edilecek küfürleri şimdiden duyar gibiyim."

Pitt bir an duraklayıp zonklayan bacağını daha rahat bir pozisyona soktu. Knight ile Thomas'ın da denizaltındaki Woodson'un yanına indiklerine dikkat etmişti.

"Interpol'ün yeminizi olduğu gibi yutması size büyük keyif vermiş olmalı. Onlar eroinin bundan sonra buraya uğrayacak olan ilk Minerva şilebine yüklenmek üzere dün gece buraya indirildiğini bilmiyorlar.

Bu gemi de sanırım Türk tütünü taşıyan ve on dakika sonra kıyıdan bir mil ileride demirleyecek olan *Kraliçe Jacosta* olacaktır. O yüzden korkuyorsun, von Till. Zamana karşı yarışıyorsun ve bu kere gemini gün ortasında yükleme kumarını oynamak zorundasın."

"çok hareketli bir hayal gücün varmış.' dedi von Till hakaret dolu bir sesle. Ama Pitt yaşlı adamın yüzündeki kaygı çizgilerini görebiliyordu. "Bu çılgınca kuramları doğrulayacak hiçbir şey yok elinde."

Pitt adamı duymazlıktan geldi. "Buna neden aldırış edeyim ki? Zaten birkaç dakika sonra öleceğim."

"Haklısınız, binbaşı. Sizi kutlarım. Sezgileriniz kusursuz. Söylediğiniz her şeyin doğru olduğunu kabul etmemde bir zararı yok; bir tek istisna dışında: *Kraliçe Jacosta*, New Orleans'a demirlemeyecek. Son dakikada rota değiştirip Texas'ta Galveston'a gidecek."

Öteki denizatlıdaki üç adam *Albatros*'un makineli tüfeklerini sökmüşler ve gözden kaybolmuşlardı. Hersong iskeleden gelip Thomas, Knight ve Woodson'la denizaltının içinde bulunan Spencer'e bir sandık uzattı. Pitt hızlı konuşmaya başladı. Artık her saniyeye ihtiyacı vardı.

"Darius kendini kaybetmeden bir sorum daha var. Eski dünyanın kibarlığıyla bunu benden esirgeyemezsiniz."

Darius kötü yüzünden öldürücü kararlığıyla duruyordu orada. Biyoloji dersinde kurbağa kesmeye hazırlanan sadist bir çocuktan farksızdı.

"Pekâlâ, binbaşı," dedi von Till. "istediğiniz nedir? "

"Eroin, Galveston'da indirildikten sonra nasıl dağıtacak?"

Von Till gülümsedi. "Benim az bilinen işlerimden biri de küçük bir balıkçı filomun olduğudur. Bunun zaman zaman çok yararlı olduğunu itiraf etmeliyim. Teknelerim şu anda Meksika Körfezinde ağlarını atmışlar

işaretimi bekliyorlar. İşaretimi alınca ağlarını toplayacaklar ve *Kraliçe Jacosta* ile aynı anda limana girecekler. Gerisi çok basit: gemi denizaltıyı bırakacak, balıkçı tekneleri de onu alıp bir konserve fabrikasına götürecekler. Yük binanın altında boşaltılacak ve eroin kedi maması etiketli tenekelere doldurulacak ve elli eyaletinize dağıtılacak. Narkotik Büro uyandığında iş işten geçecek. Eroin o zamana kadar teslim alınmış ve saklanmış olacak. Açık konuşun, Binbaşı, o kadar eroinin milyonlarca yurttaşınız tarafından koklanması, yutulması ya da enjekte edilmesi o sizin herkesten üstün Amerikalı ahlak standartlarınızı biraz olsun sarsmıyor mu?"

Şimdi gülümseme sırası Pitt'e gelmişti. "Gerçekleşirse, sarsar elbette."

Von Till'in gözleri kısıldı. Pitt kaderini bekleyen bir insan gibi davranmıyordu. Bir yerde bir aksilik vardı. "Bu olacaktı. Size söz veriyorum."

"Trilyonlarca insan. O çirkin suratında o çirkin gülümsemeyle birkaç boktan dolar için milyonlarca insana acı çektireceğini açıkça söylüyorsun, ha."

"Birkaç dolar değil, Binbaşı. Yarım milyar dolar gerçeğe daha yakın bir rakamdır sanırım."

"O parayı değil harcamak, sayabilecek kadar bile yasamayacaksın."

"Bana kim engel olacak? Siz mi, Binbaşı? Müfettiş Zacynthus mu? Yoksa bir yıldırım mı çarpacak?"

"istenirse her şey olur."

"Bu kadar saçma sapan laf yeter artık," dedi Darius. "şimdi bırak da küstahlığının cezasını görün." Pitt adamın yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Darius'un parmağının Luger'in tetiği çevresinde kıvrıldığını hisseder gibiydi.

"Haydi, haydi," dedi. "Beni şu anda öldürmek centilmenliğe sığmaz. On bir dakikam dolmadı henüz." Aslında Pitt'e saatlerdir konuşuyor gibi geliyordu.

Von Till bir an konuşmadan durup elindeki sigarasıyla oynadı. "Benim aklıma gelen bir nokta var, Binbaşı," dedi. "Yeğenimi neden kaçırdınız?"

Pitt sırıttı. "Bir kere o sizin yeğeniniz değil."

Darius'un yüzündeki ifade bir anda silinmişti. "Bunu... Bunu bilemezdin."

"Biliyordum. Seninki gibi bir muhbirim olmamasına karşın, biliyordum, von Till. Zacynthus esaslı bir çaba gösterdi. Ama planı baştan başarısızlığa mahkûmdu. Gerçek yeğeni İngiltere'de güvenli bir yere saklayıp ona benzeyen bir kız buldu. Gerçek Teri'yi yirmi yıldır görmediğinden aslında tıpatıp benzemeleri de gerekmezdi. Zacynthus, Mata Hari'sinin Avrupa turunu sevgili amcasına sürpriz bir ziyaret yapacak biçimde de düzenledi."

Darius, von Till'e bakıyordu. Von Till'in ifadesi değişmedi. Anlıyormuş gibi başını salladı.

"Yazık ki, hepsi boşuna oldu." diye Pitt devam etti. "Sen hiç şaşırmamıştın. Darius bunu sağlamıştı. O anda iki seçeneğin vardı; ya kızın sahtekârlığını yüzüne vurup kapı dışarı ederdin ya da yutmuş gibi davranıp ona uydurma bilgiler verirdin. Doğal olarak ikinci yolu seçtin. Kendini ipleri çeken bir kuklacı gibi görüyordun. Şimdi kızla Darius'u, Zacynthus ve Zeno'ya karşı oynatabilirdin."

"Aslında karşı konulması güç bir durum, değil mi?"

"Başarısız olman olanaksızdı," diye Pitt devam etti. "Kız villaya gelişinden Giordino ile ben kendisini kaçırana kadar sürekli olarak sürücünün gözetimi altındaydı. Bir çeşit koruması rolüyle Willie ona sülük gibi yapışmıştı. Bu eğlenceli bir görev olmalıydı, hele kız kumsalda güneşlenirken. Kızın sabah erken yüzme alışkanlığı Zacynthus'la buluşmak için bir mazeretti. Ona hepsi de değersiz olan bilgileri iletmek için bir tek bu fırsatı tanıyordun. Onun verdiğin her yemi yutması karşısında kim bilir ne kadar güldün. Ama sonra bir şey oldu ve Zacynthus kuşkulanmaya başladı. Belki bir gün randevusuna geç geldiğinde Willie'yi çalılıkların ardında gizlenmiş kızı gözetlerken gördü. Zacynthus, Willie'nin bütün önceki buluşmalarını izlediğini de tahmin edebilirdi. Birden o kadar ustalıkla hazırladığı planının boşa çıktığını gördü. Onu bir kere daha atlatmıştın."

"Sen olmasaydın avantajımızı yine ele geçirebilirdik, " diye öfkeyle homurdandı Darius.

Pitt omuzlarını silkti. "O anda sahneye yeni bir kahraman çıkıyor: ben. O sabah yatağımda kalıp da erkenden denize girmek gibi bir arzuya kapılmasaydım yaşamım çok daha az karmaşık olacaktı. Teri beni bulduğunda ben kumsalda uyuyordum. Hava henüz karanlıktı ve beni adamlarından birinin öldürmüş olduğu Zacynthus sandı. Cansız sandığı kişinin aniden kalkıp konuşmasıyla az daha müthiş bir şoka girecekti.

"Büyük bir aksilik olmuştu. Zacynthus gelmemişti ve yerinde görünüşe göre neler olup bittiğini bilmeyen bir yabancı vardı. Kızın hızlı düşünen biri olduğunu itiraf etmeliyim. Durumunu bir anda gözden geçirip varabileceği tek sonuca gitti hemen: ben senin adamın olmalıydım. Böylece artık ezberlediği yaşam öyküsünü tekrarladı ve beni o gece yemeğe davet etti. Orada beni kendisine adamın olarak tanıştırmanı bekliyordu."

Von Till gülümsedi. "O komik çöpçülük hikâyenle kendi sonunu kendin hazırladın sanırım, dostum Pitt. Kız buna inanmamıştı, ama gariptir ki, ben inanmıştım."

"O kadar da garip değildi. Aklı başında hiçbir ajan onun kadar saçma bir kimlik kullanmazdı. Bunu biliyordun. Diğer yandan korkacak bir şeyin de yoktu. Darius'tan herhangi bir uyarı gelmiş değildi. Benimki sadece kendim için gayet kötü sonuçlar doğuran bir şakaydı."

Pitt bir an duraksayarak yarasını örten kemeri düzeltti.

"Kapında Binbaşı üniformasıyla belirince benim Zacynthus'un Darius'un haberinin olmadığı ajanlarından biri olduğumu tahmin ettin. Ben Brady Üssüne yapılan saldırıdan senin sorumlu olduğunu ima ederek kuşkularını daha da arttırdım. Buna karşı çözümün beni ortadan kaldırmaktı. Cesedimin labirentte bulunması olasılığı çok zayıftı. Ama kız artık çok büyük bir yanlışlık yaptığını farketmişti. Ben gerçekten de o sabah saat dörtte yüzmeye gitmiş olan masum bir yabancıydım. Ama artık çok geçti.

Sen beni ortadan kaldırırken sesini çıkarmadan seyirci kalmaktan başka bir şey yapamazdı."

Von Till düşünceli görünüyordu. "Sanırım anlıyorum," dedi.

"Kızın hala yeğenim olduğunu sanıyordun ve benden intikam almak için onu kaçırdın. "

"Yanlış sayılmaz. Diğer amacım bilgi almaktı. Biri beni öldürmeye kalkışınca bunun nedenini öğrenmek isterim. Senin dışında bana bilgi verecek tek kişi kızdı. Ama Albay Zeno labirentin kapısında belirince kızı sorguya çekme planlarım aksadı. Ama buna karşın, sonuçta Müfettiş Zacynthus'a büyük bir iyilik yapmış oldum. "

"Anlamadım, " dedi Darius buz gibi bir sesle.

"Zacynthus bir fırsat ele geçirmişti; kızın yararlılığı sona ermişti, yeğenin rolünü oynamayı sürdürdükçe yaşamının üç kuruşluk önemi yoktu. Onu villadan ve adadan gürültüsüzce uzaklaştırmak istiyordu zaten. Bense şimdi tam istediği fırsatı kendisine gümüş bir tabak içinde sunmuştum. Ama Zacynthus'un karşısında yepyeni bir sorun vardı şimdi: Giordino ile ben. İkimiz de senin kelleni istiyorduk ve Zacynthus da bunu istemesine karşın bizi engellemek zorundaydı. Yasal olarak yetki alanı dışındaydık ve bizi tutuklaması olanaksızdı. Onun için bizden Interpol'le işbirliği yapmamızı istedi. Böylece bizi bir şahin gibi gözaltında tutabilecekti."

"çok haklısınız, binbaşı." Von Till elini çıplak kafası üzerinden geçirerek basında biriken rutubeti sildi. "Kızı kesinlikle öldürmeye kararlıydım."

Pitt başını salladı. "Zacynthus'un Teri'yi ille de *İlk Girişim*'de tutmam konusundaki ısrarını anlamamıştım. Ama böylece hem senden uzaklaşmış olacaktı, hem de Giordino ile beni sürekli gözetleyebilecekti. Kızın oyununun ne olduğu ve kimden yana çalıştığını bu sabaha kadar anlamış değildim."

Darius şaşkın şaşkın baktı Pitt'e.

"Burada neler oluyor, Binbaşı Pitt? Sen bütün bunları bilemezdin."

"iyi kızlar bacaklarına yirmi beş kalibrelik Mauser tabancası bağlayıp dolaşmazlar. Bu bir profesyonelin işidir. Kendisine kumsalda rastladığımda tabancası yoktu. Giordino onu villadaki kanapeden kaçırdığında bulmuştu silahı. Demek ki villanın içinde birinden korkuyordu."

Von Till acı bir sesle, "Sandığımdan daha açıkgözmüşsün," dedi. "Seni biraz küçümsemiş olduğum anlaşılıyor. Ama bu sonucu değiştirmeyecek."

"Sadece biraz küçümsemek mi? Acaba? Kızın sahtekârlığını anlamışsam neden onun *İlk Girişim*'in telsizcisine ilaç verip Müfettiş Zacynthus'a mağarayı araştırma niyetimi bildirmesine izin verdim sanıyorsunuz?"

"Bunun yanıtı basit," dedi von Till. "Darius'un benim için çalıştığını bilmiyordun. Mesajı Darius aldı ve ne yazık ki, müfettişe vermedi. Açık konuşalım, binbaşı, becerebileceğinden çok fazlasına giriştin."

Pitt buna hemen yanıt vermedi. Bacağının yandığını hissediyor, beklediği anın gelip gelmediğini düşünüyordu. Daha fazla devam edemeyecekti, görüş alanının kenarları kararmaya başlamıştı, ama erken davranmasına da imkân yoktu. Başını hafifçe çevirip Darius'a baktı. Luger hala göbeğine çevriliydi. Şimdi, diye düşündü ve zamanlamasının doğru olması için dua etti.

"Haklısınız," dedi. "Bu da insanın hep kazanamayacağını gösteriyor, öyle değil mi, Amiral Heibert?"

Von Till ilk anda bir tepki göstermedi. Yüzünde hiçbir ifade olmadan olduğu yerde öylece kaldı. Sonra Pitt'in sözlerinin inanılmazlığı ancak kafasına dank etti. Pitt'e doğru bir adım attı.

"Bana… Bana ne dedin?" diye fısıldadı.

"Amiral Heibert. Amiral Erich Heibert: Nazi Almanya'sının nakliye filosunun komutanı; Adolf Hitler'in fanatik taraftarı ve Birinci Dünya Savaşı as pilotlarından Kurt Heibert'in kardeşi."

Von Till'in yüzünde renk diye bir şey kalmamıştı. "Sen... Sen aklını kaçırmışsın."

"En büyük yanlışın *U-19*'du."

"Saçma."

"Çalışma odandaki model. O zaman dikkatimi çekmişti; eski bir savaş pilotu neden savaşta kullandığı uçağın modelini değil de, bir denizaltı modelini başköşeye yerleştirsin? Pilotlar bu konuda denizciler kadar duygusaldırlar. Bu bir anlam taşımıyordu. İşin en komik yanı da, senin gerçek kimliğini bilmeyen Darius'un Müfettiş Zacynthus'un telsiziyle benim isteğim üzerine Berlin'deki Alman denizcilik arşivlerini araması oldu."

Darius gözlerini Pitt'in üzerinden ayırmayarak, "Demek öğrenmek istediğin buydu." dedi.

"Bu sıradan bir araştırma olarak ele alındı. *U-19*'un mürettebat listesini istedim. Münih'te bir dostumu - ki, kendisi Birinci Dünya Savaşı havacılığı delisidir - arayıp Bruno von Till diye bir pilot tanıyıp tanımadığını sordum. Yanıtlar çok ilginçti. Bir von Till gerçekten Alman imparatorluk Hava Kuvvetlerinde uçmuştu. Ama sen Kurt Heibert'le Makedonya'da İskeçe Havaalanından bir *Jasta 73*'le uçtuğunu söylemiştin. Gerçek von Till 1917 yazından 1918 Kasımındaki ateşkese kadar bir *Jasta 9*'la Fransa'da uçmuştu. Batı Cephesinden hiç ayrılmamıştı. Bundan sonraki ilginç şey de *U-19* mürettebat listesindeki ilk addı. Yarbay Erich Heibert.

Meraklı biri olduğumdan bununla da yetinmedim. Bu kere gemiden telsizle Berlin'i aradım ve Erich Heibert'le ilgili tüm bilgileri göndermelerini istedim. Eğer Hitler'i, Göring'i ve Himmler'i aynı anda canlandırsaydım Alman makamlarında bundan büyük bir karışıklık yaratamazdım. "

"Saçma... Sayıklıyorsun." Yaşlı Almanın yüzünde yine o kurnaz, hesapçı Fu Mançu bakışı vardı. "Aklı başında kimse böylesine bir peri masalına inanmaz. Model bir denizaltı, benimle Heibert arasında pek geçerli bir bağ olamaz."

"Benim hiçbir şey kanıtlamama gerek yok. Gerçekler ortada Hitler iktidara geldiğinde onun sadık izleyicisi oldun. Senin sadakatine karşılık ve geçmiş savaş deneyimlerine dayanarak seni Nakliye Filosu Komutanlığına getirdi. Savaşın sonuna kadar bu rütbeni korudun ve Almanya teslim olmadan kısa bir süre önce de ortadan kayboldun."

"Bunların benimle hiçbir ilgisi yok," diye öfkeyle söylendi von Till.

"Yanılıyorsun. Gerçek Bruno von Till zengin bir Bavyeralı işadamının kızıyla evlenmişti. Bu işadamının Yunan bandırası altında çalışan küçük bir şilep filosu vardı. Von Till Yunan yurttaşlığına geçti ve Minerva Denizyollarının müdürü oldu. Mali açıdan batmak üzere olan şirketi Versaille Anlaşmasına aykırı olarak Almanya'ya silah kaçırmakta kullanarak birinci sınıf bir nakliye filosuna dönüştürdü. Bu operasyon sırasında sen kendisiyle tanıştın. İkinizin de işi tıkırındaydı ama von Till aptal değildi. Mihver güçlerinin savaşı kaybedeceğini anlayıp savaşın başlarında Müttefiklerin tarafına geçti."

"Hala bir bağlantı kurabilmiş değilsin," dedi Darius. Pitt adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı, ama bunu her an kaybedebileceğini de biliyordu.

"Şimdi işin ilginç yanına geliyoruz. Darius, patronun hiçbir şeyi şansa bırakacak biri değildir. Daha az kurnaz biri izini kaybettirmeye çalışırdı. Ama Amiral Erich Heibert bu yola başvuracak insan değildi, çok kurnazdı. Bir yolunu bulup Müttefik hatlarından geçerek gerçek von Till'in yasadığı İngiltere'ye gitti, onu öldürüp yerine geçti."

"Bunu nasıl yapabildi?" diye sordu Darius.

"Her ikisi de aynı boy ve yapıdaydılar. Usta bir cerrahın müdahalesi, benimsenen jest ve konuşma biraz üzerinde çalışınca karşına Bruno von Till'in şimdiki benzeri çıktı. Neden olmasın ki? Von Till tek başına yaşardı, ne kendisini yakından bir tanıyan vardı, ne de bir arkadaşı. Ancak Yunanistan'da doğup yetişmiş bir yeğeni vardı. O bile bu değişikliği yıllarca farkedemedi. Ama bunu anlamak onun hayatına mal oldu. Heibert gibi profesyonel bir katil için çocuk oyuncağıydı bu. Yeğen ve karısı sahte bir deniz kazasında öldüler. Çocukları küçük Teri kurtuldu. Bunun nedeni Heibert'in iyilikseverliği değildi, bundan hiç kuşkun olmasın. Düşünceli ve koruyucu bir büyük amca rolünü oynama fırsatını kaçıramazdı. "

Pitt bir an nöbetçilere, tünele ve Japon denizaltısına baktı. Sonra von Till'e döndü.

"Heibert, bu kimlik değişiminden sonra kaçakçılık senin için bir oyundu artık. Eski bir denizaltı komutanının bir şilebin altına denizaltı yerleştirilmesi fikrini bulması fazla güç değildi. Dış dünya için eski Heibert'in, yeni von Till'in yıldızı parlamıştı. Minerva Denizcilik çok başarılıydı ve para oluk oluk akıyordu. Ama sen işlerin iyi gitmesinden rahatsızdın. Ünlü bir kişi oldukça açığa çıkman olasılığı artıyordu. Bu yüzden Tasos'a yerleştin, villayı yeniden inşa ettin ve eksantrik bir münzevi milyoner rolünü oynamaya başladın. İş bir sorun değildi. Minerva Denizciliği kıta Avrupa'sına ayak basmadan yönetebilmen için yüksek güçte bir kısa dalga telsiz istasyonu kurdun. Ama sapık geçmişin çok güçlüydü. Şirketi dördüncü sınıf bir şilep filosuna döndürüp tüm dikkatini kaçakçılığa yönelttin..."

"Bütün bunları anlatmanın amacı ne?" diye Darius sözünü kesti.

"Amiral Heibert, Nürnberg Savaş mahkemesinde bulunmamıştı. Adı aranan savaş suçluları listesinde Martin Bormann'ın yanı başındaydı. Eichmann, Yahudileri yakarken Heibert de esir kamplarını boşaltıp Müttefik savaş esirlerini eski şileplerin ambarlarına dolduruyor ve sonra bunları İngiliz ve Amerikalıların bombalaması için Kuzey Denizinde başıboş bırakıyordu. Savaşın sonunda ortadan kaybolmasına karşın Almanya'da kalmış olsaydı başına gelecekleri biliyordu. Nürnberg'de gıyabında idama mahkûm edildi. Şimdiye kadar asılmamış olması çok yazık, ama yine de şimdi olması, hiç olmamasından iyidir."

Pitt son kozunu da oynamıştı. Artık ummaktan başka yapacak şey kalmamıştı.

"İşte şimdi her şeyi öğrendiniz. Birkaç gerçek, birkaç tahmin. Hikâyenin biraz bulanık olduğunu kabul ediyorum. Almanlar dosyalarında olanların ancak bir kısmını telsizle bildirebildiler. Bütün ayrıntılar asla bilinmeyebilir. Ama ne olursa olsun, artık ölü sayılırsın, Heibert."

Von Till buz gibi bir bakışla baktı Pitt'e. "Binbaşıyı önemseme, Darius. Tüm hikâyesi sonucu biraz geciktirmek için... "

Von Till birden susup dinledi. Ses önce uzaktan geliyordu, ürkütücü bir gümbürtü gibi. Pitt sonra bunun ahşap güvertedeki kabaralı çizmelerden çıkan sesler olduğunu anladı. O sırada sis de mağarayı doldurmuş, her tarafı beyaz bir bulutla örterken ayak seslerinin gürültüsünü de arttırmıştı. Sanki gelen kişi ayağını kaldırıyor ve sonra gerekenden fazla bir güçle yere çarpıyordu. Birden sisler arasında von Till'in koruyucularının üniformasını giymiş yüzü seçilemeyen biri belirdi. Adam birkaç adım beride durup topuklarını şaklattı.

"*Kraliçe Jacosta* demir attı, efendim."

"Aptal herif!" diye bağırdı von Till. "Hemen yerine dön!"

"Bu kadar geciktirme yeter," dedi Darius. "Binbaşının kasıklarına bir kurşun çektiği acıyı biraz daha arttırır." Tabancanın namlusu aşağıya doğruldu.

Pitt'in yüzündeki o garip ifadesiz bakış von Till için herhangi bir korku belirtisinden daha huzursuzluk vericiydi.

Von Till öne doğru eğilerek sert bir selam verdi.

"Özür dilerim, Binbaşı. İlginç konuşmamız sona erdi artık. Geleneksel göz bağı ve son sigarayı sunamadığım için beni bağışlayacağınızı umarım. "

18

Bir silah patladı. Luger’in keskin sesi değil ama kırk beşlik bir Colt'un kulakları sağır eden kükremesi. Darius acı bir çığlık atarken Luger elinden fırlayıp suya düştü. Kendisine en az iki numara büyük gelen üniforma içindeki Giordino iskeleden çevik bir hareketle denizaltı güvertesine atladı ve tabancayı von Till'in sol kulağına soktu. Sonra dönüp atıcılığına hayranlıkla baktı.

"Vay canına, emniyet mandalını açmayı bile unutmamışım."

"çok iyisin," dedi Pitt. "Errol Flynn bile bundan dramatik bir giriş yapamazdı."

Von Till ile Darius şoka girmişlerdi, hiçbir şey anlamadan çevrelerine bakıyorlardı. Işıldakların ışığıyla sis bir an sonra dağılınca çıkıntı üzerinde duran nöbetçiler denizaltı güvertesinde beklenmedik bir şey olduğunu gördüler. Sanki bir yerden ipleri çekilmiş gibi beşi de makineli tabancalarını kaldırıp Pitt'e çevirdiler.

"Parmaklarınızı tetiklerden çekin!" diye gürledi Giordino. "Binbaşı Pitt'e ateş edecek olursanız patronunuzun beynini buradan ta Atina'ya kadar uçururum. Ateş ederseniz hepiniz öleceksiniz, şu anda üzerinize çevrilmiş silahlar var ve blöf yapmıyorum. Tünele bakın."

Pitt'in o güne kadar gördüğü en sert görünüşlü insanların onunun elinde makinalı tabancalar vardı. Ve bunlar da tünel girişinde yer almışlardı: dördü yatmış, üçü dizüstü çökmüş, üçü de ayakta.

Siyah ve kahverengi kamuflaj giysileri içinde neredeyse çevrelerindeki kayalardan farkedilmeyeceklerdi. Sadece seçkin bir birlikten olduklarını gösteren kırmızı bereleri görülmelerini sağlıyordu.

"şimdi de dikkatinizi arkamdaki denizaltına çevirin, " diye devam etti Giordino.

Korumacıların mücadele şevklerini kıran Japon denizaltısının kulesindeki makineli tüfekle ardındaki Albay Zeno oldu. Adamlar birer birer silahlarını indirip ellerini kaldırdılar; sadece biri duraksadı ve bedelini ödedi. Zeno silahını ateşledi. Sadece iki mermi hava soğutmalı namludan fırladı. Talihsiz korumacı sessizce yere devrilip suya düştü, suyun parlak kobalt mavisi yüzünde koyu kırmızı bir leke belirdi.

Giordino. "şimdi en yakın çıkışa doğru koşmadan yürüyün ve elleriniz başınızın üstünde olsun."

Yüzündeki ifadeden bacağının sancıdığı anlaşılan Pitt, "çok geç kaldın," dedi.

"İtalya'nın başkenti yirmi dört saatte inşa edilmedi. Kıyıya yüzmek, Zacynthus, Zeno ve komandolarını bulmak, sonra o lanet labirentten koşa koşa geçmek pek de rahat yapılacak işler değildi."

"Verdiğim yönleri bulmakta güçlük çektin mi?"

"Hayır. Asansör boşluğu tam da dediğin yerdeydi."

Von Till, Pitt'e yaklaşıp buz gibi gözleriyle baktı. "Asansörü sana kim söyledi?"

"Hiç kimse. Labirentte dolaşırken girdiğim koridor bir havalandırma deliğiyle son bulmuştu. Açıklığın öte yanında jeneratör gürültüsü duydum. Denizaltı mağarasından emin olduğumda onun amacını anladım. Villan kıyıdan hemen hemen dikey bir çizgi üstünde oturuyor. Villadan görünmeden mağaraya gitmek için ancak bir asansör gerekliydi. Asansör boşluğu, mağara ve koridorlar iki bin yıl önce Fenikeliler tarafından yapılmıştı. "

"Bir dakika." diye Giordino araya girdi. "Yani İsa'dan önce de burada kaçakçılık mı yapılıyordu?"

"Ev ödevini iyi çalışmamışsın," diyen Pitt gülümsedi. "Yıkıntıları gezmeye başlamadan önce Zeno'nun dağıttığı broşürü okusaydın Tasos'ta Fenikelilerin altın ve gümüş çıkardıklarını öğrenirdin. Tüneller ve şaft eski madenden kalma yerler. Yunanlılar bunu birkaç yüz yıl sonra keşfetti. İçinde tanrılar tarafından yapılma esrarengiz bir labirent olduğunu sandılar."

İskelede bir kıpırtı Pitt'in dikkatini çekince başını kaldırdı. Zacynthus

birden ortaya çıkıp uzun uzun baktı Pitt'e. "Bacağın nasıl?" diye sordu.

Pitt omuzlarını silkti. "Barometre düştüğünde biraz sancıyacak herhalde, ama seks yaşantımı aksatacağını sanmam."

"Albay Zeno iki adamını sedye getirmeleri için gönderdi. Az sonra burada olurlar."

"O aydınlatıcı konuşmamızı biraz olsun dinleyebildin mi?"

Zacynthus başını salladı. "Tek sözcüğünü bile kaçırmadım. Buradaki akustik Carnegie Hall'dan bile mükemmelmiş. "

Von Till hor görülü bir sesle, "Hiçbirini kanıtlayamazsınız," dedi. Dudakları alay edercesine kıvrılmışsa da, gözlerinde bir umutsuzluk izi seziliyordu.

Pitt, "Dediğim gibi, benim hiçbir şeyi kanıtlamam gerekmez," dedi. "Şu anda Almanya'dan dört savaş suçları araştırmacısı uçakla buraya gelmek üzere yola çıktılar bile. Her biri alanında uzman. Kitaplarda yazılı bütün gizli kimlik numarasını biliyorlar. Plastik cerrahi, ses değişimi, ileri yaş… Bunların hiçbirini yutacak insanlar değiller. Korkarım senin için yolun sonu geldi artık, amiral. "

"Ben bir Yunan vatandaşıyım," dedi von Till. "Beni Almanya'ya kaçırmaya yasal hakları yoktur."

"Numarayı bırak!" diye bağırdı Pitt. "Yunan vatandaşı olan von Till'di, sen değil. Albay Zeno, lütfen amirale yaşamın gerçeklerini biraz anlatabilir miydin?"

"Büyük bir zevkle, binbaşı." Zeno Japon denizaltının kulesinden inmiş, Zacynthus'un yanında duruyordu. "Biz ülkemize yasadışı yollardan girenleri hoş karşılamayıp ve aranan bir savaş suçlusuna ev sahipliği etmekten de nefret ederiz. Eğer Binbaşı Pitt'in iddia ettiği gibi sen gerçekten Amiral Erich Heibert isen, o zaman senin savaş suçları soruşturmacılarına teslim edilip idam edilmek üzere Almanya'ya gönderilmene bizzat ben nezaret edeceğim."

"çok uygun bir son," dedi Zacynthus. "Böylece vergi mükellefleri uzun bir narkotik davasının masraflarını üstlenmekten de kurtulacaklar. Diğer yandan, Kuzey Amerika'daki yasadışı uyuşturucu tacirlerinin yarısını enseleme fırsatını da kaçırmış olacağız."

"Fırsatın hırsızı yarattığını unutuyor musun?" diye sırıttı Pitt.

"Ne demek istiyorsun?"

"çok basit, Zac. Artık eroinin nasıl ve nerede teslim edildiğini biliyorsun. *Kraliçe Jacosta*'yı oraya götürüp mal kendin teslim edebilirsin. Yetkili makamları sen Galveston'daki tuzağını kurup işini bitirene kadar Heibert'in yakalandığını saklamaya ikna edilebileceğini sanıyorum."

"Doğru. Bunu başarabilirim. Ama bu kadar kısa sürede şilebe ve denizaltına bir mürettebat bulabilirsem tabii."

"Akdeniz Onuncu Filosu," dedi Pitt. "Yetkini kullanarak donanmadan acil bir ekip iste. Uçakla Brady'ye hemen ulaştırabilirler. *Kraliçe Jacosta* sadece beş altı saat gecikebilir ki, bu süreyi bir buçuk günde rahat rahat kapatabilirsin."

Zacynthus bir merak ve hayranlık karışımıyla baktı Pitt'e. "Kafan iyi çalışıyor, değil mi?"

Pitt omuzlarını silkti. "Elimden geleni yapıyorum işte."

"Açıklamanı istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Darius'un muhbir olduğunu nasıl anladın?"

"*Kraliçe Artemisia*'yı ararken kuşkulandım. Telsiz odasındaki verici senin bürondaki vericinin frekansına ayarlanmıştı. Ancak o sırada muhbirin ikinizden biri olabileceğini düşündüğümü itiraf etmeliyim. Ama kıyıya yüzüp de Giordino'yla buluşunca kuşkularım Darius üzerinde yoğunlaştı. Giordino, *Kraliçe Artemisia*'nın gelişinden gidisine kadar geçen sürede Darius'un telsiz başında olduğunu söylemişti. Seninle Zeno villayı gözetleyip boşu boşuna vakit kaybederken Darius, Metaxa'sını yudumluyor ve her adımınızı Heibert'e bildiriyordu. O yüzden gemi bana kalmıştı. Tayfaların hepsi aşağıda denizaltını gemiden ayırmakla meşguldüler. Darius her şeyin yolunda olduğunu bildirdiği için kaptan güvertede gözcü bırakmamıştı. Darius ve senin bilmediğiniz şey benim gemiye yüzerek gidip çevreyi bir kolaçan edeceğimdi. Giordino ile gemiyi kumsaldan gözetlemeye gönüllü olduğumuzda hiçbir şeyden kuşkulanmamıştın. Ben ancak son anda, gemide kimseyi göremeyince içeri girmeye karar verdim. Niyetimi sana bildirmediğim için özür dilerim,

ama bunu yapmış olsaydım beni önlemek için elinden geleni yapardın."

"özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim," dedi Zacynthus. "Yılın aptalı ödülünü hak ettim doğrusu. Tanrım, nasıl da o kadar kör olabilmişim? Darius'un Minerva gemileriyle villa arasında herhangi bir mesaj iletimini alamaması beni uyandırmalıydı."

"Bu sabah kuşkularımı yolda gelirken sana anlatabilirdim. Ama Darius'un önünde bunu yapmam doğru olmazdı. Sonra, elimde yüzde yüz kanıt olmadan seninle Zeno'yu inandırmakta güçlük çekeceğimi de biliyordum."

"Haklıydın," dedi Zacynthus. "Peki, bir şey daha soracağım. *Kraliçe Jacosta*'yı nereden öğrendin?"

"Hava Kuvvetlerinin ödünç verdikleri araçları er geç geri istemek gibi garip bir huyu vardır. Giordino ile seni bıraktıktan sonra Brady'ye gidip arabayı bıraktık. Albay Lewis bizi bekliyordu. *Kraliçe Jacosta*'nın gelmekte olduğunu o söyledi. Sabah devriyelerinden biri geminin Tasos'a doğru yaklaşmakta olduğunu görmüş. Bundan sonraki adım geminin yükünü ve hedef limanını Atina'da Minerva Denizcilikten öğrenmek oldu. Oradan aldığım haber ilginç bir rastlantıyı ortaya çıkarmıştı. İki Minerva gemisi on iki saat arayla villanın önünden geçiyorlardı ve ikisi de Birleşik Devletler limanlarına gitmekteydiler. O zaman Heibert'in denizaltı ile eroini *Kraliçe Artemisia*'dan *Kraliçe Jacosta*'ya nakledeceğini tahmin ettim."

"Sırrını bana da açabilirdin, " dedi Zacynthus buruk bir sesle. "Albay Zeno'nun adamlarını alıp labirente gitmemizi istediğinde az daha Giordino'yu tutuklayıp deliğe tıkıyordum."

Pitt adamın asık yüzüne dikkatle baktı. "Bunu gerçekten düşündüm," dedi. "Ama olayı ne kadar az insan bilirse Darius'un kuşkulanması için o kadar az neden bulacağını biliyordum. Kıza da bir haber vermemiştim: seni benim mağarayı arayacağım konusundaki uyarının da Darius'un eline geçmesi çok önemliydi. Biraz hileli davrandığımı kabul edelim, ama nedenlerim geçerliydi."

"Büronun en iyi araştırmacısının bir amatör tarafından alt edildiğini düşünüyorum da..." Zacynthus birden gülünce sesindeki o burukluk kayboldu. "Ama buna değdi, gerçekten değdi."

Pitt çok rahatlamıştı. Zacynthus'u kendisine düşman etmek istemiyordu. Yaşlı Almanın Pitt'e bakan gözlerinde nefretten de öte bir şey vardı. Pitt adama karşı sadece tiksinti duyuyordu.

Konuştuğunda buz gibi sesi mağaranın en uzak köşesinden bile duyuluyordu.

"Çaldığın onca yaşamı geri ödemek için senin yüz bin kere ölmen gerek, moruk. Çoğu insan doğup mezara gidene kadar tek bir insan bile öldürmez. Ama sen zavallı tutsakları Kuzey Denizinin soğuk sularına gömmekten okullu kızları Kazablanka'nın arka sokaklarında satmaya kadar yapmadık şey bırakmadın.

O kadar insanın ıstırap içinde ölmesine neden olduğun için senin de korkunç bir biçimde ölmen gerçek adalettir. Tek pişman olduğum şey boynunun kopup yaşlı vücudunun ipin ucunda sallandığını göremeyeceğim olacak, Heibert. Asılmanın şokunun insanın bağırsaklarını çalıştırdığını söylerler. Bu da sana uygun bir son olacak işte. İşaretsiz bir mezara atılıp sonsuza kadar kendi bokun içinde kalacaksın."

Yüzü endişeyle gerilen adam çevresini saran jandarmalara aldırmadan Pitt'in üzerine atıldı. Ama ikinci adımını atamadan Giordino'nun kırkbeşliği ensesine indi. Adam yere yığıldı ve ölmüş gibi hareketsiz kaldı. Giordino tabancasını kılıfına sokarken başını çevirip bakmadı bile.

Zacynthus kınayan bir sesle, "Biraz sert vurdun," dedi.

"Mikroplar kolay ölmezler," dedi Giordino. "Hele bu orospu çocuğu kadar kötüyseler."

Darius kursunu yediği andan sonra ağzını açmamıştı. Başka biri olsa yaralı ve kanayan elini tutardı. Ama Darius eline aldırmıyor, kanları güverteyi lekeliyordu. Yüzündeki boş ifade Pitt'e bir zamanlar San Diego hayvanat bahçesinde kafese yeni kapatılmış bir gorili hatırlatıyordu. Pitt, Zeno'nun jandarmalarından en az beşinin silahlarını Darius'un buz gibi kara gözlerinin ortasına nişanlamış olduklarına sevinmiyor değildi.

Pitt başını Darius'tan yana salladı. "Ona ne olacak?"

"Hızlı bir yargılanma," dedi Zacynthus." Sonra idam mangası. "

"Yargılanma olmayacak," diye Zeno atıldı. "Jandarmalar aralarında bir

hain olduğunu asla kabul edemezler. Yüzbaşı Darius görevi sırasında vurularak ölmüş olacak."

Mağara birden sessizleşti. Zeno'nun geçmiş zamanı kullanması üzerine Pitt, Giordino ve Zacynthus bakıştılar.

Darius hiçbir şey söylemedi. Ne bir duygu vardı yüzünde, ne de bir umut. Günlerdir uyumamış bir insan gibi denizaltıdan iskeleye çıktı, Zeno'nun önünde durup başını öne eğdi.

"Darius, seni uzun yıllardan beri tanırım," dedi Zeno yorgun bir sesle. 'Ama seni hiç tanımamışım. Bu hale neden ve nasıl geldiğini Tanrı bilir. Jandarmanın iyi bir adamını kaybetmesi çok yazık oldu..." Zeno duraksadı, ama söyleyecek başka bir şey bulamadı. Tabancasının şarjörünü çıkardı. İçinde bir tek mermi bırakarak diğerlerini aldı. Sonra şarjörü yerine takılıp tabancayı namlusundan tutarak Darius'a uzattı.

Darius silahı aldı, tünele doğru döndü ve uyuşmuş bir halde iskele boyunca yürümeye başladı.

"Ne bir veda, ne bir pişmanlık sözü, ne de canınız cehenneme," diye Giordino söylendi. "iddiaya girerim ki, kaçacaktır. "

Zeno sakin bir sesle. "O ihanet ettiğinde yaşamı sona ermişti," dedi. "Darius bunu o zaman biliyordu, Şimdi de biliyor. Anasının karnından çıktığı anda kaderi erken bir ölümdü onun. Tanrısıyla beş dakika konuşup ruhunu hazırlayacak, sonra da tetiğe basacaktır."

Giordino, Darius'un tünelin karanlığında kaybolmasını izlerken hiç konuşmadı. Zeno'nun sözlerinin kesinliği Darius'un niyeti konusundaki tüm kuşkularını paramparça etmişti. Giordino kendi öleceği güne kadar bir insanın canını bu kadar kolaylıkla vermesini anlayamayacaktı.

Pitt'e döndü. "Zaman ilerliyor ve Gunn herhalde değerli bilim adamlarına ne olduğunu merak ederek çıldırmaya başlamıştır."

"Onu suçlayamam doğrusu." Knight gülümseyerek çıktı güverte kapağından. "Bugünlerde dehalara pek kolay rastlanmıyor doğrusu."

"Yumurta kafalı bir komedyen. " diye Giordino homurdandı.

"Bilimin bu işle ne ilgisi var? "

Pitt bacağındaki yaranın sancısına karşın gülmekten kendini alamadı.

"Belki de Knight ile diğer yumurta kafaları *İlk Girişim*'e götürürken zekâları sana da biraz bulaştı. Onları güvenlik içinde gemiye teslim etmekle sorumlusun. "

Sedyeciler gelmişlerdi, Pitt'i hemen yattığı yerden kaldırdılar. "Eh, hiç olmazsa ben birinci sınıf yolculuk edeceğim. " diye söylendi Pitt. Birden doğruldu sonra. "Tüh! Az daha unutuyordum. Bir şey daha var. Spencer nerede?"

"Buradayım, binbaşım." Kırmızı sakallı biyolog Woodson'un ardından çıktı. "Ne istemiştiniz?"

"Albay Gunn'a selamlarımı ilet ve benden kendisine bir armağan ver."

Pitt sedyenin kenarına dirseğini dayadı. "Dış mağarada. Yedi sekiz metre kadar derinlikte, kuzey duvarının altında birkaç küçük çatlak var. Birinin girişinin hemen önünde düz bir kaya göreceksin. Eğer oradan çıkmayı başaramadıysa içerde bir Bilmece bulacaksın. "

Spencer'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Bir Bilmece mi? Ciddi misiniz binbaşı?"

"Öyle diyorsam öyledir. Sen balığı hele elinden kaçırma da. "

Spencer bir ıslık çaldı. "vay canına. Az daha böyle bir yaratığın olmadığına inanmak üzereydim." Bilim adamı bir an durup düşündü. "Ama onu zıpkınlamak da istemem. Keşke bir ağım olsaydı."

"Bir Bilmece'yi yakalamanın tek yolu var," diyerek sırıttı Pitt. "Yüzgeçlerinden yakalarsın."

Sancı giderek azalıyordu. Pitt'in bacağı vücudunun bir parçası değil gibiydi. Işıldaklar tek bir ışık olmuşlar, gözlerini yakıyordu. Her şey ağırlaşmış, sesler uzaklaşmıştı.

Sedyeciler sedyeyi kaldırıp yürüdüklerinde Pitt'e bir peltenin içinden geçiyorlarmış gibi geldi. O gün başını son kez kaldırdı.

"Zac, bir isteğim daha var," dedi. Sesi sadece bir fısıltıydı artık. "Kızın gerçek adı ne?"

"Amy," diye Pitt tekrarladı. "Daha önce Amy adında birini hiç tanımamıştım. " Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Karanlığın içinde gömülmeden önce duyduğu son şey labirentin derinliklerinden gelen bir

el silah sesi oldu.

Hesaplaşma

Gökyüzü göz alabildiğine masmavi bir tavan gibi uzanıyordu. Yaz havası kavurucu güneşin yakıcı dalgalarıyla aftan görünmeyen bir rutubetle sırılsıklamdı. Bu parlaklık altında yüksek beyaz binalar küçük yontma dağlar gibi görünüyordu. Pitt geniş camlı kapıları itip topallayarak Narkotik Büro binasının havalandırma tertibatlı holüne girdi. Washington'un bir bekâr için en iyi yanlarından biri de kız bolluğu, diye düşündü. Her boyda ve yaşta kız arılar gibi vızıldarlardı devlet dairelerinde ve aç bir erkek kendini şekerci dükkânında çılgına dönen zengin bir çocuktan farksız hissederdi. Pitt en çekici gülümsemelerinden birini asansörden çıkmakta olan üç sekretere çevirdi. Kızlar gülümsediler, kadınların yabancı erkeklere yönelttikleri o utangaç bakışlarla kendisini süzdüler. Yanından geçip gittikten sonra dönüp arkasından baktılar.

Pitt yaralı savaşçı rolünü kusursuzca oynayıp bastonuna dayanarak sekizinci katta asansörden indi. Salonun ortasında sekiz on kız naylon çoraplı bir bacak ormanı arasında masalarının başında yazı makinelerine saldırırken kendisini süzmeyi bir kere olsun ihmal etmemişlerdi. Pitt masasının üstünde "Enformasyon" yazan dolgun göğüslü sarışının önünde durup bir an bu güzel manzarayı seyretti.

"Özür dilerim." Kız gürültülü makinelerin arasından sesini duymamıştı.

"Özür dilerim," diye Pitt daha yüksek sesle konuştu. Kız dönüp erkeği gördü. "Buyrun?" Sesi soğuktu, iri kestane gözlerinde dostluktan eser yoktu. Pitt üzerindeki beyaz balıkçı yakalı kazağın, yeşil spor ceketin, göğüs cebinden sallanan beyaz mendilin kendisine önemli bir Washington bürokratı görüntüsünü vermediğinin farkındaydı.

"Büro müdürü ile görüşmek istiyordum."

"Kusura bakmayın ama müdür çok meşgul, kimseyle görüşemez."

Pitt sinirlenmeye başlamıştı. "Müfettiş Zacynthus benim için randevu almıştı..."

"Müfettiş Zacynthus'un odası dördüncü kattadır," diye mekanik bir yanıt

verdi.

Pitt'in bastonunu kızın masasına indirmesiyle çıkan gürültü ancak bir silah patlamasıyla sağlanabilirdi. Kızların gözleri irileşti, elleri havada dondu kaldı, salona ani bir sessizlik çöktü. Dolgun göğüslü kızın yüzü bembeyaz kesildi, içinde bir korku büyümeye başladı.

"Tamam, sevgilim," dedi Pitt "şimdi o yuvarlak kıçını kaldır da müdüre Binbaşı Dirk Pitt'in Müfettiş Zacynthus'tan aldığı randevusuna geldiğini söyle."

"Pitt... NUMA'dan Binbaşı Pitt." Sarışın kızın soluğu kesilmişti. "Özür dilerim, efendim. Ben sandım ki. "

"Biliyorum. Ama üniformalı değilim işte."

Kız yerinden fırladı. "Lütfen böyle buyrun, binbaşı. Sizi bekliyorlar."

Pitt kıza da, diğer kızlara gülümseyerek baktı. Hepsinin gözlerinde şöhretler ve sinema oyuncuları için ayrılmış olan o hayranlık dolu bakışlar vardı. "işinize devam edin kızlar," dedi. "Büroyu fazla bekletmeyin sakın,"

Sarışın kız kendisini uzun bir koridordan geçirirken arada bir yetişmesi için adımların ağırlaştırıyordu. Ceviz ağacından bir kapının önünde durup tıklattı. "Binbaşı Pitt" dedikten sonra geçmesi için yana çekildi.

Pitt odaya girerken içerdeki üç kişi ayağa kalktılar. Dördüncü Giordino uzun meşin bir koltuktan doğrulmaya zahmet bile etmemişti.

"Bugünü göreceğimi bin yıl düşünsem aklıma getirmezdim," dedi. 'Dirk Pitt bastonla yürüyor. "

"Yaşlılık yıllarıma hazırlık." diye Pitt yanıtı yapıştırdı. Dudaklarının arasında zeplin biçimli bir puro olan kısa boylu kızıl saçlı bir adam gelip Pitt'in elini sıktı. "Hoşgeldin, Dirk. Egedeki iş için kutlarım seni." Pitt, NUMA'nın başkanı Amiral James Sandecker'e baktı.

"Teşekkür ederim, amiralim. Bilmeceden haber var mı? "

"Hala yaşıyor ve yüzüyor. Gunn'ın geçen hafta özet bir akvaryumda gönderdiğinden bu yana lanet şeye yaklaşamadılar bile. Çevresi hep gözleri yuvalarından fırlamış bilim adamlarıyla dolu. Bana sabaha kadar bir ön rapor göndereceklerine söz verdiler.'

Zacynthus da Pitt'i kutlamaya geldi. Pitt'in kendisini en son gördüğü üç

hafta öncesinden bu yana daha rahat ve daha genç görünüyordu.

Zacynthus, Pitt'i pencere önünde duran adamla tanıştırdı. Pitt, Narkotik Büro müdürünü incelerken müdür de kendisini izliyordu. Adam çıkık elmacık kemikleri ve çiçek bozuğu yüzüyle binlerce federal ajanın müdüründen çok uyuşturucu kaçakçısına benziyordu. İlk konuşan müdür oldu. "Sizinle tanışmak için can atıyordum, Binbaşı Pitt. Büro size şükran borçludur."

"Ben fazla bir şey yapmadım. İşin yükünü taşıyanlar Müfettiş Zacynthus ile Albay Zeno'ydular. "

Müdür, Pitt'in gözlerinin içine baktı.

"Olabilir, ama yara izlerini taşıyan sizsiniz." Pitt'in oturması için bir koltuk gösterip sigara paketini tuttu. "Uçuşunuz rahat geçti mi? "

Pitt bir sigara yakıp dumanını içine çekti. "Hava Kuvvetlerinin kargo uçakları mutfakları ve servisleriyle pek ünlü değildir, ama yine de fazla bir rahatsızlık çektiğimi söyleyemem."

Amiral Sandecker şaşkın şaşkın baktı. "Neden Hava Kuvvetleri ama? Atina'dan Pan Am ya da TWA ile gelebilirdin. "

'Hediyeler," diyerek güldü Pitt. "Tasos anılarından biri ticari bir havayolunun bagaj bölgesine sığmayacak kadar büyüktü. Neyse ki, Albay Lewis yardımıma koştu ve buraya gelen yarı dolu bir kargo uçağında bir yer ayarladı."

Sandecker, Pitt'in bacağını işaret etti. "Yaran nasıl? İyileşiyor mu?"

"Biraz katılık var. Otuz günlük bir sağlık raporunun gideremeyeceği bir şey yok aslında." Amiral mavi puro dumanla arasından kurnazca baktı Pitt'e. "İki hafta. Senin ne kadarda iyileşeceğini ben senden iyi bilirim. "

Müdür hafifçe öksürdü. "Müfettiş Zacynthus'un raporunu büyük bir ilgiyle okudum. Ama onun sözünü etmediği bir nokta var. Önemli değil aslında, ama kişisel merakımdan soruyorum: Binbaşı, Minerva gemilerinin denizaltı taşıyacak kapasitede olduğu sonucuna nasıl varmıştınız?"

Pitt gözleriyle gülümsedi. "Bunun sırrı kumda yazılıydı diyebiliriz, efendim."

Müdürün dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dolaylı yanıtlara alışkın değildi. "Bu pek de beklediğim yanıt olmadı binbaşı."

"Garip ama gerçek. *Kraliçe Artemisia*'da eroin bulamayınca kıyıya yüzdüm ve kuma şilebin krokisini çizdim. Yerinden ayrılabilir bir denizaltı ilk başta pek soyut bir fikir gibi geldiyse de, çizdikçe giderek somutlaştı."

Müdür arkasına yaslanıp başını esefle iki yana salladı. "Kırk yıl süreyle on iki ayrı ülkeden yüzlerce ajan von Till'in kaçakçılığını önlemek için çalıştı ve bunlardan üçü bu uğurda can verdi. Bu kadar basit olan bir çözümün dışardan biri tarafından sağlanması trajik bir şaka gibi geliyor insana. "

Pitt sesini çıkarmadan baktı adama. Müdür birden daha neşeli bir sesle, "Galveston olayının sonuçlarını duyacak fırsat bulamamışsınızdır herhalde? "

"Hayır, efendim. Beş dakika öncesine kadar, Tasos'tan ayrıldığımızdan bu yana Müfettiş Zacynthus'la konuşmuş değilim. Benim küçük yardımımın Galveston da işinize yarayıp yaramadığını gerçekten bilmiyorum."

Zacynthus müdüre baktı. "Olayı binbaşıya ben anlatabilir miyim, efendim?"

Müdür başını salladı. Zacynthus, Pitt'e döndü. "Her şey plana uygun gitti. Limanın beş mil açığında von Till'in balıkçı filosu karşıladı bizi. Gerekli işaretleri bilmediğimizden biraz sıkıntıdaydık. Ama *Kraliçe Jacosta*'nın kaptanı paslı bir bıçakla hadım edilme tehdidini duyunca taraf değiştirmeye razı geldi."

"Tekneye çıkan oldu mu? "

"Böyle bir tehlike yoktu. Birinin gelmesi gelip geçen devriye botlarınca kuşkulu görülebilirdi. Balıkçılar denizaltını bırakmamızı işaret ettiler. Denizaltı da çok ilginçmiş doğrusu. Donanma mühendisleri çok etkilendiler."

"Özelliği neymiş? "

"Tam otomatikti. Von Till'in kurnaz buluşlarından biri. Denizaltı bir kaza geçirse ya da konserve fabrikasına varmadan Liman Devriyesi tarafından farkedilse Minerva Denizcilikle hiçbir bağ saptanamazdı. İçinde tayfası da

olmadığından sorguya çekilecek kimse bulunamayacaktı."

"Yani balıkçı teknelerinden biri tarafından mı yönetiliyordu?"

Zacynthus başını salladı. "Limandan geçip konserve fabrikasının altına girene kadar hem de. Ama bu yolculukta denizaltında Onuncu Filodan on deniz piyadesi ile ben vardık. Konserve fabrikasının da Büronun en iyi otuz adamıyla sarıldığını belirtmem gerekir. "

Giordino, "Galveston'da birden fazla konserve fabrikası olsaydı başınız iyice dertte demekti," dedi.

Zacynthus bilmişçesine gülümsedi. "Doğrusunu istersen Galveston'da tam dört tane konserve fabrikası var ve hepsi de deniz üstündeki sütunlar üzerinde."

Giordino'nun beklenen soruyu sormasına gerek yoktu. Yüzünden okunuyordu zaten.

"İçini rahat ettireyim," dedi Zacynthus. "Büro hepsini *Kraliçe Jacosta* gelmeden gözetlemeye aldı. İçlerinden birine şeker geldiğinde durum anlaşıldı."

Pitt'in kaşları kalktı. "şeker mi?"

"şeker," diye müdür atıldı. " Eroini çoğaltmak için kullanılır."

Pitt bir an düşündü. "Şu halde yüz otuz ton sadece bir başlangıçtı, öyle mi? "

"Sen olmasaydın başlangıç olacaktı," dedi Zacynthus. "von Till'in planını sezebilen bir sen çıktın. Giordino ile Tasos'a gelmemiş olsaydın şimdi bizler Lake Michigan'da dövünüp duruyorduk."

"Talih," diyerek gülümsedi Pitt.

"İster talih de, ister başka şey. Şu anda ülkenin en büyük otuz uyuşturucu dağıtıcı ve mal sevk edici nakliye şirketi personellerimizce yargılanmayı bekliyor ve bu işin sadece yarısı. Konserve fabrikasında New York'tan Los Angeles'e kadar iki bin dağıtıcının adlarının yazılı olduğu bir defter bulduk. "

Pitt, "Bir sorum daha var" dedi.

"Sor bakalım."

Pitt bir an bastonuyla oynadı. "Peki, yaşlı dostumuza ne oldu? Gazetelerde hiçbir habere rastlamadım. "

"Buna yanıt vermeden önce şunlara bir bak. " Zacynthus çantasından iki fotoğraf çıkarıp Pitt'in önüne bıraktı.

Pitt masaya uzanıp fotoğrafları inceledi. Biri Alman deniz subayı üniformalı açık renkli saçlı bir adamın resmiydi. Bir geminin kaptan köprüsüne yaslanmış denize bakıyordu. İkinci resimde Pitt'e Erich von Stroheim'ı andıran biri vardı. Resmin alt tarafında sıçramaya hazır duran beyaz bir köpek görülüyordu. Pitt her şeyi tüm canlılığıyla hatırlarken elinde olmadan ürperdi. "Fazla bir benzerlik yok." dedi.

Zacynthus başını salladı. "Amiral Heibert çok başarılı bir iş becermiş. Yara izleri benzer ve hatta dış dolguları bile von Till'e uyuyordu."

"Ya parmak izleri? "

"Bir şey kanıtlamak olanaksızdı. Von Till'in parmak izleri yoktu, Heibert de kendininkileri ameliyatla değiştirmişti. "

Pitt şaşkın bir halde arkasına yaslandı. "O zaman nasıl emin olabiliriz... "

"Gözden kaçan ayrıntı ada. Bütün suçlular ne kadar planlayıp çalışsalar da gözden kaçan ayrıntılarla yakalanırlar. Heibert'in durumunda da kendisini ele veren kafatası oldu. "

"Anlamadım. "

"Von Till gençliğinde Atpecia areata denen bir deri hastalığa tutulmuş ve tüm saçları dökülmüştü. Heibert bunu bilmiyordu. Von Till'in kafasını Prusya geleneğine uyup kazıttığını düşünerek kendisi de aynı şeyi yaptı. Savaş Suçluları Araştırmacıları onun saçlı olduğunu hemen anladılar. Amiral Heibert'in kimliğini ortaya çıkaran başka kanıtlar da çıktıysa da. Saçlar tabutunun ilk çivisi oldu."

Pitt birden bir rahatlama hissetti. "Asıldı mı?"

"Dört gün önce. Gazetelerde bir habere rastlamadın, Çünkü olay basına sızdırılmadı. Almanlar adamın yakalandığını ve ölümünü sakladılar. Nazi geçmişlerinin her savaş suçlusu yakalandığında yüzlerine vurulmasından bıktılar artık. Ayrıca, Heibert, Bormann ve diğerleri kadar

ünlü de değildi."

Masanın üstündeki telefon çalınca müdür açtı. 'Evet. Tamam, müjdeyi hemen vereceğim." Telefonu kapattıktan sonra gülerek Sandecker'e döndü. "Sizin büronuzdu, amiral. İzin verirseniz sizi ilk kutlayan ben olayım."

Sandecker purosunu dudakları arasında yuvarladı. "Ne için? "

Müdür hala gülerken kalkıp elini amiralin omzuna dayadı. "Deniz ucubeniz bir dişiymiş. Bu nedenle şimdi sağlıklı bir bebek Bilmecenin babasısınız artık."

Pitt sokağa çıktığında sıcaklık azalmaya başlamış, gölgeler uzamıştı Bir an durup kente baktı. Sokaklar evlerinin yoluna düşmüş çalışanların trafiğiyle tıklım tıklımdı. Az sonra çevredeki binaların hepsi boşalacaktı. Pitt uzaktaki Capitol binasının batan güneşin ışığıyla altın gibi parıldayan kubbesine bakarken uzaklardaki bir kumsalı, beyaz gemiyi ve parıltılı mavi denizi hatırladı. Artık bunlar geçmişte kalmıştı. Giordino ile Zacynthus da merdivenlerden inip yanına geldiler.

"Beyler, hepimiz de bekâr olduğumuza göre biraz eğlenmeye ne dersiniz?" dedi Zacynthus.

"Kabul." diye atıldı Giordino.

Pitt yalancı bir hüzünle omuzlarını silkti. "Çok özür dilerim ama bu çok çekici davetini reddetmek zorundayım. Benim önceden verilmiş bir sözüm vardı." Zacynthus güldü. "Büyük bir hata işliyorsun. Elimdeki küçük kara defterde Washington un en güzel... "

Zacynthus birden sustu, gözleri şaşkınlıktan irileşerek sokağa baktı.

Dev bir araba kaldırıma sessizce yanaşıp durmuştu. Modern trafiğin arasında bu zarif hatlı muhteşem görünüşlü araba pis kokulu kalabalık arasında bir kraliçeden farksızdı. Ve üstüne üstlük direksiyonda kara saçlı güzeller güzeli bir kız oturuyordu.

"Aman Tanrım! Von Till'in *Maybach*'ı bu! " dedi Zacynthus.

"Bunu nasıl alabildin? "

"Ganimet 2aferi kazanana aittir," diyerek sırıttı Pitt.

Giordino kaşını kaldırdı. "Büyük hediye demekle ne kastettiğini şimdi

anladım. Öteki hediyenin de arabadan daha az olmadığını itiraf etmeliyim."

Pitt arabanın ön kapısını açtı. "Sanırım ikiniz de güzel sürücümü tanıyorsunuzdur."

Giordino güldü. "Bir zamanlar Ege'de tanıdığım bir kıza benziyor. Ama bu ondan çok daha güzel. "

Kız güldü. "İltifatın da bir ödülü olduğunu kanıtlamak için labirentteki o gün için seni bağışladım." dedi. "Ama bir daha önceden haber ver de üstüme doğru dürüst bir şey giyebileyim."

"Söz," diyerek sırıttı Giordino.

Pitt, Zacynthus'a döndü. Onun da gözleri gülüyordu. "Bana bir iyilik yapar mısın, Zac?"

"Elimden gelen bir şeyse, elbette."

"Bir iki haftalığına ajanlarından birini ödünç almak istiyordum. Bunu yapabilir misin?"

Zacynthus kıza bakarak başını salladı.

"yapabilirim sanırım. Büronun sana o kadar borcu var artık."

Pitt arabaya binip kapıyı kapattı. Sonra bastonunu Giordino'ya uzattı. "Al, buna daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Giordino uygun bir yanıt veremeden kız arabayı vitese taktı ve akan trafiğin içine girdiler.

Giordino arabayı gözden kaybolana kadar izledikten sonra Zacynthus'a döndü.

"Beyaz şarap sosunda mantarlı midye yapmasını bilir misin?"

Zacynthus başını salladı.

"Kusura bakma ama ben dondurulmuş hazır TV yemeklerinden ileri gidemedim."

"O zaman bana bir içki ısmarlayabilirsin.

"Benim yoksul bir devlet memuru olduğumu unuttun galiba."

"Öyleyse beni masraf hesabının bir kalemi olarak görebilirsin."

Zacynthus ciddi görünmeye çalıştı ama başaramadı. Omuzlarını silkti. "Gidelim mi?"

"Gidelim bakalım."

Ve sonra uzun boylu Zacynthus ile kısa boylu Giordino kol kola girip gelip geçenin alaylı bakışları arasında en yakın bara doğru yürüdüler.

SON